

Dr. Morcov C. Florea

TESTAMENTUL DACILOR

Editura

Dr. Morcov C. Florea

TESTAMENTUL DACILOR

cip

Dr. Morcov C. Florea

TESTAMENTUL DACILOR

Marelui rege DECEBAL
cu ocazia împlinirii a 1900 de ani
de la plecarea sa spre Zalmoxe,
ca și bunilor noștri strămoși daci,
bărbați și femei



Prefață

Prefață

CUVÂNT ÎNAINTE

Intrând într-o librărie să cumperi o carte, curiozitatea de a ști despre ce subiect tratează e firească. Ești ispitit să o răsfoiești sau să încerci, din prefață sau din „cuvântul înainte”, să rezolvi această curiozitate. Am să vă spun de la început despre ce este vorba în lucrarea de față:

- pe vechiul teritoriu al țării noastre s-au născut primii oameni ai civilizației actuale din Europa;

- aici s-a născut prima limbă vorbită în Europa;

- tot aici s-a născut și prima scriere din Europa;

- și tot din acest areal geografic au iradiat primele elemente de civilizație.

* * *

Fiecare om, trăind în mijlocul unei societăți, simte nevoia să aibe o identitate cât mai precisă, care va fi consemnată în acte doveditoare. Prin acestea va spune cine este și care îi este obârșia. Popoarele la fel. Documentele de identificare în acest caz sunt strânse în cărți, de obicei, scrise de cronicari, numiți astăzi istorici. Începând din clasele primare ale școlii, fiecare copil va învăța această istorie a poporului căruia îi aparține. Această istorie, dacă este cea adevărată, trebuie să constituie coloana vertebrală a poporului respectiv. În cazul că istoria este falsificată, acel popor va părea cocoșat. Din istoria oficială, predată la școală, noi, românii, trebuie să știm că ne-am născut, ca popor, la anul 106 după Hristos, din amestecul dintre romanii cuceritori și dacii băștinași.

În afara manualelor de școală, fiecare are posibilitatea să afle și alte informații din alte surse, ceea ce mulți oameni chiar o și fac. Pentru asta există biblioteci în toată lumea. În funcție de pasiune, ai astfel șansa să afli mult mai multe detalii din subiectul care te interesează. În afara profesiei, pe mine m-a pasionat trecutul istoric al neamului în care m-am născut și, când am avut timp, am citit tot felul de cărți care vorbeau de acest trecut. M-a

surprins faptul că diferiți autori nu au aceeași părere despre acest trecut și am încercat să aflu cine are dreptate, care este adevărul adevărat și de ce unii ocolesc adevărul.

Am luat în seamă și basmele, legendele și poveștile auzite de la bătrâni. Lucian Blaga, nu cred că întâmplător, a afirmat că "de multe ori memoria istorică se refugiază în povești". Victor Kernbach culege într-o lucrare "miturile esențiale", fascinante prin ineditul lor. Indiferent de țară sau de meridian, oamenii socot că viața a fost adusă pe pământ de către zei din ceruri. Asta reiese din aceste mituri. Și ca o culme, Vechiul Testament pleacă tot de la această premiză. În situația aceasta, evenimentul de la Roosewelt, din 1947, devine credibil și te îndeamnă să nu mai privești cu scepticism relatările despre OZN-urile din zilele noastre.

În lucrarea de față am cules informațiile pe care le-am adunat într-un interval de timp foarte lung, le-am pus unele lângă altele, le-am comparat cu datele oficiale și uneori le-am interpretat. Părerea mea nu o impun nimănui, lăsând fiecăruia posibilitatea să judece după mintea sa care ar fi adevărul. Am avut grijă să consemnez sursele de informare și autorul care le semnează. Eu, nefiind istoric de profesie, nici nu mi-aș fi putut îngădui să intru în dispută cu specialiștii, să-i judec, iar să dau verdicte nici atât. Am consemnat în final o bibliografie selectivă, deoarece materialele de unde m-am informat au fost mult mai numeroase, dar nu toate "piese de rezistență". De multe ori au fost articole din presă, reviste, almanahuri sau știri din audio-vizual. Le-am compilat, le-am analizat și am încercat să le sintetizez într-un rezumat.

Am vrut să ofer, mai ales tinerilor, o poveste alternativă a neamului nostru, cât mai condensată, observând că tinerii au din ce în ce mai puțin timp de citit lucrări dezvoltate laborios și tratate exhaustiv.

Această cârtică este aproape o broșură și se poate citi în doar câteva ore. Punerea între două coperti a ideilor mai multor autori poate trezi interes și, ghidați de bibliografie, cititorii pasionați pot identifica și ajunge mai lesne la sursă pentru detalii. Având în vedere că povestirea privind lunga perioadă istorică preelenă sau antehomerică se bazează preponderent pe mituri, legende sau povești și mai puțin pe dovezi arheologice, lucrarea în întregul ei poate fi calificată științifico-fantastică, fără a greși.

Autorul



NAȘTEREA UNEI PLANETE

În cărțile de religie se începe cu fraza "La început a fost o întindere" sau "La început a fost cuvântul". În Biblie, capitoul întâi, GENEZA, începe cu fraza "La început Dumnezeu a făcut Cerul și Pământul".

Eu am să încep cu o poveste originală. În Univers există cantități incomensurabile de apă. Acest lichid banal este "în fapt" un lichid vital. Așadar, fără el nu poate exista viață. Este o minune Dumnezeiască. Știința chimiei a stabilit că molecula de apă este compusă dintr-un atom de oxigen și doi atomi de hidrogen (H_2O), dar adevărata compoziție chimică a apei rămâne încă o taină. Când va fi aflată ne vom putea explica nemaipomenitele însușiri ale apei. Până atunci știm doar că cea mai mare densitate o are la 4 grade Celsius, sub zero grade îngheață și devenind solidă își mărește volumul și plutește pe apa lichidă și că la 100 de grade fierbe și transformându-se în vapori plutește în aer. Ca fapt divers, marele savant H. M. Coandă a observat că așezarea cristalelor în fulgii de zăpadă diferă în funcție de zona geografică a planetei. Condiționând viața nu este o exagerare să fie privită ca un organism viu, alături de aer, foc și sol.

Starea de agregare a apei în cosmos nu poate fi lichidă, temperatura în spațiul sideral variind în jurul lui zero absolut. În mod firesc, apa din univers este, în consecință, concentrată în mase imense de gheață de diferite dimensiuni, uneori cât ale unei planete (vezi Pluton cu diametrul de 5800 de Km) sau doar de câteva sute de km, cum este Varuna (planeta descoperită de o echipă condusă de americanul David Jewitt în anul 2001), tot în sistemul nostru solar (Revista Formula AS din 20-27 august 2001).

Poate cu 4,6 miliarde de ani în urmă, la cât se estimează vârsta pământului, viitoarea planetă Terra era un imens bolovan de gheață. O bucată de materie incandescentă ruptă din soare (ca o cometă) a fost proiectată, întâmplător sau deliberat, către acest bolovan de gheață. Rezultatul acestui fenomen cosmic, teoretic și chiar practic, a putut determina nașterea Terrei. Îmbrățișarea celor două corpuri a făcut posibil transferul reciproc de temperatură. În masa de lichid rezultată prin topirea



gheții, masa incandescentă a pătruns în adânc și s-a centrat în marea cantitate lichidă, fără însă a se răci complet. Ce nori s-au format prin evaporare, câtă gheață și vapori de apă vor fi scăpat în spațiu, nu are rost nici să estimăm. În final, s-a ajuns la un echilibru relativ, deasupra nivelului apei rămânând și o suprafață de uscat, o suprafață compactă și dură pe o întindere de circa o treime din suprafața totală a globului respectiv. Specialiștii au botezat acest uscat continent și l-au numit PANGEEA.

N-a fost martor decât bunul Dumnezeu la acest eveniment, ca și la transformările care au precedat nașterea Pangeei, continentul unic, inițial, pe care va fi apărut vegetație, iar în mediul lichid, în oceanul planetar, primii mormoloci ai vieții. Știința a botezat "coacervat" primul grăunte viu. După cum amar de mii de ani n-au fost alți martori la alte evenimente planetare și la următoarele, martor a fost doar Dumnezeu care nu ne-a transmis tainele genezei. În mod sigur au mai avut loc multe alte evenimente, unele, cred, teribile, ca reacții termonucleare însoțite de fantastice explozii ce au frământat masa aceea incandescentă din care s-au format (prin răcire treptată) plăcile tectonice, plăci care nici până astăzi nu și-au găsit un echilibru stabil.

Acest fapt trebuie să ne bucure și este dovada peremptorie că planeta este încă vie, nu s-a răcit, n-a murit și încă ne mai poate suporta pe scoarța ei, cu toate păcatele noastre. E drept că activitatea vulcanilor și cutremurele pot avea efecte catastrofice, cu pierderi de vieți omenești și imense pagube materiale, dar trebuie să fim conștienți că plăcile tectonice plutesc pe o magmă aproximativ fluidă, stare în care este menținută de colosala temperatură din nucleul pământului. Răcirea nucleului ar însemna solidificarea magmei, în consecință stabilizarea plăcilor tectonice și dispariția erupțiilor vulcanice, dar și răcirea pământului, pe care viața nu va mai fi posibilă. Aceasta se va întâmpla la sfârșitul lumii. Noi însă vorbeam de începutul vieții planetei și despre ceea ce va trăi pe ea.

În masa lichidă a oceanului planetar, coacervatul s-a multiplicat dând startul evoluției de care s-a ocupat Charles Darwin. Scufundarea celor două continente, Atlantida și Mu (sau Pacifica, sau Lemuria), este un eveniment de dată recentă în raport cu vârsta planetei. Fenomenul este consemnat și în legende ca "vremurile când se băteau munții cap în cap". Dacă noi, astăzi, cunoaștem configurația geografică a Terrei, putem presupune că în istorie nu a fost dintotdeauna la fel. Nu prima fragmentare a Pangeei a creat



configurația actuală a uscatului, ci ultimele erupții vulcanice de mare anvergură, probabil mai multe simultan, și cutremurele consecutive care au scufundat cele două continente.

Se presupune, logic, faptul că în urma continentului Mu a rămas Micronezia și/sau Polinezia, dar în urma Atlantidei? E o enigmă care frământă mintea oamenilor din totdeauna. Observând planiglobul, Americile s-ar plia aproape perfect pe coastele de vest ale Europei și Africii luate la un loc, nelăsând o fereastră unde să fi încăput un continent. Cele câteva insule (Azore, Canare) nu ne ajută prea mult în rezolvarea acestei ecuații, căutarea Atlantidei rămânând, încă, un obiectiv în atenția arheologilor marini. Poate Atlantida nici nu a fost un continent în accepția actuală a cuvântului, mai degrabă o insulă mai mare. Poate la antici anvergura era mai mică decât astăzi. De exemplu, grecii antici numeau Dunărea de Jos, „Ocheanos”, pentru că era mult mai lată ca astăzi. La Turnu Măgurele, la Zimnicea, se pot vedea și astăzi urmele fostului mal stâng, la circa 1,5 km de malul actual. Clivajul Americilor de Europa și Africa este un fapt credibil, deoarece depărtarea lor prin Atlantic continuă și astăzi, destul de lent, câțiva centimetri pe an, dar continuă. Despre ridicarea masivului Himalaia cu vârful Everest la 8884 de metri sunt ceva informații, ca și despre Podișul Tibetului, evenimente care au trimis Marea Moartă sub nivelul oceanului planetar cu circa 392 de metri.

Transformări ale reliefului au loc continuu, dar nu sunt așa de spectaculoase ca scufundarea celor două continente. S-au întâmplat și alte fenomene cum au fost crearea strâmtorilor Bering, Gibraltar, Bosfor, Dardanele, tăierea Dunării la Cazane etc. Unele s-au produs cu mulți ani înainte de catastrofa Atlantidei și Lemuriei, care au însemnat încheierea unei civilizații.

Între civilizația noastră și cea anterioară au avut loc mai multe glaciații, datorită deteriorării grave a climei și ca urmare a numitului cataclism planetar, inclusiv prin efectul de seră. Oamenii de știință au descoperit existența în timp a acestor glaciații cercetând straturile geologice și calotele polare, fiind totuși evenimente de dată mai recentă. Mai mult, s-a stabilit și câte au fost și cam cât a durat fiecare. Ultima a fost cea numită a lui Würm, care este clasată de geologi a IV-a și a durat aproximativ 75.000-100.000 de ani. După care s-a născut civilizația în care ne aflăm, de aproximativ 12.000 de ani încoace.



Afirmam, mai devreme, cum presupun eu că s-a format Terra ca suport al vieții, fără a avea pretenția că așa s-a și întâmplat. Martor a fost numai bunul Dumnezeu. Până să ajungă "frumoasa planetă albastră", cum au numit-o astronautii actuali, îmi închipui că mii de mii de ani i-au trebuit să capete parametri necesari vieții.

În primul rând, acea materie incandescentă venită din soare sau din altă parte a cosmosului a topit cea mai mare parte din bolovanul de gheață și a dus apa până dincolo de punctul de fierbere producând un nor gros de vapori în jurul globului prin care lumina soarelui nu putea pătrunde până la nivelul solului.

În masa acelei materii fierbinți au avut loc tot felul de reacții chimice, irepetabile în laborator, reacții termonucleare generatoare de temperaturi ce topeau și roci de granit, nu doar gheață. Toate acestea au creat o atmosferă și acea supă primordială în care s-a născut coacervatul care dă startul procesului evolutiv presupus de Darwin.

Atmosfera era, însă, venusiană, total irespirabilă, ucigătoare prin toxicitatea ei. Abia când s-au despărțit apele de jos de cele de sus, cum spune Biblia, lumina Soarelui a putut pătrunde la nivelul uscatului ca să poată crea vegetația. Primul fir de iarbă născut din nu se știe ce sămânță (poate venită de pe alte planete) a început să consume bioxid de carbon producând, în schimb, oxigenul necesar vieții aerobe.

În mod indubitabil, viața aerobă pe uscat, chiar dacă se născuse coacervatul în oceanul planetar, în supă primordială, repet, pe uscat, apariția florei a precedat apariția faunei. Și până să apară omul, "în a șasea zi", planeta albastră a fost așezată la distanțe potrivite, cu socoteală, față de Soare și față de celelalte planete din sistem.

I s-a dat o înclinație de circa 60 de grade planului ecuatorial și o orbită eliptică în raport cu Soarele, ca să se aranjeze anotimpurile.

I s-a dat și o mișcare de rotație în jurul axei sale, și nu întâmplător, de 24 de ore. Astfel, avem zi și nopți, cu diferențe de temperatură suportabile prin lungimea perioadelor de strălucire și lipsa strălucirii Soarelui. Se asigură un gradient termic acceptabil și pe fiecare anotimp. O contribuție la schimbarea gradată a temperaturii globale o au oceanul și cei 25 de km grosime ai stratului atmosferic.

Cea mai năstrușnică mișcare a globului terestru este tot una de rotație în jurul axei proprii, dar oscilantă pe axul dintre poli. Se numește mișcarea



de precesiune și, în mod logic, antrenează și planul ecuatorial în raport cu Soarele. I. C. Drăgan, în lucrarea "Noi, Tracii", o compară cu rotația unui titirez, spre sfârșitul rotirii, când cele două capete ale axului vertical, în cazul globului terestru cei doi poli, fac un cerc real, motiv pentru care polii pământului nu pot avea un punct geografic fix.

Pentru pământenii, oscilația planului ecuatorial față de Soare produce variații climatice în ambele emisfere, după un așa numit calendar heliotermic precesional.

Acești parametri cardinali se păstrează de atât amar de timp, încât noi îi percepem ca perpetui. Legende spun că, totuși, în istoria pământului au avut loc și perturbări ale acestor parametri. Se zice că mișcarea de revoluție ne-a depărtat și ne-a apropiat periodic de Soare, iar mișcarea de rotație a încetat la un moment dat, ca și când Terra, năucită de atâta învârtală, s-a oprit o zi să se mai odihnească. Evenimentul este consemnat și în istoria scrisă de Moise egipteanul, adică Vechiul Testament (Iosua, cap. 10 - 13.14).

Savanții din zilele noastre au cercetat planeta cu multă râvnă. I-au măsurat masa, diametrul, densitatea medie, volumul, adâncimea oceanelor, grosimea atmosferei, distanța până la Soare, până la lună și față de celelalte planete ale sistemului solar, au feliat-o cu meridiane în fuse orare, au marcat și emisferele prin paralele și mai e de lucru până o vor cunoaște bine. La un moment dat, s-a anunțat și faptul că, din calcule, planeta e mai ușoară decât ar trebui să fie în raport cu volumul și densitatea medie.

Asemenea anunțuri au darul să uluiască un profan. Într-adevăr, este prilej de mare mirare performanța savanților. Nu știm unde s-a scufundat Atlantida, nu găsim o sursă de energie alternativă nepoluantă și inepuizabilă, nu știm să tratăm cancerul, SIDA, nu știm să exploatăm energia telurică, dar știm să cântărim planeta și să-i numărăm zilele din calendar chiar din vremea când noi nu ne născusem.



NAȘTEREA OMULUI

Subiect delicat, gingaș, sensibil, preocupare veche a cercetătorilor de pe toate meridianele și din diferite domenii ale științei. Dispută perenă între oamenii de știință și tagma teologilor. Creație sau evoluție? Cei care susțin teoria creaționismului, mai ales teologii, indiferent de religie, scapă ușor de întrebarea „cum s-a născut omul”, expediind întreaga responsabilitate creatorului unic, adică lui Dumnezeu. Dar întrebarea „cine este Dumnezeu” și „cine l-a creat”, nu se pune. E cea mai gravă blasfemie, sancționată sever de justiția religiei. Este un păcat pe care nu-l spală toată apa Iordanului.

Pe de altă parte, evoluționismul lui Charles Darwin are atât de multe lacune, încât chiar Darwin avea dubii în anumite chestiuni. Nu doar la specia **om** nu s-au descoperit toate verigile lanțului evoluției, dar și la multe alte specii. La specia **om** cel mai mare hiatus apare între homo ergastus și homo sapiens sapiens. Primul nu avea grai articulat, secundul avea și grai articulat și un intelect destul de evoluat. Fosila intermediară lipsește. Deci nu se poate dovedi prin probe arheologice o evoluție lentă și continuă de la coacervat la om. Nici demonstrarea nu este posibilă pentru că evoluționismul se produce prea lent și nu se poate organiza observația.

Nici creația nu se poate demonstra. Aceasta s-a produs cu mult timp în urmă și Dumnezeu nu o va repeta pentru curiozitatea unui muritor. Revenind la evoluție, trebuie precizat că ceea ce se numește codul genetic este o structură deosebit de complexă. Genele care o compun sunt mecanisme de o stabilitate puternică având rolul de a nu permite apariția de forme noi. A fost găsită o fosilă de muscă, veche de zeci de milioane de ani, și nu se deosebește cu nimic față de una actuală.

Evoluționiștii, care îl susțin pe Darwin, au încercat să lanseze ideea evoluției în salturi, prin mutații. Având în vedere complexitatea codului genetic și inerția genelor, ar trebui să se producă mii de mutații la fiecare specie, simultan, și să fie inhibată inerția la transformare a fiecărei gene în parte. Și toate acestea prin hazard, imposibil de admis, cel puțin teoretic. Și



atunci creaționiștii jubilează. În fine, nici una din cele două teorii nu ne lămurește cine, când și cum a creat "viul", cheia vieții. Anomiștii, histologii și biochimiștii au cercetat în amănunt componentele organismelor vii, vegetale sau animale, i-au ajutat pe fiziologi să explice metabolismul și alte mecanisme ale vieții, dar n-au dat de cheia vieții.

Geneticienii impresionează prin succesele obținute în cercetările lor. Au ajuns să identifice multe gene cu destinația fiecăreia, s-au făcut hărți cu locusul unor caractere, s-au creat clone, chiar umane, dar lacătul spre secretul viului nu l-au putut deschide. Îmi aduc aminte de o glumă ieftină. În anii de liceu (1952-1956), ni s-a spus că cercetătoarea sovietică Olga Lepeșinskaia ar fi obținut materie vie în laborator.

Dar pe vremea aceea, așa se făcea politică. Cu această enormitate, poate cineva dorea să arunce într-un con de umbră coloșii rușilor din literatură, pictură, muzică sau din știință. N-au reușit decât să demonstreze că aurul strălucește și în gunoi.

În altă ordine de idei, doctorul Toni Victor Moldovan, în lucrarea sa de anvergură "Programul Terra", afirmă că ADN-ul ca și ARN-ul ar fi de două feluri fiecare: ADN materie pozitivă și ARN materie pozitivă pentru structurile somei, iar pentru suflet, adică pentru "VIU", ar fi ADN și ARN materie negativă, doar presupuse. Îl bănuiesc că a luat de la fizicieni modelul materiei și antimateriei. În concluzie, problema "viului" rămâne încă nerezolvată. Cheia rămâne interzisă muritorilor care trebuie să admită că "nepătrunse sunt căile Domnului". Oricum, bazându-ne pe probele la îndemână, afirmăm că pe planeta noastră n-au existat procese evoluționiste deosebite. Adaptări da. De altfel, adaptabilitatea este condiție sine qua non a vieții.

Este posibil ca viața rațională să nu fie o particularitate exclusivă a planetei noastre. Probabil în imensitatea universului, mii de alte planete să ofere condiții ca și Terra. Poate unele au civilizații mult mai avansate decât noi, poate există ceea ce spun scriitorii de SF, Federații intergalactice, poate altele parcurg "epoca de piatră". Suntem încă prea mici ca să știm. Dacă a fost necesar un lung proces pentru devenirea omului, probabil s-a produs în alte timpuri și pe alte planete. După dovezile arheologice, după miturile și legendele de pe orice meridian, după religiile foste sau actuale, toate argumentele pledează pentru creaționism pe Terra. Însă nu stricto-sensu. Nu Dumnezeu în persoană a venit pe Terra și a trudit ca un salahor să-l facă

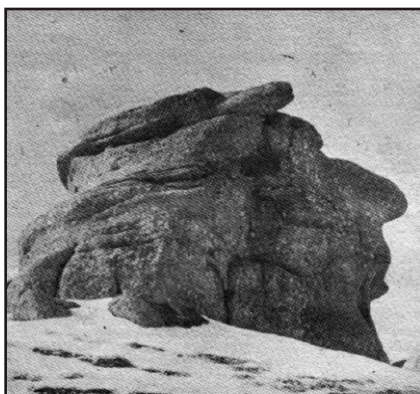


Sculpturi megalitice în Bucegi



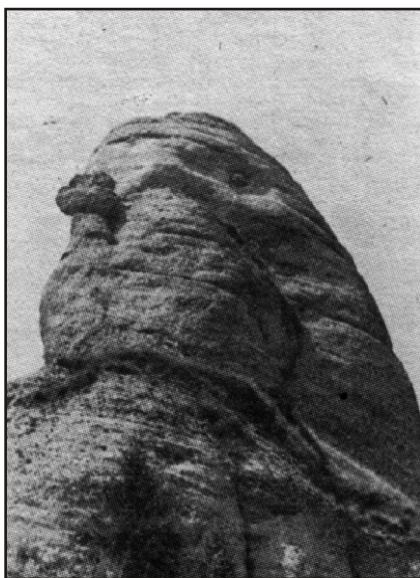
**"SFINXUL PIETRELOR LUI SOLOMON",
în apropierea vechiului drum
ce lega Brașovul de Poiană**

**Profil antropomorf din dreapta
cu privirea îndreptată
spre imensul infinit al cerului**



**"SPÂNUL",
în apropierea celebrului
Sfinx al Bucegilor arhicunoscut**

**"PORUMBELUL",
pe poteca turistică ce urcă
spre culmea Bratocei**



pe Adam din lut, ca un sculptor și să-i sufle "viul" în acel trup, deși Biblia așa susține, ci "trimișii" lui Dumnezeu au adus din cosmos viața și au însămânțat-o și pe Terra. Acei trimiși au fost primogenitorii și primii lor produși au fost oamenii primordiali care au apărut într-un loc anume, apoi prin creștere demografică, iradierea înspre toate zărilor a fost firească

Acest mecanism se pare că s-a repetat în istoria Terrei, în evoluția sa planeta cunoscând cataclisme naturale care uneori au dus la extincția omului. Ultima recreare a civilizației umane a avut loc cu circa 10.000 de ani î.e.n. și a fost opera unor extraterestri supercivilizați. Opera lor a fost posibilă după un interval mare de timp, posterior cataclismului planetar, când s-au scufundat cele două continente. Dovezile care ar autentifica această teorie ori au fost perisabile la vârste astronomice, ori noi cei de azi nu știm să le descifrăm. Dacă primogenitorii au părăsit Terra, după ce au dat startul vieții raționale și au lăsat o "capsulă a timpului", noi, probabil, nu am atins acel nivel tehnologic ca să găsim acea capsulă și s-o citim. Bâjbâim și pentru fenomene petrecute acum câteva zeci de mii de ani. Poate într-un oarecare viitor vom afla secretele intime ale Terrei. Deocamdată calificăm neandertalienii ca treaptă în evoluția omului și nu înțelegem tehnica realizării sculpturilor megalitice existente pe tot globul (inclusiv în Carpații noștri), descoperite de peruanul Daniel Ruzo în 1952 prima dată pe platoul Marcahuași din țara sa și confirmate, printre alții și de arheologul Petter Alen din Anglia. În țara noastră, Daniel Ruzo a cercetat și a fotografiat sculpturile megalitice existente pe întreg arcul carpatic în anul 1963.



STARTUL UNEI NOI CIVILIZAȚII

Un hiatus similar celui dintre civilizația noastră și cea anterioară mai este consemnat în literatura de specialitate, în urmă cu 60 -65 milioane de ani, când au dispărut dinozaurii și tot ce le era contemporan. Evenimentul este tratat de Dan Farcaș în lucrarea "Extratereștri printre noi" (Ed. pentru turism - Buc .1999). Dan Farcaș incriminează drept vinovat al producerii evenimentului un meteorit cu diametrul de circa 10 km. În urma impactului cu Terra s-a produs un nor imens de praf care ar fi ecranat lumina soarelui pe timp de câțiva ani. Destul de repede a dispărut inițial vegetația, în consecință animalele ierbivore, apoi și carnasierile, în final și omul, prin dispariția surselor trofice.

Teoria lui Dan Farcaș s-a bazat pe descoperirea de către arheologi, lângă urmele labelor unor dinozauri și urme ale unor labe de om, identice cu urmele labelor omului actual. În momentul în care s-au refăcut condițiile apte să condiționeze viața omului, din universul lui Dumnezeu a fost importată iarăși pe Terra această specie. Și iată un moment în care trebuie să fabulez lipsindu-mi orice șansă de informare concretă.

Sunt de părere că la refacerea condițiilor de dinaintea cataclismului pe Terra (cel de acum 60 de milioane de ani), a fost adusă iarăși viață din universul lui Dumnezeu și o nouă civilizație va avea loc pe planeta noastră, așa cum se va întâmpla și după glaciația a IV-a Würm, în urma altui cataclism planetar (scufundarea celor două continente, Mu și Atlantida). Mi-am permis această presupunere bazându-mă pe faptul că genomul este universal și pe faptul că săpăturile arheologice care au scos la iveală dovezi ulterioare evenimentului de acum 60 de milioane de ani și anterioare mai recente scufundări a celor două continente sunt asemănătoare celor de dinaintea dispariției dinozaurilor ca și celor de la începuturile actualei civilizații (dacă ne referim doar la fosile umane). Socotesc un fapt firesc să admitem un dram de imaginație pentru a surmonta un moment dificil cum este hiatusul amintit mai sus, mai ales, dacă nu afectează cu nimic și nu



revoluționează etapele ulterioare din evoluția generală, ceea ce a și fost demonstrat.

Dumnezeu a creat omul odată. Dacă vede că trebuie îmbunătățită specia, o face prin corecturi, prin adaptare sau, pur și simplu, programează o apocalipsă, după care creează o nouă entitate biologică adnotată și adusă la parametri doriți.

Să revenim la sfârșitul glaciației a IV-a (Würm) când se reia un nou ciclu de viață după un alt cataclism planetar.

Mulți specialiști sunt de părere că în urmă cu aproximativ 12.000 de ani s-a reluat pe Terra viața rațională în cadrul celei de a V-a civilizații. Nu sunt dovezi că ar fi fost precedată de alte patru. Poate au fost mai multe cicluri. În Vedele indiene se spune un lucru de o logică banală: o civilizație are un început dificil, o creștere anevoioasă, o trăire intensă și un sfârșit apocaliptic. Aceste cicluri au fost botezate, metaforic, "zilele lui Brahma". Bineînțeles că nimeni nu știe când s-a născut prima "zi", pentru a fi numerotate următoarele.

Povestea conchide însă că viața pe pământ este veșnică și va fi, de fapt, cât va exista pământul, doar oamenii sunt trecători.

Religiile monoteiste, mozaică, creștină și islamică susțin și ele că viața e veșnică la fel și creatorul, iar oamenii sunt muritori, dar nu specifică nici una și nicăieri despre ciclicitatea mai multor civilizații.

Reluând subiectul, la sfârșitul unei civilizații nu întotdeauna dispare omul până la ultimul individ, la fel și în lumea animală, din moment ce ulterior începe un nou ciclu evolutiv în cadrul veșniciei (vezi potopul lui Noe).

Istoria nașterii planetei, la care nimeni n-a fost martor, este probabilă ca mod de formare, incertă ca dată în timp și presupusă ca evoluție până la un anumit moment, când încep dovezile să apară grație paleoarheologiei. Datele puse la dispoziție de această știință sunt puține deocamdată și atunci se încearcă o înjghebare a istoriei perioadei respective pe câteva date arheologice, pe ipoteze, pe deducții și pe logică. Apropierea de concret o putem socoti, pe anumite laturi ale problemei, după glaciația a IV a, când și datele arheologice se înmulțesc ca număr și valoare documentară.

Bazându-se pe teoria creaționismului, Vechiul Testament rezolvă toată povestea expeditiv și simplist, în șapte zile. Drept este că nu se precizează câte mii de ani avea o "zi de creație". Însă se estimează că pământul a fost creat cu 5508 ani înaintea nașterii lui Iisus Hristos și impune, pe această



bază, un calendar ce a dăinuit până și pe vremea lui Ștefan cel Mare și Sfânt, de exemplu.

Dacă omul a fost făcut în a șasea zi, conform Genezei, dă o notă logică poveștii, pentru că și Dumnezeu, în opera de creare a pământului, o fi folosit și focul și a așteptat ca acesta să se mai răcorească să poată și omul, făptură gingașă și sensibilă, să-i suporte temperatura.

Ca un detaliu picant, se precizează că omul a fost creat în a șasea zi și chiar spre seară. Dimineața, probabil, s-au mai pus la punct ceva detalii, cum ar fi elementele necesare fotosintezei, prin care să crească procentul de oxigen în dauna bioxidului de carbon sau formarea filtrului de ozon în calea ultravioletelor ucigătoare și altele.

Nu resping aprioric teoria creaționismului, dar nu pot accepta modul simplist prin care Biblia tratează acest subiect foarte vast.

Aș înțelege o coordonare a evenimentelor în succesiunea lor, care să conducă la realizarea scopului final: o planetă corespunzătoare să suporte și să condiționeze viața așa cum o cunoaștem noi astăzi.



O PARANTEZĂ INTERESANTĂ

O informație culeasă din mass-media se referea la satelitul unic al pământului-LUNA-admirată de îndrăgostiți și cântată de poeți.

Unii specialiști afirmă că a fost ruptă din Soare ca și Terra. Eu înclin să cred că este un satelit artificial de pe care planeta noastră este monitorizată de extratereștri, bazându-mă pe două argumente. Orbita pe care se mișcă, face posibilă observarea ei din orice colț al lumii, reciproca fiind subînțeleasă, și secundo, ne prezintă de mii de ani aceeași față, pe cealaltă parte poate spionii Terrei nu prea vor să știm ce este. Iar luna care a fost satelitul natural al nostru o fi fost acel meteorit care s-a prăbușit și a lovit planeta acum 60-65 milioane de ani (se afirmă că Terra a avut doi sateliți, cu multă vreme în urmă).

În acea știre de presă se anunța că luna nu are mișcare de rotație lipsindu-i magnetismul natural. Fața vizibilă, probabil, este menținută fixă în mod artificial cu supertehnologiile acelor indivizi supercivilizați care vor folosi luna și ca stație de tranzit între lumea lor și lumea noastră.

Însă nu de lună vreau să vorbesc, ci despre magnetismul natural. Acesta este responsabil, deci cu mișcarea de rotație a unui corp ceresc. Magnetismul propriu se comportă așadar ca un motor, din moment ce creează o mișcare de rotație. Și s-ar părea că este un perpetuum-mobile fiind constituit din magneți naturali așezați în poziții bine stabilite.

Oprirea rotației pământului, de care am amintit, s-a datorat probabil defectării temporare a motorului. Forțele de rotație s-au rupt prin dereglarea câmpurilor magnetice, determinată de o erupție vulcanică sau de mai multe și simultane, urmate de cutremurele consecutive ce au deplasat plăcile tectonice ce conțineau acești magneți. Când situația a revenit la poziția de dinainte, "normală", motorul a pornit din nou. Orice discuție pe tema magnetismului la scară mare te duce cu gândul, în mod involuntar, la evenimentele din triumful Bermudei, la cele din Marea Diavolului la sud-est de Japonia, la experimentul Philadelphia și la porțile hiperspațiale. Ivan



Sanderson a stabilit o rețea de 12 zone cu anomalii magnetice situate la un interval de 72 de grade longitudine una de alta în jurul globului și centrate pe paralelele 36 de grade nord și 36 de grade sud: cinci zone pentru emisfera nordică, cinci zone pentru emisfera sudică și două zone pentru cei doi poli tereștri.

Anomaliile fiind de natură magnetică și așezarea lor într-o geometrie euclidiană, te îndeamnă să socoți că nu este întâmplătoare. Deranjarea accidentală a poziției unuia din cele 12 elemente ale mecanismului măcar cu un grad, ce consecințe poate avea în fizica pământului ? Probabil și oprirea motorului magnetic; în consecință, mișcarea de rotație a planetei albastre. Iosua zice că la rugămintea lui, Dumnezeu ar fi oprit soarele pe cer și a lungit ziua, ca să-și termine el războiul cu Amoreii. E o glumă, în nici un caz un adevăr.

Un anume sentiment mă împiedică să cred că Dumnezeu l-ar fi putut asculta pe biblicul Iosua cerându-i ceva în scopul unui conflict armat, în care trebuia uciși oameni. Și apoi Dumnezeu nu este o ființă cărei a să-i ceri ca unui șef. Umila mea părere este că Dumnezeu nu este „cineva” ci este „ceva”. Se spune că Dumnezeu e în noi și în toate, altfel nu se poate admite ubicuitatea Sa. Este „viul” din noi, este sufletul nostru. Nu se poate înțelege altfel, cum îți poate observa toate faptele tale, chiar și în momente când nu ai în preajmă nici un martor fizic. Este o concentrare imensă de spirit, nu-l văd ca pe o entitate materială, fizică, undeva în imensitatea universului. Iar această concentrare de spirit este constituită de un număr de suflete ale celor care au fost cândva și care vor reveni cândva în lumea materială pe o planetă. Este un imens rezervor de suflete care împreună vor căpăta o forță divină.

Subiectul cu „viață după viață” există în lume din vremuri imemorale. Materialismul nostru pragmatic ne împiedică să dăm credit relațiilor subiecților care revin din starea de moarte clinică aparentă. Zalmoxe izbutise să-i convingă pe daci că moartea fizică nu este definitivă și absolută, drept care dacii nu priveau moartea ca pe o fatalitate și bine făceau. Vă cer scuze pentru paranteza care este de fapt subiectul spiritiștilor deocamdată și să revenim în lumea materială, palpabilă și perceptibilă a oamenilor obișnuiți.

Cât privește mișcarea de revoluție, aceasta este determinată de magnetismul întregului sistem planetar, care conjugată cu forțele de



gravitație păstrează ordinea și echilibrul sistemului.

În foarte multe cazuri omul a copiat natura ca să-și creeze unelte și facilități pentru traiul său. Magnetismul natural ar putea fi bază de plecare în cercetarea posibilității de a se crea un motor fără combustibil. Un motor magnetic, un fel de perpetuum-mobile. S-ar putea realiza un vis de aur al omenirii: o sursă de energie gratuită, inepuizabilă și nepoluantă. Inginerii specializați în electromagnetism ar trebui să întreprindă, poate, o cercetare în domeniu.

Extratereștrii care ne tot vizitează, precis au pus la punct un asemenea motor. Sunt mai multe argumente care susțin presupunerea. Mai întâi "carele de foc" cu care îngerii biblici au venit la noi scoteau flăcări și făceau un zgomot teribil, O.Z.N.-urile de azi nu mai fac un zgomot mare. Sunt mai silențioase și dacă mai absorb și energia electrică terestră a producătorilor din felurite surse, te îndeamnă să bănuiești, ca și mine, că în ecartul de peste 2000 de ani nici extratereștrii nu au stat cu mâinile în sân.

Dacă tot am făcut o paranteză, mai amintesc o idee. Lipsa la cântar a globului terestru se poate explica nu pe supoziția aberantă că pământul are un gol central unde Dumnezeu ar fi trimis îngerii care s-au revoltat, ci pe golurile din scoarță ca peșteri, diferite caverne, coridoare subterane, neidentificate de speologi. Poate că aceste spații, în vremuri de restriște au fost apanajul care a condiționat supraviețuirea unor specii între două civilizații. Volumul total al acestor spații intraterestre neinventariate s-ar putea să aibă valori semnificative la nivel planetar.

Am mai amintit faptul că ne mai trebuie timp să cunoaștem în totalitate frumoasa planetă albastră.



IPOTEZA EXTRATEREȘTRILOR

Colapsul vieții dintre ultimele două civilizații a fost traversat de niște supraviețuitori cu o rezistență deosebită, din moment ce patru glaciații nu au reușit să-i stârpească total și definitiv. Poate această experiență a născut principiul darwinist privind adaptabilitatea ca o condiție a vieții, dar și rugăciunea oamenilor către divinitate să nu-i dea muritorului cât poate să ducă.

Pentru a evita condițiile imposibile de la suprafața uscatului, acești supraviețuitori s-au refugiat în golurile existente în grosimea scoarței terestre. Aceste goluri există în toți munții de pe glob, dar puține sunt identificate și inventariate, folosite și mai puține.

Progresul tehnologic și emanciparea omului realizate în civilizația anterioară, categoric s-au pierdut în timp, ba mai mult chiar, s-a degradat nivelul cultural și, mai grav, și nivelul intelectual al oamenilor, datorită malnutriției, subnutriției și dispariției șanselor de activitate spirituală.

Dacă ici-colo s-au putut organiza, au creat un mod de viață intraterestru. În zona Indochinei este foarte cunoscut mitul acestor intraterestre. Este numit regatul Agartha și are capitala în orașul subteran Șambala. Se spune că orașele regatului sunt foarte populate, însă această lume nu vrea să intre în contact cu tereștri de la suprafață, sau nu poate, și, în consecință, nu prea avem informații despre ei. Se vorbește și despre granițele regatului care proiectate la suprafața solului nu corespund cu granițele țărilor de deasupra. Majoritatea populației se îndoiește de existența acestui misterios regat subteran cu o populație destul de emancipată. Dacă este totuși adevărat, poate vom afla în viitorul mai apropiat sau mai îndepărtat.

Segmentul care n-a reușit să se organizeze social s-a degradat către stadiul primitiv, animalic. Și despre acest segment se știe câte ceva din moment ce, chiar în manualele școlare, se vorbește despre oamenii cavernicoli sau despre troglodiți. Speologii au descoperit prin peșteri depozite de oase umane în aceleași locuri cu fosile de animale.



Și iată că până aici ne-am întâlnit, în povestirea noastră, cu tereștri și intraterestri. Să spunem câte ceva și despre extraterestri, cei care vor ajuta tereștrii să refacă o civilizație la lumina zilei.

În mod inevitabil extraterestrii sunt legați de OZN-uri (obiecte zburătoare neidentificate) sau pe englezește UFO (unidentified flying objects), ceea ce este același lucru. OZN-urile sunt vehiculele care au transportat oameni din cosmos către noi, sunt construite cu tehnologii superioare celor terestre actuale, din moment ce pot parcurge distanțe astronomice în deplină siguranță pentru pasageri.

Am convingerea că sunt oameni pe pământ care cunosc secretul acestor OZN-uri. Sunt puțini și păstrează pentru ei acest secret ca să aibă un ascendent față de restul lumii. Accesul omului obișnuit la aceste informații este interzis, dar cum fructul oprit e fructul dorit, toată lumea dorește să-l afle. Au existat foarte mulți oameni care au văzut OZN-uri, pe toate meridianele și paralelele pământului, din vremuri foarte vechi și până astăzi. Iar printre observatori au fost și oameni cu multă pregătire științifică; profesori, ingineri, medici și oameni obișnuiți cu o disciplină riguroasă ca militari, polițiști, chiar aviatori și cosmonauți Francezul Pierre Closterman, pilot de vânătoare în RAF, în cel de-al doilea război mondial relatează despre O.Z.N.-uri în cartea „Marele Cerc”. În primul rând, acestea nu semănau deloc cu nici un aparat de zbor dușman sau prieten trecut în cataloagele cu care se instruiău. În al doilea rând erau absolut indiferente și insensibile la atacurile insistente ale lui și în fine, după ce se săturau să le admire neputința, țâșneau spre cer în unghi de aproximativ 45 de grade cu o accelerare incredibilă. După încheierea ostilităților, la întâlnirea cu piloții "dușmani" a aflat că și aceștia se întâlniseră cu enigmaticii necunoscuți (ozeniști) și bănuiseră ca și Pierre Closterman că era vorba de o armă secretă a adversarilor.

În altă ordine de idei, se spune că Neil Armstrong a avut sarcina să transmită (pe 20.07.1969) de pe lună fraza: „Un pas mic pentru mine, un pas mare pentru omenire”, dar constatând pași pe suprafața lunii, de uluire, a uitat consemnul și a scăpat involuntar cuvintele: „nu suntem primii”. Un radioamator din Australia a recepționat surpriza, fiind conectat pe frecvența radio a NASA. În mass-media sunt consemnate și întâlniri de gradul trei, adică față în față. Dialogul cu ei n-a avut loc cu grai articulat într-o limbă terestră, ci mental.



Interesant este faptul că dacă anumite organizații oculte monopolizează toate informațiile legate de extraterestre și OZN-uri, acești extraterestri, superiori nouă, nu doar tehnologic, ci și intelectual, se pune întrebarea de ce nu intră în legătură cu mass-media noastră? De ascuns nu mai poate fi ascuns, nu doar prin mulțimea martorilor oculari, dar chiar Vechiul Testament vorbește de existența acestor extraterestre care coborau din cer în carele lor de foc. Mai mult, ni se relatează că au fost ridicați pământeni în acele vehicule, plimbați în cer și în jurul pământului cu peste 2000 de ani în urmă.

Un ultim argument: inginerul Dumitru Prunariu, cosmonautul nostru, la întrebarea unui reporter dacă suntem unici în Univers, domnia sa a răspuns fără ezitare: "ar trebui să fim teribil de îngâmfați să ne socotim unici în Univers". Extraterestre, de care vom mai vorbi și mai departe, au vizitat pământul venind la date diferite, de pe planete diferite, petrecând aici perioade de timp mai scurte sau mai lungi, amestecându-se cu băștinașii și contribuind la progresul civilizației și deci la emanciparea terestrilor. Originea lor diferită, poate explica și existența celor patru rase de pământeni (se spune că au fost șase, dar două au dispărut). Bazându-ne pe vestigii arheologice cu vechime de milioane de ani putem presupune că extraterestre au vizitat planeta noastră și în civilizațiile anterioare civilizației actuale, însă nu prezintă un interes deosebit pentru lucrarea de față.

În mod logic ne interesează extraterestrii care ne-au vizitat la o dată mai recentă, deoarece se presupune că ar fi avut contribuții majore la relansarea civilizației umane actuale. Memoria colectivă a popoarelor este bogată în legende, basme și mituri, populate de oameni „coborâți din ceruri”. Primii, se spune că ar fi venit de pe planeta Nibiru, dar astronomii nu confirmă existența acestei planete, cum confirmă, de exemplu, planeta Sirius. După legendele Dogonilor din Republica Mali această planetă este originea populației negre din Africa. Dar dacă extraterestrii originari de pe Sirius au venit mult înainte de scufundarea Atlantidei, cei de pe Nibiru au venit după acel cataclism planetar și erau de rasă albă. Presupusa dată a venirii celor de pe Nibiru este acum circa 12.000 ani. Memoria colectivă a păstrat numele conducătorului acelor extraterestre ca „An” sau „Anu” iar invadatorii au fost numiți anunaki. Între aceștia se remarcă cei trei copii ai lui Anu: doi băieți Enki și Enlil și o fată pe nume Sud Ninharșag. Următorii descendenți ai lor, înmulțindu-se vor intra în panteonul fiecărui popor (sau



populații) și se vor confunda și cu zei inventați de oameni și cu alți extraterestri ce vor mai veni pe Terra. Pentru mentalitatea noastră este de mirare că acei extraterestri supercivilizați n-au lăsat niște urme persistente ale existenței lor. Sau noi nu știm să le citim încă.

Secunzii extraterestrii se spune că ar fi fost originari de pe planeta Venus și venirea lor s-ar fi produs în urmă cu circa 5.000 de ani. Erau tot de rasă albă, de talie foarte mare, drept care în legendele strămoșilor noștri erau numiți jidovi sau uriași. Se pare că din ei s-au născut triburile celților.

La peste 1.000 de ani distanță apare un al treilea contingent de extraterestri, mult mai puțin probabil, care ar fi abordat Terra pe același traseu și despre care se vorbește în legendele Olimpului din lumea grecilor prehomeric. Acești olimpieni aveau asemănări izbitoare cu pământenii în sensul că aveau familii, obiceiuri și metehne asemănătoare, în schimb aveau posibilități tehnice superioare. Poate erau un alt val de venusieni.

Un al patrulea, și cronologic ultimul și chiar mai puțin probabil ca cel de-al treilea contingent de extraterestrii, constituie subiectul lucrării lui Toni Victor Moldovan (Programul Terra). Originari dintr-un satelit cubic (nu dintr-o planetă), cu latura de circa 2.000 de km, se spune că erau monosexuați, având multe asemănări cu îngerii biblici și strânse relații cu evreii.

Cele mai creditate invazii sunt primele două: cea a anunakilor și cea a jidovilor. Tradițiile și legendele mai multor popoare vorbesc despre acești oameni coborâți din cer. Călugării irlandezi, în secolul al VII-lea e.n. au ars 10.000 de manuscrise runice pe scoarță de mesteacăn ce cuprindeau istoria și tradițiile celților. Acțiunea a constituit o mare pagubă pentru istorici și s-a datorat ignoranței acestor călugări (Robert Charroux - Istoria stăpânilor lumii). Tradițiile și legendele irlandezilor, însă plasează crearea monumentelor megalitice (pietre mari) în primele timpuri ale erei neolitice și le atribuie celor două popoare invazionare din preistorie. Irlandezii antici au botezat cel mai vechi popor invazionar fri-bolgi și spun că veniseră în Irlanda din marele popor pelasg al hiperboreilor din Carpați. Aceștia aveau un fizic nu prea înalt și erau bruneți. Comparația o fac cu cel de-al doilea popor preistoric invazionar, care erau înalți, aveau părul blond și ochi albaștri pe care i-au botezat dăniiani sau danai (Nicolae Densușianu-Dacia preistorică). În legendele poporului nostru reprezentantul uriașilor sau a jidovilor cei înalți și bălani este numit Ostrea Novac, împăratul jidovilor, care s-a luptat cu balaurul și a tras brazda cea mare de-a lungul Europei până spre Asia.



O POVESTE DESPRE JIDОВI

Bătrânii, de obicei, povestesc nepoților istorii de mult petrecute, cu mirific iz de legendă sau de mit, populate de eroi ca Iovan Iorgovan, de haiduci ca Pinte sau Iancu Jianu, de zei, de Ilene Cosânzene, de îngeri, de serafimi și heruvimi.

Cea mai fascinantă poveste din copilărie, care mi-a rămas întipărită pe filmul minții este legenda Jidovilor.

Spre tristețea mea, ambii bunici s-au jertfit în războiul pentru întregirea neamului (1917), sarcina de a transmite mai departe "cultura orală" revenind bunicelor. Ceea ce au și făcut. Dânselor povesteau, noi nepoții ascultam cu gurile căscate, iar dacă se plictiseau, nevinovata noastră curiozitate insista: „când” și „cum”? Răspunsul era invariabil: "de demult, de când e taica". După această "precizare", știam că nu mai are rost să insistăm. Când s-a întâmplat nu știa nici bunica. Într-o perioadă ce se pierdea în negura vremurilor, despre care nu erau nici cărți scrise, perioadă de timp când nici regii nu știau carte, ba chiar dinaintea acelor vremuri uitate.

"Pe vremea când au coborât jidovii pe pământ, spunea mama - mare, oamenii trăiau greu pentru că erau mai proști ca noi cei de azi, nu știau să crească animale și nici să cultive pământul. Trăiau din vânat și din pescuit și mâncau fructe de pădure". Și noi am întrebat: "cine erau Jidovii mamaie și de unde au coborât?"

"Erau trimiși de Dumnezeu să-i ajute pe oameni. Și au coborât, de unde puteau coborî, de sus nu?" Logica mamei-mari era infailibilă. Și se supăra că eram așa de înguști la minte de nu pricepem lucruri simple. Iar sus, era clar ca „bună ziua”, că însemna cerul, nu un dud sau podul casei. "Acolo trăiește Dumnezeu cel bun, cu oastea lui de îngeri, veghează asupra noastră a păcătoșilor, ne apără și ne ajută. Și acești Jidovi, mai spunea mama-mare, după ce ne-au ajutat (să ne emancipăm, trebuia să înțelegem noi), s-au întors de unde au venit, adică la Tatăl lor Ceresc". Eu, fiind mai îndrăzneț, am sărit cu gura: "ba nu mamaie". Jidanii trăiesc și azi printre noi. Nu știi că eu am colegi la școală doi frați gemeni ? Ai lui Cotaie. Sunt mai înalți



ca mine, blonzi amândoi și Tiberiu, și Cecilia. Mama-mare nu prea suporta afronturi. Și după o palmă corectivă peste ceafa scăfârliei mele obraznice, zicea:

- "Mă mucosule, Jidanii sunt ovrei veniți din Israel. Și jidan e cuvânt muscălesc, nu românesc. Noi rumânii le zicem ovrei și sunt ca și noi pământeni, muritori de rând. Jidovii erau mari, veniți din cer, erau bălai și cu ochi albaștri, mari de călcau din munte în munte, foarte deștepți și buni la suflut. Pauză pentru mamaia, nepoții cu gura căscată. Ne minunam cum de-î știa mama-mare așa de bine, de parcă făcuseră armata la călărași cu schimbul în regiment cu tata-mare.

"Jidovii au venit fără femei și și-au luat neveste de aici de pe pământ. Dar nu orice proastă, numai una și una. Și au făcut copii frumoși și năzdrăvani, adevărați voinici. Voinicii erau conducătorii oamenilor"

Așa își termina mama-mare povestea pe care ne-o mai spusese de zeci de ori și o lua de la capăt de câte ori o întrebam despre Jidovi.

M-a urmărit povestea asta ani de zile. Înțelegeam că erau oameni buni la suflut, deștepți și blonzi (sau bălai cum le zicea mama-mare), dar nu pricepeam cât de mari puteau să fie ca să calce din munte în munte. Și își luau neveste dintre pământence, care probabil că erau pe lângă ei niște piticanii. Poate călcatul din munte în munte era o metaforă.

Cunoștințele căpătate în anii de școală și informațiile culese într-o viață de om m-au ajutat să descifrez multe enigme din perioada copilăriei. Jidovii or fi fost percepuți de o populație primitivă, de dinaintea zeilor și a îngerilor biblici, ca pe niște făpturi supranaturale, divine, pe care Robert Charroux îi identifică cu acei "nephilium" citați de evrei și descriși ca giganți, strălucitori și făcători de minuni.

În fapt, ei erau probabil extraterestri, stăpânii unor tehnologii superioare la care noi nici astăzi încă nu am ajuns. Și ne depășeau și ca talie. Arheologii au descoperit, de altfel, schelete umanoide de patru și cinci metri. Deci nu s-au întors la Dumnezeu pentru că nu erau îngeri și dacă unii au plecat definitiv de pe pământ, alții au mai murit și aici pe planeta noastră, ca să surprindă arheologii prin talia lor. Iar acea performanță de a călca din munte în munte, poate, se datora unui aparat individual de zbor, poate reactiv, de care a construit și inginerul Capră. Talia lor deosebită se datora faptului că planeta de pe care veneau ei, posibil Venus, era de dimensiuni mai mici decât pământul. Ori se cunoaște adevărul că gravitația



influențează talia. Este un raport invers proporțional: gravitație mare, talie mică și invers. Oamenii care trăiesc la altitudini mari sunt supuși la o gravitație mai redusă, la acea înălțime, în consecință sunt mai înalți ca cei de la șes. Un exemplu elocvent și foarte cunoscut îl constituie populația de pe platoul etiopian, la peste 4000 de metri altitudine.

Povestea jidovilor am întâlnit-o ulterior și în "Dacia Preistorică" a lui N. Densușianu. Voinicii mamei-mari vor fi uriașii amintiți de Densușianu. Și mai mult, Vechiul Testament îi consemnează în Geneza (cap. 6-4) botezându-i "vestiții" viteji din vechime.



O POVESTE DESPRE OLIMPIENI

Alte povești asimilate în copilărie, cu rezonanțe istorice remarcabile și cu reverberații în timp, au fost "Legendele Olimpului". În aceste legende se relatează tot felul de evenimente din viața cotidiană a zeilor. Evenimentele descrise ni-i relevă destul de umani pe zei, dar nașterea lor, de regulă se petrece în împrejurări fabuloase, neverosimile, ca și natura anumitor relații dintre ei. Ne sunt prezentați ca având însușiri superioare celor ale oamenilor, din toate punctele de vedere: fizic, intelectual, tehnic etc.

Nu erau îngeri în nici un caz, în societatea lor fiind prezente și femei. Ori printre îngeri, parte femeiască nu este pomenită nici în Biblie, nici în alte lucrări pe teme religioase. De asemenea, în lucrarea lui Toni Victor Moldovan „Programul Terra”, populația satelitului cubic era constituită exclusiv din indivizi printre care nu existau femei (monosexuați). Să nu uităm că legendele Olimpului s-au născut în Grecia antică, într-o epocă politeistă.

Zei se împerecheau și cu femei de muritori, progeniturile numindu-se semizeii în prima generație de metiși. Dar mai departe? De sfertozei n-am auzit, dar se obținea sigur o îmbunătățire genetică a populației viitoare, rezultat similar cu cel obținut și în cazul jidovilor din legendele românilor.

Zei, în afara activităților domestice, aveau în primul rând obligații "de serviciu" pentru că trebuia să raporteze lui Zeus cum s-au achitat de atribuțiile ce le aveau pe pământ. N-am auzit de remunerarea lor, dar când aveau nevoie, plecau în concediu de odihnă. De exemplu, când Apollo intra în concediu de odihnă, venea în Dacia să se recreeze. Unii spun că revenea în locurile natale. Tot legendele spun că mama lui, Latona, l-ar fi născut pe acesta și pe sora lui geamănă, Diana, în insula Leuce de la gurile Dunării (azi insula Șerpilor).

Tot din Legende Olimpului facem cunoștință cu uriași, giganți și titani. Cât ar fi fabulat povestitorii, grăuntele de adevăr l-au demonstrat aceleași descoperiri ale arheologilor, prin acele schelete umanoide de dimensiuni incredibile ca și ale jidovilor.



În mod sigur jidovii aveau mari experți în genetică oamenii de pe Nibiru (de care vom vorbi îndată) de asemenea. Olimpienii nu rămân nici ei mai prejos. Aflăm și la ei experimente deosebite prin care au creat hibrizi ciudați: sirene, centauri, grifoni, cerberi, minotauri, inorogi, hidre etc.

Similaritățile dintre jidovi și olimpieni sugerează ideea că și unii și alții erau de origine extraterestră, erau supercivilizați, dar în subsidiar sugerează, și faptul că jidovii au fost anteriori olimpienilor și urmărind o logică simplă și faptul că strămoșii noștri din acele vremuri au fost anteriori grecilor antici. Poate olimpienii au fost descendenții direcți ai jidovilor, plecați din Tracia de nord spre Elada.

După părerea mea, miturile sunt legende învechite, iar legendele, la rândul lor sunt istorii acoperite de un strat gros de ani. Ar fi o greșeală să le ignorăm sau să le socotim simple basme pentru copii.

Insist cu încă un exemplu din legendele olimpienilor; se zice că zeul războiului, Ares sau Marte cum l-au numit romanii mai târziu, se cam amesteca în treburile pământenilor și mai era și părtinitor. (Începuseră să capete păcate pământene?). Când pământenii se războiau, Ares, cu o "săgeată de foc", schimba sau determina soarta bătăliei respective, în funcție de anumite simpatii sau interese ale sale. Noi, cei de azi, nu prea ne mai minunăm de macabra performanță a lui Ares, fiind în stare să ne închipuim că acesta dispunea, nu doar de o banală mitralieră, ci chiar de o armă laser. O asemenea armă ar impresiona și astăzi, teribil. Este capabilă să calcineze în câteva clipe mii de spadasi, arcași sau lăncieri. Efectul ei psihologic este devastator. Această relatare este încă o dovadă peremptorie că strămoșii noștri au fost anteriori grecilor, cum am spus și mai sus, pornind de la unele considerente.

Se subînțelege că grecii aveau o organizare socială în care apăreau conflicte de interese și aveau arme ca să poată purta războaie.

Nu prea aveau vecini cu care să se bată și atunci se băteau între ei. Ceva mai târziu au aflat că sunt frați și că unirea face puterea. Dar acesta e alt subiect și nu e treaba noastră.

Jidovii n-au întâlnit asemenea manifestări belicoase la băștinașii cunoscuți de ei la nordul Dunării de Jos, adică la tracii unde au aterizat inițial. Ori nu se organizaseră în tabere cu interese ce nu se armonizau, ori, pur și simplu, erau mai pașnici. Mai multe argumente conduc spre ipoteza că Jidovii și Olimpienii au avut totuși o proveniență comună. Olimpienii s-au



desprins din întreg, cum vor face și alte grupuri și, luând cu ei băștinași aleși, au coborât în insulele din Marea Egee și au edificat în timp o civilizație care va fi cunoscută ulterior drept civilizația Cretană și apoi a Grecilor antici. Elementul hegemon a fost sigur de partea olimpienilor având în vedere deosebirea de limbă față de vecinii traci din jurul lor.

Am subliniat în alte capitole că extratereștrii veniți pe Terra erau supercivilizați în comparație cu pământenii din vremurile sosirii lor. Eu nu m-am întrebat cum or fi fost priviți pământenii de către noii sosiți? Ca niște copii retardați sau ca animale evolute?

Tulburătoare mi se pare, cam în aceeași epocă, relatarea din Vechiul Testament privind pedepsirea oamenilor pentru depravarea lor în orașele Sodoma, Gomora, Teboim și Adma. Cei doi îngeri trimiși de Dumnezeu în acest scop l-au scos pe Lot din oraș, apreciindu-l curat, cu întreaga lui familie și i-au atras atenția să nu privească înapoi (la explozie bănuiesc). Lot s-a conformat, a plecat cu întreaga sa familie spre Țoar care a fost scutit de dezastru de dragul lui, apoi Dumnezeu a slobozit ploaie de pucioasă și foc din cer. V-ați gândit la un mic bombardament atomic, așa-i? Eu la fel, dar a fost unul bine circumscris. Soția lui Lot nu s-a abținut, a privit înapoi și s-a prefăcut în stană de sare, zice textul din Biblie în limba română. Eu presupun ca n-a fost stană de sare, ci o coloană de aburi, pentru că respectiva noțiune din ebraică, folosită, are dublu sens și sare, dar și abur. La Hiroșima rămânea o pată cenușie proiectată pe perete.



PRIMII EXTRATEREȘTRI

Primele sugestii despre extraterestre le aflăm chiar în Vechiul Testament. Moise îi numește îngerii. Originea lor este, pur și simplu, în ceruri și toate faptele lor sunt supravegheate de ochiul lui Dumnezeu.

În narațiunea lui Moise, vehiculul care i-a transportat până la noi este numit "slavă" sau "car de foc". Aceste care de foc erau teribil de gălăgioase, în vremea aceea, strălucitoare de nu le puteai privi și aterizau la oarecare distanță de așezările umane.

E bine de reținut că la vremea când au venit îngerii pe pământ, oamenii erau organizați social. Erau concentrați chiar în orașe și deci aveau un oarecare nivel de emancipare. În Cartea lui Enoh, îngerul astronaut care i-a inițiat pe oameni se numea Azazel. Găsim în Biblie și informația că Sfântul Ilie a fost luat în "slava" îngerilor și plimbat demonstrativ prin cer și în jurul pământului. Se pare că în final nici nu l-au mai adus înapoi pe Terra. Poate l-au păstrat în cer (!) - pe planeta lor - să comunice în fonie liberă cu pământeni, (care nu puteau comunica mental cu extraterestrii), prin stația de radio numită în Biblie "chivot".

Fără a forța lucrurile prea mult, găsim destule asemănări ca scop și fapte la acești îngerii, cu zeii din Legendele Olimpului și cu Jidovii din legendele românilor. Nu vi se pare cumva? Numai că în funcție de nivelul de emancipare al băștinașilor, au fost posteriori lui Anu, jidovilor și zeilor olimpici. În concluzie, au fost ultimii musafiri de pe Terra recunoscuți într-o lucrare considerată mai în toată lumea de azi-Biblia. Aici are loc și ideea că extraterestre au venit în momente diferite și din locuri diferite: de pe acea ipotetică planetă Nibiru, din Aldebaran sau din Pleiade (constelația Taur), poate de pe Sirius cum susțin Dogonii, sau de pe Venus.

Ori de unde vor fi venit, se confirmă ipoteza geneticienilor că genomul este universal. Dumnezeu l-a făcut pe om după chipul și asemănarea sa. Dar în mod sigur n-a făcut om doar pe planeta noastră, în urmă cu cinci mii cinci sute și opt ani înainte de Hristos, cum ne spune Vechiul Testament. Fiind stăpânul întregului Univers, a mai populat cu ființe raționale și alte



planete și în momente diferite. În mod sigur și pe aceia i-a făcut tot după chipul și asemănarea sa, poate cu mici diferențe neesențiale.

La întrebarea unui reporter „dacă suntem unici în Univers”, Dumitru Prunariu, astronautul nostru, a răspuns că după opinia sa "nu".

De curând a apărut în librării o lucrare semnată de Cristian Crăiță "Marile mistere ale piramidei oculte". Piramida ocultă nu prea m-a interesat - dacă tot este ocultă. Dar autorul vorbește și el, despre niște extraterestrești veniți pe Terra în calitate de cuceritori și cu scopul de a exploata resursele minerale locale. În această variantă, iată și extraterestrești mercantili.

Originea lor era planeta Nibiru (nu ni se spune din ce sistem planetar), care în periplul ei cosmic se apropia periodic de Terra.

Probabil și Universul era cândva mai concentrat, deci distanțele între diferite planete erau mai mici. Astăzi este stabilit de către astronomi că Universul este într-o continuă expansiune și acea planetă probabil s-a depărtat de noi sau, cine știe, o fi sucombat.

Revenind, Nibiru era condusă de un lider unic, pe nume Anu, iar supușii se numeau anunaki. Cum și savanții noștri de astăzi visează să cucerească cosmosul, nu ne poate surprinde actul lui Anu de a veni pe Terra din moment ce tehnologia la care ajunseseră i-a permis.

Și se spune că a venit cu trei copii ai săi: doi băieți, Enki și Enlil, și o fată, Sud Ninharșag, care să îl ajute.

Acești extraterestrești, cum spuneam, erau interesați să exploateze resursele minerale ale pământului, mai precis aurul. Vechimea exploatărilor miniere, în diferite colțuri ale lumii, fac ipoteza plauzibilă. Forța de muncă necesară pentru aceste activități trudnice era însă insuficientă pe plan local (printre primitivii din grotele Terrei) și față de această situație, prin manipulări genetice asupra maimuțelor antropoide din care Enki și sora sa Sud, mari specialiști în inginerie genetică, ar fi completat necesarul. Poate fosilele acestor hibridi să fie socotite ale acelui homo ergastus.

În lucrarea amintită nu se vorbește nimic despre data când au venit Anu cu anunakii săi, nici despre perioada petrecută pe planeta noastră, nici alte detalii. Așa ca rămâne foarte mult loc pentru tot felul de speculații. Pentru că e de mirare să nu fi rămas în urmă nici un semn al trecerii lor pe aici.

Lucrarea domnului Cristian Crăiță nu este unica lucrare în care se vorbește despre anunaki, dar în oricare alta, subiectul este tratat cu destul de multă parcimonie.



Această poveste cu planeta NIBIRU, despre care astronomii nu au vorbit prin lucrările de specialitate, ridică foarte multe semne de întrebare. Prima ar fi chiar aceea a existenței proprii.

După ce anunakii au ajuns la dezinteres pentru planeta noastră, vor fi plecat definitiv? Si din acei oameni primitivi, care s-au mixat cu anunaki și din maimuțele umanizate prin inginerie genetică să se fi dezvoltat omenirea actuală?

Este adevărat că s-au descoperit prin Africa de Sud (unde anunakii au exploatat subsolul) niște mine foarte vechi și prin ele rămășițe ale unor utilaje ciudate, aparate și scule foarte vechi, urme ale unei probabile centrale atomo-electrice subterane, dar nici o "capsulă a timpului" sau ceva similar care să reziste mileniilor? În ce vremuri o fi avut loc evenimentul?

Geologii estimează vârsta pământului la circa patru miliarde și jumătate de ani actuali. Este o cifră amețitoare, greu de înțeles pentru o ființă rațională care trăiește o sută și ceva de ani cel mult. Această ființă rațională are însă niște calități fantastice. Printre acestea, de un real folos - uneori vital - îi este curiozitatea și răbdarea. A căutat și în timp a găsit și a inventat metode de cercetare, inclusiv a vârstei fosilelor și a straturilor geologice. Năzdrăvanul izotop C-14 al carbonului are totuși niște limite, devenind inoperabil la vechimi ce depășesc imaginația. Multe piese din "biblioteca litică" se încadrează într-o probabilitate foarte largă.

Dar să mai trecem în revistă și un alt mit foarte interesant. În Republica Mali din Africa occidentală trăiește un trib numit DOGONI. Din miturile lor, transmise din generație în generație, din timpuri imemorabile, se spune că primele lor origini nu sunt pe Terra, ci că strămoșii lor i-au adus aici din cosmos și „mai precis” de pe planeta SIRIUS, la o dată dinaintea istoriei scrise. Astronomii noștri susțin că Sirius este o stea dublă, botezându-le A și B. Dogonii susțin că Sirius A este Soarele și Sirius B planeta de unde au venit stră-străbunii lor (în pragul extincției vieții de acolo!).

Când Universul era mai concentrat, în mișcarea lui cosmică, este posibil ca sistemul planetar Sirius să fi trecut prin apropierea sistemului Solar și să ofere oportunitatea sirienilor supercivilizați să transplanteze viața rațională și pe planeta noastră.

Aceasta cred că a fost civilizația anterioară civilizației actuale. Nu avem informații la ce grad de dezvoltare vor fi ajuns la momentul în care au fost șterși de pe fața pământului, dar acel moment a fost sigur un cataclism



planetar teribil. Acel cataclism a scufundat Atlantida și continentul Mu sau Pacifica. În urma lui au rămas la suprafață cele mai înalte vârfuri ale continentului Mu în Pacific, constituind azi Micronezia și Polinezia, iar în Atlantic vestigii ale Atlantidei să fie insulele Azore, Canare și alte câteva. Foștii munți se află pe fundul oceanelor, identificați de curioși ca Jean Yves Coustou. Au fost filmate resturi de construcții, coloane sculptate în piatră, urme de șenile (de utilaje grele probabil) și altele.

Nimic nu mă împiedică să presupun ca populația respectivei civilizații a Atlantidei era o populație neagră, deoarece fostul continent se învecina intim cu actuala Africă, supoziție potențată și de legenda dogonilor cu originea lor extraterestră.

Supraviețuitorii acestei populații au rezistat în timp ca și în alte zone ale pământului prin cavitățile și culoarele subterane ale înălțimilor care nu au fost acoperite de ape.

La reluarea vieții la "lumina soarelui", acești supraviețuitori prin regresie erau deja în "epoca de piatră" după sute de mii de ani trăiți cu viețuitoarele cavernicole și reduși la stadiul de troglodiți.

Mi s-a pus întrebarea cum pot crede teoria privind degradarea unui om civilizat, înapoi spre primitivism? Dar nu este vorba despre un om ca individ, ci este vorba despre omul care prin descendenți trebuia să traverseze prin generații succesive perioade de timp îndelungate. Ceea ce este cu totul altceva. Iar răspunsul este simplu. Dacă un anumit nivel tehnologic sau de civilizație nu este întreținut, dacă nu mai există un progres științific, câteva generații poate mai păstrează amintiri din ce a fost odată, dar sute de generații, imposibil.

De altfel, întâmplător, am găsit un răspuns genial la această întrebare la savantul Albert Einstein.



RELATĂRI DIN PRESĂ

Într-un ziar din Chicago, în septembrie 1946, a fost publicat un interviu luat de fostul mare reporter de război Walter Lippmann lui Albert Einstein, savantul cu contribuții la crearea bombei atomice.

W.L. -Domnule Einstein, a avut loc primul bombardament atomic. Cu ce arme credeți ca se vor lupta oamenii în cel de al treilea război mondial?

A.E. - Tinere, n-aș putea să-ți spun cu ce arme se vor lupta oamenii în al treilea război mondial, dar, dacă acesta va avea loc, te pot asigura că în al patrulea conflict mondial, se vor bate cu bâta și eventual cu arcul!

Mai îndrăznește cineva să mai comenteze ceva? E prea relevant.

Oamenii de știință au bănuț din vechime că multe din secretele Terrei sunt ascunse în scoarța solului, nu doar prin subsolurile piramidelor, ziguratelor sau tumulelor. Prin săpături, chiar și în alte locuri, arheologii, de profesie sau amatori împătimiti au descoperit un volum mare din vestigiile istoriei pe care le-au făcut cunoscute în presa vremii sau în reviste de specialitate. În acest fel s-a descoperit, spre exemplificare, cetatea TROIA (ILION), celebră prin istoria revelată, de către arheologul autodidact Henrich Schliemann și W. Dopfeld, pe la mijlocul secolului al XIX-lea.

În anii 1980, Carl Baugh a găsit în Texas, alături de urme de dinozauri, vechi de 100 milioane de ani, urme de pași omenești identice cu ale omului zilelor noastre:

La Dorchester (Massachusetts) s-a găsit un vas metalic decorat cu motive florale încrustate cu argint în structurile stâncoase precambriene vechi de 600 de milioane de ani.

Minerii sud-africani au găsit sfere metalice făcute de mână de om. Din punct de vedere geologic, au trei miliarde de ani vechime. Într-una din aceste mine, niște forme pietrificate le-a sugerat ideea că sunt vestigii ale unor foste instalații dintr-o centrală atomică.

Sub nisipurile sumeriene (actualul Irak), a fost descoperită o "bibliotecă" formată din plăcuțe de pământ ars, într-un volum imens. Peste 70.000 de plăcuțe. Textele traduse au bulversat lumea științifică răsturnând



multe tabu-uri. Doar legenda lui Ghilgameș și codul lui Hamurabi, cel cu 282 paragrafe, sunt suficiente să tulbure liniștea celor ce doreau să ascundă istoria veche și adevărată a omenirii.

O altă știre care a tulburat liniștea celor ce țin sub obroc adevărurile inițiale și care a provocat mari valuri în lumea științifică a fost aceea privind descoperirea plăcuțelor ceramice de la Tărtăria, de lângă Arad, în România. Aceste trei plăcuțe de lut ars, mai vechi cu 1000 - 1500 de ani decât plăcuțele sumeriene, au lămurit și enigma perfecționării scrisului sumerian. Perfecționarea se făcuse tot în Carpați în ecartul de 1000 -1500 de ani, diferența de vechime între Sumer și Tărtăria. Vom reveni.

Revista „formula AS” din 10-17 Decembrie 2001 publică un interviu luat profesorului Nicolae Ursulescu de la Facultatea de Istorie de la Iași care a prezentat la Congresul European de la Liege lucrarea „Folosirea numerologiei, în epoca preistorică”. Argumentele care au surprins prin ineditul lor au fost: descoperirea tezaurului de la Isaiia (lângă Huși, pe malul Prutului) constituit din 21 de statuete cu siluete feminine, împreună cu alte 21 de simboluri masculine și 42 de sfere, simbolizând unitatea dintre masculin și feminin. Anterior mai fuseseră descoperite la Poduri în județul Bacău (la 170 km de Isaiia) și la Sabatinovsca în Ucraina (la peste 400km de Isaiia), alte două asemenea tezaure constituite din 21 de simboluri feminine și 21 de simboluri masculine, dovadă certă că nu este simplă coincidență, ci dovezi clare ale unor valențe spirituale universale la o civilizație considerată primitivă. Cifra 21 înseamnă în fapt 7 luat de 3 ori (trinitatea), care e un simbol viu și în creștinism.

Ziarul "România Liberă" din 27.06 1983 a anunțat descoperirea fosilei "omului de Orce" în Spania, cu o vechime estimată la 900.000 până la 1.600.000 de ani. Același ziar, dar din data de 07.06.1994, preia din ziarul englez "The Times" știrea despre omul de Boxgrave cu o vechime de doar 500.000 de ani. În țara noastră, arheologul C.S. Nicolăescu Plopșor găsește în județul Vâlcea, satul Tetoii (în valea lui Grăunceanu), omul de Bugiulești cu o vechime de 1.800.000 - 2.000.000 de ani.

Pe mulajele descoperite în 1984 în RSS Turkmenia s-au găsit imprimate în calcar amprente ale unei specii de dinozauri și alături și urme lăsate de picioarele goale ale unui homo sapiens. Vechimea estimată, este de 150 de milioane de ani. Un orificiu perfect rotund străpunge partea stângă a unei țeste umane descoperită într-o peșteră din Zambia, veche de



40.000 de ani, expusă azi la Muzeul de istorie naturală din Londra. Mă opresc doar la aceste câteva exemple, subiectul fiind deja destul de bine cunoscut de către populația actuală.

Această trecere în revistă a câtorva exemple de fosile nu fac altceva decât să confirme ciclicitatea civilizațiilor pe planeta noastră. Mai devreme v-am vorbit de "zilele lui Brahma" care ilustrează aceeași idee. N-avem nici o speranță să găsim dovezi certe despre ele.

Robert Charroux afirmă în "Istoria stăpânilor lumii" că primii oameni au apărut pe pământ acum circa 12.000 de ani. Afirmatia este eliptică, din moment ce nu ne spune în ce loc de pe pământ anume și, mai ales, nu precizează că este vorba de actuala civilizație, deci este istoria stăpânilor lumii acesteia, actuală.

Vom mai aborda în capitolele următoare idei despre civilizațiile anterioare nouă, vom mai aborda și disputa dintre creaționiști și evoluționiști pe tema apariției vieții și a omului pe pământ. Precis ne vom mai ocupa de subiecte din paleoarheologie și din arheologia submarină care aduc mereu noutăți din tainele acestei planete.



CIVILIZAȚIA ACTUALĂ

Civilizația actuală se naște așadar după glaciația a IV-a (Würm), cam cu 10.000 de ani înainte de Hristos, după mai mulți autori, printre care și francezul Robert Charroux (Istoria stăpânilor lumii-op. cit.). Nu prea se spune însă, în ce loc anume. Este posibil să se fi produs în mai multe locuri. Două versiuni sunt mai frecvent sugerate: Asia și Europa. Pe baza probelor arheologice majoritatea istoricilor sunt de acord că civilizația balcanilor este anterioară celei din Asia. Deci în Asia, nu.

Inițial, destul de timid au ieșit din peșterile și cavernele munților, animalele, instinctul și simțurile lor anunțându-le că la suprafața solului sub soare, flora a reușit să izbucnească. Omul a ieșit ultimul sau printre ultimele. De ce? Ca entitate biologică, omul este un animal slab printre celelalte animale, destul de vulnerabil, mai ales ca forță fizică, chiar psihică, deci ca rezistență în general. Ca să poată supraviețui, Dumnezeu, în cereasca sa prevedere și bunătate, i-a dat rațiune. Inteligență la diferite niveluri întâlnim și la animale, altfel nu puteau fi domesticate și dresate, dar rațiunea este calitatea extraordinară care l-a luat pe om de jos și l-a cocoțat în vârful scării zoologice, deasupra leului, mastodonților, dinozaurilor, cetaceelor marine etc., deci superioare din punct de vedere fizic omului.

Pe baza unui important volum de dovezi arheologice, locul unde apar primele semne ale reînvierii actualei civilizații este Europa antică și mai precis în centrul geografic aproximativ, plasat în arealul munților Apuseni, deci în Carpații din actuala România. De ce aici? Orice răspuns încă este discutabil pentru că știința e definită de o rigoare strictă care cere argumente și dovezi certe, verificabile. Unele dovezi le-au găsit geologii care afirmă că primul areal eliberat de sub ghețuri a fost cel din actualii munți Apuseni. Gradul lor de tocire și vechimea morenelor sunt argumentele care dau credit ipotezei. (În replică, cele mai tinere morene se află în zona populată astăzi de germani). Se mai afirmă că brâul pământului, ecuatorul, era atunci plasat mai sus ca astăzi, deci și polul nord era altundeva. Poate din acele vremuri a rămas pe la noi feriga, ca o fosilă vegetală vie (poate în acele vremuri era cel



puțin arbust dacă nu copac).

Omul a reapărut neapărat în zone mai înalte, deci la munte, deoarece în zonele mai joase de câmpie se acumula apa rezultată din topirea ghețurilor. Se știe de-acum că în Câmpia Română (în epopeea lui Ghilgameș este numită Câmpia Sacră), în bazinul Dunării de jos a existat cândva marea Sarmată, ca o prelungire a pontului Euxin și a Mării Caspice, iar lacul Balaton din Ungaria este o rămășiță a fostei mări Panonice, care în timp s-a drenat în Marea Adriatică.

Simt nevoia să insist cu câteva detalii. În mod logic așa cum apa a reușit să taie Carpații la Cazane pentru a face o Dunăre unică din cele două sau trei inițiale, tot apa a creat ieșirea prin Gibraltar a Mării Mediterane spre Atlantic, ca și scurgerea prin Bosfor și Dardanele a Mării Negre spre Marea Mediterană. Înaintea acestor evenimente, nivelul apelor interioare era mai sus decât nivelul oceanului planetar. Ori prin aceste uperturi ale masivelor de piatră, pe principiul vaselor comunicante și apele interioare coboară la nivelul oceanului planetar. Ca o consecință practică este posibilă construirea canalelor de comunicare navală Suez și Panama, de exemplu. Consecutiv fenomenului se creează un spor de uscat, crescând suprafața continentelor. Într-un târziu, de nevoie, oamenii înșiși au extins în mod artificial suprafața folosibilă și nu neapărat prin construcția de locuințe lacustre, ci răpind uscatul de sub ape prin îndiguiri. Sunt foarte cunoscute numitele „poldere” realizate de harnicii olandezi. În plus, nu trebuie să uităm că mai tot sudul României este situat la o altitudine ce variază în jurul a 50 de metri deasupra nivelului mării, iar la nivel global, asemenea zone sunt nenumărate.

Treptat, populația a extins spațiul ocupat coborând din munte la câmpie. Nici nu e cazul să argumentez. Dar pun o întrebare retorică. Sudul României de azi se numește, după tradiție Muntenia. Oare de ce? Pentru că a fost populată, atunci când a fost posibil, cu oameni coborâți de la munte. Ori nu spunem noi oamenilor de la munte munteni? Ba da, așa le spunem. Cum s-a născut toponimia? Simplu: adjectivând substantive comune sau proprii. Olteanu provine de pe Olt, Mureșan de pe Mureș, Deleanu de pe deal, Ungureanu din Ungaria, Rusu din Rusia, iar Croitoru, Cârciumaru și atâtea altele, de la respectivele profesii. Quod erat demonstrandum.

Ca să nu credeți că fabulez, în acest segment al povestirii mele, vă rog dragi cititori să consultați "Dacia preistorică" a lui Nicolae Densușianu,



"Secretele Terreii" scriere a lui Eugen Delcea și Paul Lazăr Tonciulescu, mari împătimiți ai istoriei fabuloase a românilor, ca și alte lucrări ale unor autori români și străini. Nicolae Iorga spunea că, dacă ne vom pierde istoria și credința, riscăm să dispărem ca neam. Nu este de prisos să vă amintesc faptul că avem neprieteni în jurul nostru care s-ar bucura să se întâmple acest dezastru, ba chiar îl doresc și, să mă ierte Dumnezeu dacă îi bănuiesc că acționează în acest sens.

Și încă ceva deosebit de important. Transmiteți urmașilor dumneavoastră pasiunea pentru istoria neamului. Toți înaintașii noștri, din cele mai vechi timpuri, n-au pregetat s-o facă. Să ne ridicăm și noi, generațiile actuale, la înălțimea morală a acelor înaintași, nemuritori în memoria românilor. Să-i cinstim prin conduita noastră, asigurând și viitorul urmașilor noștri.



INSULA NAȚIUNILOR

Repet afirmația că civilizația actuală a luat startul din munții Apuseni. Prima populație a fost numită de către istorici, PELASGI. În susținerea acestei afirmații amintesc că prin deceniul trei al secolului al XIX-lea un înțelept indian, Sadhu Sundar Sing, spunea că civilizația europeană a pornit din Carpați. Nu am aflat să îl fi contrazis cineva până astăzi.

Grecii antici, poate anteriori lui Homer, Hesiod și Herodot, când vorbeau de ținuturile de la nordul Dunării de Jos, calificau acest areal "Tara Zeilor" și raiul pe pământ. Har deal, în limba vechilor daci, însemna Casa Domnului. Mult mai târziu se spune că Dumnezeu, ca răsplată pentru nașterea lui Iisus, a făcut cadou fecioarei Maria acest areal, de atunci țara noastră fiind botezată "Grădina Maicii Domnului". Așa a calificat-o și Papa Ioan Paul al II-lea cu ocazia vizitei sale la București în 1999.

În fine, dar nu în ultimul rând, Moise, cel care a avut cea mai substanțială contribuție la redactarea Vechiului Testament, boteza această regiune ca "Insula Națiunilor". Deci recunoștea, în subsidiar, că aici se născuseră primii gemeni ai multor națiuni. Și dacă citiți mai atent Cartea Cărților, veți afla că printre urmașii lui Sem (unul din fii lui Noe), este un oarecare Peleg, născut din Eber. Fără un efort prea mare de imaginație, Peleg poate să fie presupusul părinte al pelasgilor. Moise, în vremea lui, era mult mai aproape de adevărurile inițiale și precis cunoștea conținutul "Istoriei Fenicienilor", scrisă de Sanchoniathon acum circa 4000 de ani, pe baza adevărilor inițiale.

În istoria antică a multor popoare veți găsi ca ipoteză a originii strămoșilor lor ideea că au venit din vestul Europei din zonele muntoase. Istoricii din era noastră simțind nevoia să înceapă cu începutul și fără a preciza pe ce se bazează, localizează pe undeva "începutul". Spre exemplu, un istoric american, Samuel N. Kramer, face afirmația că istoria omului începe în Sumer. Dar, un autor olandez, Siegfried Oertwig, în lucrarea "Călătorie prin orașe dispărute" (Ed. Științifică - Buc.1966), îl citează, dar pune o întrebare pertinentă: "de unde vor fi imigrat sumerienii?"



După descoperirea "bibliotecii din nisip" cu cele peste 70 de mii de tăblițe ceramice, în textele descifrate, printre care și legenda lui Ghilgameș, s-a aflat că sumerienii înșiși își spuneau "capete negre" și susțineau că au coborât din munți, fără a preciza din care.

În operele grecilor antici, Babilonul sumerian mai era numit și orașul lui Anu și Bal, iar sumerienii venerau pe zeul care i-a adus în zona Tigrului și Eufratului, pe nume Marduk, un urmaș în linie dreaptă al lui Anu. Vă spuneam în alt capitol că Anu, venit din planeta Nibiru, a aterizat în munții Apuseni. De altfel, în capitolele următoare ne vom mai întâlni cu Anu și cu acele capete negre care vor da arabilor chipul oacheș și părul negru. Nu doar sumerienii, ci și fenicienii, asirienii și chiar egiptenii bănuiesc originea strămoșilor și a zeilor lor din acea insulă a națiunilor pomenită de Moise.

O afirmație și mai îndrăzneată este aceea că și inzii, adică populația Indiei de astăzi, au ajuns pe valea Gangelui și a Indusului cel sfânt, venind tot dintr-o regiune muntoasă din vestul continentului european. E adevărat că, astăzi, munții Apuseni nu sunt în vestul Europei, dar pe vremea aceea, orizontul geografic avea alte coordonate.

Cele mai vechi scrieri hinduse sunt "Vedele" și sunt scrise în limba sanscrită, limbă sfântă, adusă de către zeii din ceruri, interzisă vulgului. Un lingvist francez, Eugen Bournouf, citat de Dr. Nicolae Lupu în lucrarea "Originea românilor", a făcut studii ale acestei limbi în comparație cu alte limbi ale lumii. Ca rezultat al muncii sale a editat la Paris un dicționar al limbii sanscrite. Lingviștii noștri probabil au cunoștință de acest dicționar, dar se pare ca nu le-a trezit un interes prea mare sau li s-a sugerat să-l ignore. Motivul poate a fost faptul că spre bucuria românilor, E. Bournouf a găsit cel mai important fond de cuvinte din sanscrită, în limba română. Peste 700 de cuvinte.

Este tulburătoare ipoteza că limba sfântă s-a născut tot în Carpați, deși n-ar fi illogic, din moment ce tăblițele de la Tărtăria, fiind mai vechi cu 1000 - 1500 de ani decât cele sumeriene, demonstrează cu prisosință că și limba s-a născut tot unde s-au născut și primii oameni adică în Insula Națiunilor, iar scrierea nu precede, ci este consecutivă unei limbi vorbite. Această ipoteză asociată cu capetele negre, care au dat nuanța pielii tipică indienilor, te face să bănuiești că strămoșii lor au avut originea tot în "Insula Națiunilor".

Între arabii și indienii de azi este totuși o diferență semnificativă de pigmentare, dar același S.Oertwig afirmă că sumerienii au găsit între Tigru



și Eufrat, la sosirea lor, o populație rustică cu un mod de viață rudimentar pe care i-au făcut sclavii lor. De aici se poate subînțelege că populațiile care au emigrat din arealul inițial au găsit în noua locație unde s-au stabilit, oameni cu un nivel cultural precar, adică niște primitivi, și pe parcursul a zeci de secole s-au mixat, rezultând națiunile actuale cu caracteristicile cunoscute astăzi.

De altfel, Cristian Crăiță în lucrarea "Marile mistere ale piramidei oculte" ne anunță că Sumerul a apărut cu circa 3600 de ani înainte de Hristos, Egiptul pe la anul 3100, iar India pe la anul 2800.

Atlantzii din civilizația anterioară erau din rasa neagră. Tribul DOGONILOR din Republica Mali susțin, pe baza legendelor proprii, că strămoșii lor i-au adus pe Terra din sistemul solar Sirius în vremuri foarte vechi. Apelând la toponomastică, putem bănuși că denumirile de asirieni, asiropabilonieni, chiar sirieni sunt denumiri inspirate din aceste legende. Populația neagră nu cred că a existat în exclusivitate pe Atlantida, ci și pe Atlantida, în afară de Africa și Eurasia. În mod firesc populația era extinsă pe un areal mult mai larg și în primul rând în zonele învecinate. Deci n-au dispărut toți prin înec. Cei din zonele care nu s-au scufundat au supraviețuit, dar condițiile grele create de o climă ostilă i-au împușinat și mai mult, iar viitorul fără orizont a condiționat o importantă degradare a lor în toate planurile.

În urmă cu 12.000 de ani, când se presupune că a luat startul civilizația actuală, oamenii erau într-un stadiu de primitivism aproape animalic sau cum spune eufemistic S.Oertwig, cu un mod de viață rudimentar. Pe aceste subiecte, extraterestrii supercivilizați au acționat ca să reconstruiască o lume nouă. Probabil că primii extraterestri au venit de pe planeta Nibiru și au început opera de regenerare a vieții pe Terra în munții Apuseni. Humanoizii ieșiți din cavernele pământului este foarte posibil să fi fost negri, ca și atlantzii, strămoșii lor. În acest fel se poate justifica presupunerea că simbolurile Adam și Eva, creatorii biblici ai omenirii, să fi fost negri. În mod logic, oamenii aduși de Anu erau de rasă albă, ca și următorii extraterestri ce vor mai veni, astfel, prin mixare, gradul de pigmentare s-a diminuat treptat în generațiile următoare, pe parcursul a șase-șapte mii de ani. E posibil ca din Anunaki exclusiv să se fi dezvoltat în sine o populație albă și prin nivelul intelectual superior să fi avut șansa unei înmulțiri demografice accentuate în raport cu metișii. Oricum, dintre aceștia s-au recrutat liderii grupurilor de



oameni din acele timpuri. Această discriminare i-ar fi dat șansa lui Moise să facă, în Biblie, o separare între fii omului (băștinașii și metișii) și fii Domnului (urmașii puri ai extraterestrilor veniți din cer).

Culoarea neagră, de altfel, are o rezonanță interesantă în memoria colectivă a românilor. Acest fapt mă duce cu gândul la o speculație genetică în primul rând: civilizația anterioară cataclismului planetar, care a scufundat cele două continente, a fost populată cu oameni de rasă neagră (vezi legendele Dogonilor), iar supraviețuitorii, în mod firesc, vor fi fost negri. Specialiștii americani, folosind mașina care citește amprente din ADN-ul mitocondrial (PCR), au decelat în ADN-ul românilor gene primare ca și la populațiile negre din Africa. Extraterestrii însă erau albi și prin mixare, peste un număr mare de generații, actuala populație europeană s-a albit. Mai ales după venirea celui de al doilea val de extraterestri care erau tot albi, jidovii (venusienii), cei ce vor crea triburile celților.

După știința geneticienilor, negrul este dominant. Oamenii, în general, știu că mulți copii se nasc blonzi (influența extraterestră), însă puțini își pot explica de ce după 7-8 sau 10 ani de viață, acești copii ajung și rămân șateni pentru tot restul vieții.

Un alt gând care m-a tulburat, mi l-a sugerat doamna profesoară Maria Ciornei de la Suceava. Dânsa amintește, într-un articol (revista "Dacia magazin" Nr.18/2004), că stemele Principatelor Române conțineau pe vremuri simboluri de culoare neagră. Concret, Muntenia avea în stemă trei capete de negri, iar Moldova avea două chei încrucișate, având fiecare la mâner câte două capete de negri. De ce specialiștii noștri în heraldică or fi renunțat la acele simboluri, nu se știe. Cum de altfel nu înțeleg de ce fostul simbol reprezentat de pasărea Phoenix a ajuns vultur și i s-a mai pus și o cruce în cioc. Subiect de meditație sau de studiu.

În vechime, simbolistica era mult mai importantă ca astăzi în cultura oamenilor. Ici colo mai întâlnim pasionați care amintesc vechi simboluri, azi uitate. Doctor N. Săvescu în lucrarea "Noi nu suntem urmașii Romei", amintește câteva cinstind memoria străbunilor. Printre ele merită să fie trecut în revistă simbolul apei (o linie dublă ondulată), care semnifică perenitatea, curgerea neîntreruptă. Alături de spirala dacică, de pentagrama magică, și zvastica, semn al eternității, făcea parte din simbolistica pelasgilor carpato-danubieni-arieni. Aceste simboluri, dăinuind din vremea pelasgilor, nu surprind prin vechime și pot sugera originea chiar



extraterestră, cosmică, ca și o parte a limbii, a scrisului și a altor elemente culturale aduse de extratereștri.

Faptul că parte din simboluri le găsim astăzi la alte popoare nu trebuie să ne supere sau să ne deranjeze chiar dacă la noi au fost uitate. Era logic populația care a iradiat să fi luat cu ea, limba, tradiții, religie și simboluri. Supărător este faptul că simbolul eternității, după ce a trecut prin Orient, a ajuns să fie folosit, cu aceeași semnificație a eternității, ca cel mai urât simbol când a ajuns să și-l însușească Hitler.

Doamna profesoară Maria Ciornei face și o prezentare deosebită a faptului că Tarabostes și Basarab, conțin particula "arab" care este sinonim cu negru în limba românilor. Creșterea demografică a impus prima iradiere către alte zone, înainte de a sosi alți extratereștri. Cei mai îndrăzneți, moștenind și spiritul de pionieri de la anunaki, s-au orientat către toate zărilor. Primii aventurieri aveau încă destulă melanină în piele la acea dată și înmulțirea în sine s-a făcut fără alte intervenții. Așa se poate explica pigmentarea de azi a indienilor, ușoara pigmentare a arabilor, dar și pigmentarea cunoscută a populației de rudari din țara noastră. Aceștia au fost cei mai conservatori urmași ai pelasgilor despre care literatura grecilor antici avea următoarea descriere: „o rasă de oameni cu un colorit negricios sau arși de soare” (N. Densușianu op. cit.). Rudarii noștri nu sunt țigani. Dealtfel, nici toți țiganii nu sunt colorați. Tradiția rudarilor spune că sunt urmași ai dacilor liberi care au refuzat mixarea cu romanii cuceritori, din mândrie, dar și din cauza religiei care le cerea să-și păstreze puritatea genetică. Ulterior tradiția a fost potențată de legi laice scrise, una din aceste legi, va fi valabilă până în secolul al XVIII-lea și interzicea căsătoria româncelor cu străinii de neam. Nimic nou sub soare. Tradiția are o vechime ce se pierde în negura vremurilor.

În Carpații din sud-vestul României și astăzi trăiesc triburi cu reguli vetuste. Au depășit firește organizarea de tip tribal, dar păstrează în mentalitate principii ancestrale: momârlanii, gugulanii, guganii etc. Prin 1962 am avut prilejul să discut cu o rudăreasă vârstnică. Vine vorba că am discutat. Mi-a ținut o lecție de istorie veche timp de două ore cu date și nume pe care le-am reîntâlnit peste ani în lucrarea remarcabilă a lui J. C. Drăgan "Noi, Tracii". Femeia era revoltată că îi socotim țigani, ei neștiind limba acestora și neavând relații cu ei nici măcar cum noi ceilalți avem. Ea mi-a spus că porecla de țara țăganilor ni se trage de la romanii care ne jigneau din



trufie și al căror statut de cuceritori amplifică ostilitatea nedisimulată a dacilor față de ei. Și îmi spunea acea femeie cu năduf:

"Cine spune că poporul român s-a născut din amestecul dacilor cu romanii nu știe ce vorbește. Dacă s-au născut copii cu sânge amestecat, aceștia au fost bastarzii rezultați după violurile practicate de legionarii romani. Între un dac și o romană nu s-au pomenit copii." Așa mi-a declarat rudăreasa cu voce apăsată. M-a lăsat interzis. Mi-a dat cu bună ziua și s-a dus în drumul ei umil.

În nici un caz, dacii nu s-au albit la față după cucerirea romană. Ba romanii erau mai oacheși decât dacii. Trebuie să ne gândim cum s-au albit buncii tracilor, urmași în linie dreaptă ai pelasgilor primordiali. Și iată o versiune posibilă.

Legende spun că planeta Venus a intrat în sistemul nostru solar cam cu 5000 de ani în urmă, între Mercur și Terra, venind de unde nu se știe, cum nu se știe nici de ce se învâрте (în jurul axei sale) invers decât celelalte planete ale sistemului solar. Fiind prea aproape de soare, foarte curând condițiile climatice au devenit un iad, făcând viața imposibilă. Venusienii erau totuși o supercivilizație. Aceștia s-au refugiat pe vecina Terra care era și aproape și oferea și condiții propice vieții. Venusienii erau de rasă albă ca și anunakii și, având realizate vehicule capabile de zboruri interplanetare, au putut să realizeze acest transfer. Pe Terra au sosit cam câți au putut fi aduși cu navele disponibile. Restul de venusieni s-au dus sigur unde s-au dus și atlanții înecați cu sute de mii de ani anterior.

Anunakii, după ce și-au realizat interesele pe Terra, ori au părăsit planeta, ori au fost alungați de venusieni, nici o legendă nu spune clar sau cu amănunte. Ici, colo, se amintește de războiul zeilor în care s-au folosit și arme atomice. Mai mult, se vorbește chiar de locuri de pe Terra unde ar fi avut loc deflagrații atomice.

Revenind la venusieni, aceștia erau indivizi înalți, blonzi, posedând tehnologii foarte avansate. În Vechiul Testament sunt descriși ca oameni cu talie mare, strălucitori, făcători de minuni și botezați "nephilium". Se pare că debarcarea lor s-a făcut tot în Europa. În legendele românilor sunt numiți jidovi, noțiune folosită inițial ca adjectiv. Un "jidov de om" însemna în fapt un tip de om mare, adică înalt și robust, blond spre roșcat, un om bun la suflet și cu aptitudini remarcabile.

Nivelul de emancipare al tracilor de acum 5000 de ani i-au asimilat cu



"trimișii lui Dumnezeu" și erau priviți ca zei sau ca îngeri. Un pic mai târziu, chiar Moise, în concordanță cu mentalitatea vremurilor sale, îi va socoti și el trimișii lui Dumnezeu sau îngeri și fiii lui Dumnezeu, despre care relatează următoarele: "fiii lui Dumnezeu văzând că fiicele oamenilor sunt frumoase, și-au ales dintre ele soții, care pe cine a voit". Dar Domnul Dumnezeu a zis: "nu va rămâne Duhul Meu pururea în oamenii aceștia, pentru că sunt numai trup. Deci zilele lor (media de viață) să mai fie 120 de ani". "În vremea aceea s-au ivit pe pământ uriași, mai cu seamă de când fiii lui Dumnezeu începuseră a intra la fiicele oamenilor și acestea începuse a le naște fii: aceștia sunt vestiții viteji din vechime." (Geneza cap.6-2,3,4)



FALSIFICATORII ISTORIEI

"Dacă vitregia soartei va face să ne pierdem vreodată istoria și credința, vom dispărea ca neam".(Nicolae Iorga)

Acest citat din opera marelui nostru istoric este un truism foarte vechi și valabil pentru orice popor de pe oricare meridian.

Citiți istoria lumii și veți constata că fiecare popor se mândrește cu trecutul său, cu vechimea și bogăția culturii, a religiei sale, a tradițiilor, a legendelor și miturilor sale. Prin aceste elemente, fiecare popor se definește și își caută locul între celelalte popoare ale lumii.

Îngrijindu-se de viitor, specialiștii le consemnează în manualele școlare, prin care își educă tineretul în spirit național, încă din fragedă copilărie, când mintea este foarte receptivă.

Un trecut glorios determină valențele mândriei unui popor, complexul acestora conturează anvergura sa, îl face mai productiv și impune celorlalte popoare respectul cuvenit.

Dar de când e lumea, pentru că pământul e mai de demult, unii și-au înflorit istoria exagerându-și meritele lor și ale înaintașilor, adică se laudă (păcat omenesc) cu scopul deliberat de a se plasa mai sus sau mai în față decât meritele reale. În același timp, unii reprezentanți ai unor popoare au făcut tot ce le-a stat în putință pentru a diminua, a ignora sau a deforma, în sens negativ, meritele altora, fără nici un scrupul.

Un renumit istoric francez, Robert Charroux, în lucrarea sa "Istoria stăpânilor lumii", atacă frontal subiectul acesta și vorbește clar despre falsificatorii istoriei lumii pe care îi și numește în ordine cronologică: primii sunt arătați cu indexul, vechii egipteni, apoi grecii antici și în fine evreii. Faraonii demolau creațiile înaintașilor și ridicau altele noi, fără a gândi că și operele lor vor avea aceeași soartă. Grecii au cules zeități de pe unde au găsit, majoritatea în lumea tracilor și au editat "Legendele Olimpului", lucrare scrisă. Iar evreii, ca să-i depășească, au dat lovitura de grație, zice Charroux, inventând o lucrare scrisă și mai mare, Vechiul Testament. Ei aflaseră că religia va avea asupra maselor un impact deosebit și durabil.



Religia este un anestezie sigur al conștiinței maselor. Vechiul Testament este într-un fel istoria poporului evreu, care chiar de atunci s-a socotit popor ales. De altfel nu aduc o noutate, egiptenii s-au socotit și ei popor ales.

Dar nu știu de ce Robert Charroux s-a oprit la evrei, pentru că după ei vin în forță cu ambiții și mai mari, romanii. Aceștia și-au revendicat zeii grecilor și, ca să-i facă romani, le-au schimbat numele grecești cu nume romane: Zeus va fi Jupiter; Afrodita ajunge Venus; Poseidon va primi numele de Neptun; Demeter, zeița recoltelor, va fi botezată Ceres, Ares zeul războiului va deveni Marte și așa mai departe. În alte lucrări poate e loc pentru tot inventarul. Au vrut să le substituie și cultura, dar n-au reușit. Au creat-o pe a lor și cu un succes remarcabil. În urma nenumăratelor cuceriri au vrut să lase impresia că de la ei au învățat europenii să vorbească. Dar să nu exagerez nici eu. Azi, se spune, că limba latină e decelabilă în toate limbile europene, mai puțin la popoarele venetice ale Europei, adică bulgarii și ungurii, veniți după căderea Imperiului Roman de Apus la 476 e.n..

Și lista, bineînțeles, nu se încheie aici. Mustafa Kemal (Atatürk), prin 1931 (!) cerea profesorilor de la Universitatea din Istanbul să îi învețe pe studenți că întreaga civilizație a lumii a fost creată de către turci. Drept care, unul dintre profesori, Ahmed Zechi Validi Togan, a demisionat și a plecat la Viena (spune Arthur Köestler în lucrarea „Al treisprezecelea trib, Khazarii”).

Istoria noastră n-a fost scutită de mistificări. Dar ne vom ocupa mai târziu de acest subiect.

Printre actele negative ale acestor falsificatori putem exemplifica laconic: distrugerea lucrării "Istoria fenicienilor" a lui Sanchoniathon, demolarea vechilor monumente, arderea bibliotecilor și alte acte de-a dreptul criminale. Detalii găsiți în lucrarea amintită a lui R. Charroux. Dar un exemplu recent tot am să amintesc: incendierea Bibliotecii Academiei din București în decembrie 1989.

Interesant este faptul că și religiile moderne au contribuit la distrugerea documentelor istoriei vechi, în special biserica creștină, pentru că mărturiile istorice erau străine doctrinelor religiei lor. Exemple: Sf. Pavel face la Efes un rug din toate cărțile care se refereau la "lucruri ciudate"; călugării irlandezi ignoranți ard în secolul al VII-lea 10.000 de manuscrise runice care vorbeau de istoria Celților; în secolul al XII-lea, catolicii distrug cărțile catarilor. Apoi episcopul Diego de Lauda distruge aproape în totalitate cărțile sacre ale mexicanilor în sec. al XVI-lea; inchiziția arde documentele



științifice ale lui Gusmão la Lisabona în 1907 și lista continuă. Oare, "ce taine se vor ascunde în <<Pivnițele Vaticanului>>"?, se întreabă Andre Jide.

Ar fi o scăpare să nu trecem în revistă și un aspect tragic al problemei. Unele popoare au fost trădate chiar de specialiștii proprii care dintr-o neglijență condamnabilă nu s-au străduit să caute, să valorifice și să păzească vestigiile istoriei lor, facilitând astfel inamicilor acțiunile prin care să le falsifice istoria.

Teama de ridicol ne face un mare deserviciu prin încăpățânarea cu care profesorii de istorie refuză până și să discute o alternativă la istoria oficială care au învățat-o la liceu sau la facultate. Le este teamă să nu se descalifice în fața unui coleg dacă lasă impresia că bate câmpii. Ori aceasta va fi impresia în cazul în care emite o părere alături de cele ale consacraților, atât autohtoni, cât mai ales străini. Nenorocirea este aceea că de la ei ne așteptăm - fiind cei mai autorizați prin pregătirea profesională - să cerceteze și să corecteze marile greșeli sau falsuri deliberate de care istoria noastră este plină (ca a oricărei țări mici). Am discutat cu mulți profesori de istorie și m-au dezamăgit profund văzând cu câtă cerbicie apără teoriile pe care sunt obligați să le predea elevilor. Făcând socoteala la nivel național câți propagandiști ai neadevărului intoxică mintea românilor cu falsuri, te îngrozești de dimensiunea fenomenului.

În consecință, vom avea de-a face cu o istorie falsă, oficial autorizată și cu una adevărată și incompletă, dar interzisă. Cea oficială o predau profesorii în școli, ca o datorie cu care își câștigă existența, cea interzisă o putem afla din cultura orală a poporului, din legende și mituri, uneori din scrieri scăpate de sub vigilența cenzurii.



ISTORIA ÎNCEPE ÎN ARDEAL

Informațiile de care dispunem până acum ne conduc la ipoteza că părinții strămoșilor lumii actuale europene au fost de origine extraterestră. Pentru civilizația actuală, aceștia au fost anunaki aduși de An sau Anu de pe misterioasa planetă Nibiru.

În biologia lor se spune că un element vital era aurul (!). Când s-au epuizat resursele de aur de pe planeta lor, au plecat să caute aurul pe alte planete din Univers. Se subînțelege că erau deja o supercivilizație stăpânind tehnologii superioare. Și au găsit acest element chimic pe Terra, iar cel mai accesibil loc pentru exploatarea lui l-au identificat în munții numiți astăzi Apuseni, din actuala Românie, mai precis la Roșia Montană din județul Alba. Mai concret este vorba despre numitul aur monoatomic, element ce le conferea o longevitate deosebită (până la 1.000 de ani tereștri). Este unul din argumentele ce au justificat alegerea acestei locații de pe Terra, coroborat, probabil, și cu alte argumente de altă natură.

În arealul geografic unde au aterizat, au găsit și o populație de umanoizi cu o organizare socială rudimentară, probabil de rasă neagră, pe care i-au privit și i-au tratat cum au făcut conchistadorii cu băștinașii Americii de Sud și Centrală, în secolul al XV-lea și următoarele din era noastră. Despre problema psihologică a băștinașilor, creată de apariția acestor superoameni, nu putem comenta, dar ea trebuie să fi existat și i-a pus pe aceștia într-o mizerabilă condiție de sclavi. Probabil că așa ceva convenea noilor veniți pentru realizarea scopului ce i-a adus pe Terra.

Nevoile firești ale biologiei i-a determinat pe musafiri să se mixeze cu băștinașe și, în consecință, au apărut metiși de generația întâi, a doua și așa mai departe. Apoi, prin creștere demografică firească, metișii aceștia, cu aspect și caractere noi, treptat, treptat au format o rasă care moșteneau gene de la ambii părinți. Având în vedere caracterele celor doi părinți încerc să-mi imaginez aspectul progeniturilor.

Eu, vorbind de acest fenomen, îl expediez în câteva fraze, dar, în fapt real, procesul a fost unul de lungă durată, poate mii de ani.



În primele zeci de generații, oamenii erau încă destul de pigmentați (caracter dominant), dar încet, încet s-au decolorat. După un timp s-au înmulțit ajungând la un moment dat să nu mai încapă în arealul de care dispuneau. Vă reamintesc faptul că zonele joase, cum ar fi zonele de câmpie, erau sub apele rezultate din topirea ghețarilor născuți în ultima glaciație. Mă repet amintind că sudul actualei României era acoperit de fosta Marea Sarmată, iar sudul actualei Ungarii de Marea Panonică. Nu am întâlnit o informație referitoare la momentul nașterii strămtorilor care au permis drenarea apelor interioare spre oceanul planetar. Poate este o scăpare a mea.

Oricum, înainte de a fi locuibile și zonele joase, populația primordială pierduse un procent foarte mare din pigmentul băștinașilor originari și crescuseră numeric până la o cifră critică la care iradierea spre alte orizonturi a fost o necesitate vitală.

Primele emigrări se pare că au avut loc cu 4-6.000 de ani în urmă. Fenomenul a început, cum e firesc, cu cei mai îndrăzneți, cei mai curajoși, cei mai întreprinzători, adevărați aventurieri, la fel cum s-a petrecut în mileniul al II-lea după Hristos, popularea Americilor. Pionierii de acum 4-6.000 de ani au fost conduși spre ținte precise, probabil, de lideri din elita societății, recrutați dintre urmașii direcți ai copiilor lui Anu care aveau posibilitatea tehnică de a cunoaște geografia Terrei. Poate din acele vremuri, dinaintea începuturilor oficiale ale istoriei, rămăsese pe undeva o hartă a globului terestru, așa cum arăta el atunci, pe care o fi găsit-o pe la anul 1513 e.n. Piri Reis ibn Hadji Mehmet ca să-și deseneze celebra hartă a lui, surprinzătoare pentru epoca în care a trăit (sec. al XVI-lea).

Cristian Crăiță, în lucrarea "Marile mistere ale piramidei oculte", datează apariția Sumerului în jurul anului 3600 î.e.n., Egiptul în jurul anului 3100 și India în jurul anului 2800 î.e.n.. Probabil, din lipsă de dovezi, nu trece în revistă și transplantul unei populații în Mexicul de astăzi, de unde, ulterior, se extinde populația de "indieni" până în Țara de Foc la sud și până în Canada, în nord.

Emigranții care au plecat spre Mesopotamia (actualul Irak) au fost călăuziți de Marduk, pe care sumerienii l-au ridicat la rangul de zeu lor suprem, acesta fiind, descendent în linie directă din Anu. Grupul transplantat între Tigru și Eufrat a găsit în noul areal condiții acceptabile de trai, dar și o populație cu un mod de viață primitiv, pe care i-au făcut sclavii lor



(Siegfried Oertwig op. cit.) și în timp i-au asimilat, copleșindu-i.

Sub îndrumarea zeului lor Marduk, sumerienii au edificat în timp o societate umană ce avea să se emancipeze pe parcursul unei istorii fabuloase. La această dată există o multitudine de lucrări despre istoria sumerului, nici una completă, cercetările asupra ei sunt departe de a fi finalizate. Recunoscând că sumerienii sunt primii care au lăsat dovezi materiale ale existenței lor, Samuel N. Kramer și-a intitulat o lucrare "Istoria începe în Sumer" și poate se referea la istoria oficială, pentru că alți confrăți istorici au pus întrebarea de unde au venit sumerienii în zona respectivă? Iar legendele lor, găsite pe plăcuțele ceramice, vorbesc despre originea lor undeva în nord-vestul Europei antice, într-o zonă muntoasă. Și ca semn al nostalgiei după locurile de origine, si-au înălțat în nouă țară, nenumărate zigurate. Ba mai mult, Vechiul Testament plasează biblicul Turn Babel în Mesopotamia, adică în anticul Sumer, de unde Abraham îi adusese în Egipt pe evrei.



PRIMELE RUDE ALE NOASTRE

Dacă istoria începe în Har Deal, mi se pare firesc să-i socotesc pe cei ce au făcut prima desprindere de oamenii primordiali, primele rude ale acestora, fiind descendenții lor.

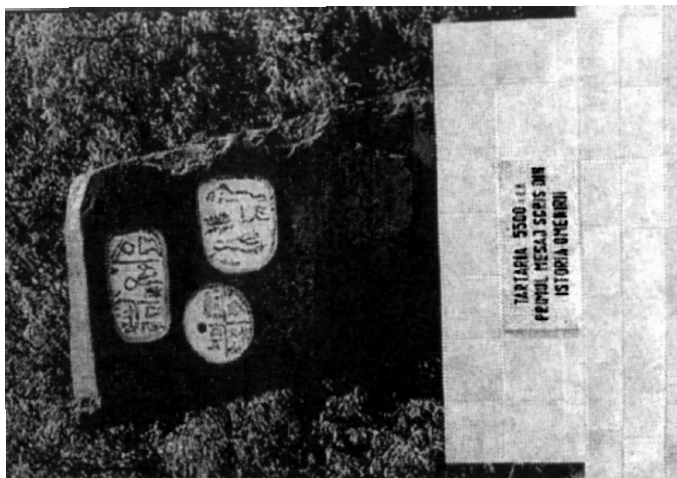
Sumerienii sunt așadar cele dintâi rude care au plecat din casa părintească (Har Deal însemna Casa Domnului) spre alte meleaguri unde și-au edificat o casă nouă, casa lor.

Mii de ani a curs apă pe Tigru și Eufrat până am aflat și noi, cei de astăzi, câte ceva despre istoria lor multimilenară. Săpăturile arheologice din secolul al XIX-lea abia au deschis o fereastră, care se lărgeste mereu spre acele orizonturi de mult uitate.

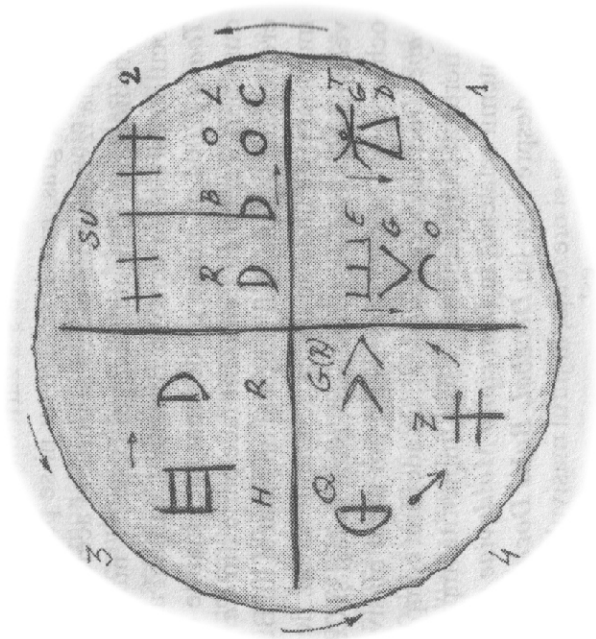
Între anii 1842 și 1844, consulul francez face săpături pe Tigru la Ninive și Dur-Șarukin, operă pe care o continuă englezul Austin Henry Layard. Înaintea lor însă, Friedrich Georg Grotefend pusese bazele descifrării scrierii cuneiforme. Au fost descoperite în nisipul irakian peste 70.000 de tăblițe de lut ars, eveniment care a produs un mare șoc în lumea științifică și o mare lovitură pentru falsificatorii istoriei. O surpriză de proporții a constituit-o faptul că scrierea sumerienilor s-a revelat de la început perfecționată generând tot felul de ipoteze.

Au trecut peste 100 de ani până când profesorul clujean Nicolae Vlăsa să descopere la Tărtăria lângă Arad trei plăcuțe ceramice cu o vechime mai mare ca a celor din Irak, de peste 1000 de ani, dar asemănătoare cu acestea. Câtă tevatură s-a consumat pe mapamond până au fost recunoscute ca documente arheologice în mod oficial. Trebuie recunoscut și subliniat meritul istoricului moscovit Boris Perlov în această întreprindere anevoioasă în care a trebuit să apeleze și la un renumit specialist în chimie anorganică din Germania Federală pentru a demonstra că lutul din care au fost făcute surprinzătoarele plăcuțe provenea din solul Tărtăriei. Cei ce statuaseră că istoria a început în Sumer, nu au putut accepta ușor că istoria începuse, de fapt, în Ardealul nostru mai devreme cu câteva mii de ani. Iar perfecționarea primei scrieri se făcuse, probabil, tot aici în acel ecart de





**Monumentul ridicat în anul 2003
de Fundația Dacia Revival Internațional
la Tărtăria cu prilejul celui de-al IV-lea
Congres Internațional de Dacologie
(Dacia Magazin nr. 18/2004)**



**"Tăblița Soare" detaliu
(după ing. Eugen Rău
- Dacia Magazin nr.22/2005, p.56)**

peste 1000 de ani. Adevărul are însă o teribilă forță de a ieși implacabil la suprafață.

Au fost scoase la iveală epopeea lui Ghilgameș, ca și a lui Utnapiștim, cel ce a supraviețuit marelui potop (omologul lui Noe, biblicul). Este de înțeles reticența istoricilor de a accepta noutățile arheologice. Epopeea lui Ghilgameș, după ce răstoarnă multe tabu-uri statuate de istorici, este respinsă și de religie pentru că în epopeea lui Ghilgameș se întrezăresc germenii care au contribuit la construirea lucrării numită Vechiul Testament pe care Moise îl declarase de inspirație divină.

Punctele culminante ale civilizației mesopotamiene sunt: domnia lui Hamurabi pe la 1700 î.e.n., autorul codului de legi cu 282 de paragrafe, Assurbanipal în Ninive la 650 î.e.n. și Nabucodonosor în Babilon la anul 58 î.e.n.. Nu voi repeta copiind autori merituosi, care au scris despre istoria Sumerului. Vă invit să citiți cel puțin "Istoria începe în Sumer" a lui Samuel N. Kramer și "Călătorie prin orașe dispărute" scrisă de Siegfried Oertwig.

Al doilea grup de emigranți au plecat din munții Apuseni tot către Orient la un interval de circa 500 de ani și s-au localizat pe valea Nilului, în Africa. La fel ca și în primul caz, zeii i-au condus și au asigurat startul organizării sociale. Primul și cel mai mare zeu divinizat în lumea egipteană a fost și este Ra, zeul soarelui, tradiția fiind preluată de la oamenii primordialii din Har Deal, unde acest zeu a dat numele unor triburi, triburile ramanilor.

Egiptul a fost și mai mult cercetat în comparație cu Sumerul, istoria, legendele și religia, dar mai ales cultura Egiptului și mai mult mediatizate. O întreagă pleiadă de cercetători au trudit ani în șir să afle tainele piramelor care au fost și un reper geodezic pentru extratereștri la un nivel egal cu reperele din Anzii Cordilieri.

Nu îmi îngădui să intru în detalii, nici nu ar avea rost, mă simt prea modest în fața materialului vast existent în biblioteci, legat de fascinanta istorie a Egiptului.

Nu e de prisos să amintesc faptul că egiptenii, începând chiar cu primii regi și faraoni au manifestat puternice sentimente de vanitate, adică orgolii deșarte, încercând să anuleze tot ce le-a fost anterior. Nu o spun eu, o spune Robert Charroux în lucrarea "Istoria stăpânilor lumii", calificându-i primii falsificatori ai istoriei. Egiptenii s-au declarat popor ales al zeilor, înaintea evreilor. Ei au avut pretenția că istoria, civilizația și cultura omenirii a început cu ei, uitând influența sumerienilor care nu a fost de neglijat.



Sunt consemnate în istorie chiar situații ridicole. Corifeii Egiptului antic demolau construcții și ștergeau basoreliefuli ale antecesorilor și le înlocuiau cu operele lor, ignorând faptul că urmașii lor vor face, mai mult ca sigur, același lucru.

Îmbătați de vanități de același calibru, tot felul de corifei ai diferitelor epoci temporale, au încercat inutil să anuleze istoria egiptenilor. Trec sumar în revistă doar câțiva din perioada mai apropiată: perșii, Alexandru Macedon, Imperiul Roman, Imperiul Otoman și alții.

Dar să trecem mai departe cu depănarea preistoriei. De la asemenea distanță temporală, faptele trecute în revistă par basme.

Însă legături logice ale unor elemente ce țin de diferite domenii, sunt mai mult decât nimic în încercarea de a reconstitui începuturile omenirii, azi acoperite cu un strat prea gros de timp. Dovezile care ar certifica ipotezele, poate s-au perimat sau poate încă nu au fost descoperite. E posibil viitorul să ne aducă noi surprize.

Un al treilea grup, deosebit de important pentru viitoarea istorie a lumii, a emigrat cam cu 2800 de ani î.e.n. până în India. A fost marele grup al inzilor pe care zeii lor i-au amplasat pe malurile Gangelui și al Indusului, numit de ei, "cel sfânt". Ca și în celelalte cazuri au trecut mii de ani până au fost descoperite vechile lor centre culturale numite Harapa și Mohenjo-Daro. Ultimul, descoperit pe malul apusean al Indusului, în nord vestul Indiei, prin materialul arheologic găsit aici, demonstrează că inzii acelor vremuri au avut importante legături cu Sumerul, inclusiv comerciale. Mai mult, unii savanți presupun că ambele popoare se trăgeau din strămoși comuni, pe baza multiplexelor asemănări culturale.

Ipoteza, după părerea mea, are o bază logică pentru că indienii au luat cu ei la plecarea din "insula națiunilor" (din zona Carpaților), nu doar scrierea și câteva cuvinte, cum au făcut sumerienii, ci și limba sanscrită, limba sfântă interzisă vulgului, adusă din cer. În această limbă sunt scrise "Vedele", epopeea "Mahabharata" și "Ramayana".

Limba sanscrită a constituit subiect de cercetare pentru mai mulți specialiști, unul dintre ei este francezul E. Bournouf care a descoperit că circa 700 de cuvinte din limba română actuală sunt mai mult decât asemănătoare cu noțiuni din limba sanscrită (vezi "Originea românilor" de Dr. Nicolae Lupu).

Nu-mi pot imagina ce fond lexical avea acum 5-6000 de ani limba



vorbită de strămoșii noștri și ce fond lexical avea limba sanscrită în aceeași perioadă istorică, dar 700 de cuvinte pare o cifră importantă care spune multe lucruri despre originea inzilor din Europa antică. Evoluția populației în timp a creat în imensitatea Indiei un adevărat turn Babel de circa 150 de limbi (la această dată), dar limba de bază, hindi care se trage direct din sanscrită, este socotită ca făcând parte din grupul limbilor indo-europene.

Alte grupuri de oameni, care au emigrat în timp, au rămas și pe malurile altor fluvii și râuri importante pe traseul euro-asiatic, cum ar fi Nipru, Volga, Sâr-Daria, Amu Daria etc. Să cităm câteva exemple de triburi carpato-danubiene care au părăsit spațiul sfânt și s-au risipit pe acest traseu: hitiții, luwiții, triburile care au constituit regatul Urartu, regatul frigienilor, regatul lydienilor, horezmienii și alții. Aceste evenimente s-au petrecut în timpurile preelene.

Hitiții au fost un grup care a rezistat suficientă vreme pentru a edifica o civilizație remarcabilă, însă sub presiunea altor invazii, dispar cam la anul 1200 î.e.n., lăsând în urmă destule dovezi materiale care să amintească trecerea lor prin istoria lumii. Din ei s-au născut primele triburi de slavi.

În anul 1834, Charles Felix Marie Texier, arheolog francez, a descoperit capitala imperiului hitiților, Hattusa. În anul 1906 germanul Hugo Winckel a descoperit în zonă circa 1000 de tăblițe de lut (în fapt arhiva oficială a regilor hitiți), originea europeană a hitiților a fost trădată de scrierea lor pe care a descifrat-o cehul Bedrich Hrozný. Acesta a avut inspirația să se bazeze pe ideea norvegianului J. A. Knudtson care preciza că gramatica hittită are o caracteristică structurală europeană. (Dr. Napoleon Săvescu - Dacia magazin Nr.16 - octombrie 2004). Înainte de dispariția lor, hitiții au avut o puternică influență asupra Greciei Antice.

Mai mult decât sumerienii și egiptenii, aceste ultime grupuri de populații au păstrat legătura inzilor cu europenii de care se desprinseseră în plan cultural și lingvistic, ceea ce a determinat nașterea logică a sintagmei: "limbi indo-europene"

În fine, mai degrabă se poate presupune că un grup din primul val de emigrări a fost transplantat în America de Sud. Orice ipoteză privind modul cum au ajuns acolo cu peste 3000 de ani î.e.n. este hazardată, dar este foarte interesant să constăți asemănări culturale între peruani și românii de astăzi. Este adevărat că acest continent a fost cercetat mai puțin până acum în comparație cu Europa, Asia sau Africa, dar viitorul precis va aduce noutăți



surprinzătoare.

Se știe că vikingii din Islanda conduși de Leif Ericson, aventurieri de mare anvergură, au făcut incursiuni în America de Nord, ca și aventurierii slavi care au ajuns în Alasca traversând pe gheață strâmtoarea Bering, cu multă vreme înaintea performanței lui Columb.

Dar descoperirea atribuită lui Cristofor Columb permite conectarea "Lumii Noi" la civilizația actuală. Comportamentul conchistadorilor a fost deplorabil prin totalul dispreț față de istoria acestei populații, nu numai prin tratamentul aplicat băștinașilor, ci mai ales prin conduita reprezentanților bisericii catolice care a distrus un imens volum de vestigii ale culturii amerindienilor. În secolul al XVI-lea, episcopul Diego de Lauda a distrus aproape în totalitate cărțile sacre ale mexicanilor (R.Charroux op. cit.)

Oricum, s-au descoperit în Mexic începuturile agriculturii cu circa 3000 de ani î.e.n. Aceasta presupune, logic, o trăire și mai veche în zonă. Deocamdată rămâne un mister dezvoltarea foarte lentă a civilizației respective în comparație cu zona Eurasiei. Lipsa posibilității de comunicare și de contacte interumane determină grade diferite de dezvoltare în toate planurile manifestrilor umane. În cazul Americilor și Australiei, ideea este justificată și are acoperire. Surprinzător apare fenomenul în cazul Chinei care are continuitate pe uscat cu Europa și cu Africa și totuși rămâne cvasinecunoscută o perioadă lungă de timp.

Preistoria Chinei constituie o mare taină. Este destul de probabil ca preistoria lor să fie legată de supraviețuitorii fostului continent Mu sau Pacifica. N-au nici o acoperire presupunerile că populațiile de rasă galbenă, mongoloidă și turanică, să aibe originea în acei supraviețuitori. Cercetările ulterioare probabil că vor face lumină în acest subiect.



O NOUĂ INTERVENȚIE EXTRATERESTRĂ

Descărcarea excesului de populație între anii 3000 și 4000 î.e.n. dă arealului geografic din nordul Dunării de Jos statutul original de incubator sau de maternitate a națiunilor. Moise, la vremea lui, i-a atribuit adjectivul de Insula Națiunilor, recunoscând în subsidiar, pe baza istoriei adevărate, că aci s-au născut oamenii primordialii de unde au iradiat viitoarele popoare care vor popula Europa, o parte a Asiei și nordul continentului african.

Popoarele nou născute au păstrat în memoria colectivă amintiri puternice și durabile despre locurile de origine, amintiri pe care falsificatorii istoriei s-au străduit să le șteargă, în primul rând, prin distrugerea dovezilor materiale. Siegfried Oertwig, în lucrarea "Călătorie prin orașe dispărute", atrage atenția că în legende sumeriene se spune că aceștia au venit în Mesopotamia din nord - vest, dintr-o zonă muntoasă. Ori munții Apuseni au această orientare geografică față de Irak. Originea egiptenilor s-a aflat tot în nord - vestul european și tot din zone înalte. Un exemplu de distrugere a dovezilor materiale este dispariția "Istoriei Fenicienilor" scrisă de Sanchoniathon în urmă cu circa 4000 de ani. Câteva copii trunchiate au supraviețuit, valoarea lor crescând târziu, după descoperirea bibliotecii din nisipurile fostei Mesopotamii. În această istorie erau consemnate multe adevăruri inițiale.

Cercetători neobosiți au adunat cioburi de informații încercând să reconstituie adevărurile inițiale. Munca de sisif a mii de savanți din diferite domenii ne dau speranța că într-o zi aceste adevăruri vor ieși toate la iveală. Un înțelept indian, Sundar Singh, face prin 1924 afirmația că civilizația europeană a pornit din Carpați. Probabil acest înțelept a mai avut și alte surse de informare care să-i justifice afirmația, în afară de "Mahabharata", "Ramayana" și "Vedele" indiene. Mă gândesc la preistoria Chinei, vecina Indiei, care pentru europeni a fost un mister multă vreme. Respectul și interesul marii Chine pentru țara noastră au precis temeieri foarte vechi, nu poate fi o manifestare de conjunctură politică sau diplomatică. Iar sursele pe care le bănuiesc fiind deosebit de vechi, au scăpat de sub controlul celor ce



au construit o istorie falsă, oficial recunoscută astăzi.

Un eveniment remarcabil se petrece în sistemul nostru planetar cu aproximativ 5000 de ani în urmă. Dovezile care să-l confirme nu au o putere determinantă. Legende de însă vorbesc despre pătrunderea planetei Venus între Mercur și Terra, pe o orbită circumsolară. Nu se știe de unde a venit, din galaxia noastră sau din altă parte, dacă a fost un accident cosmic sau un transfer deliberat al unei supercivilizații care a greșit traiectoria. Orbita pe care s-a plasat în final nu a fost prea fericită, fiind prea aproape de puterea calorică a soarelui. În aceste condiții, pe această planetă nu se putea trăi, cum nu se poate nici azi.

Sintagma "atmosferă venusiană" presupune temperaturi foarte mari, nori toxici, nebulozitate mare și permanentă, un fel de iad. Și atunci s-au transferat pe Terra atâtea oameni cât a fost posibil, unde viața se desfășura după voia lui Dumnezeu. Zona în care au aterizat inițial, se pare că a fost tot în centrul Europei și în consecință influența lor începe tot aici, concretizându-se în plan genetic, cultural și religios.

Am mai amintit de ei în capitolele anterioare. Spuneam că erau tot o populație albă, de talie mult mai mare ca a tereștrilor și aveau arme teribile, deși se spune că erau oameni buni, poate numai cu tereștri. Amintesc de arme pentru că probabil urmașii anunakilor n-au privit cu ochi buni acești noi veniți și au intrat în conflict cu ei. Este posibil ca venusienii să fi ieșit învingători, iar anunakii ori au fost alungați, ori exterminați. Se găsesc informații despre locurile în care s-au decelat urme ale unor explozii atomice, în toată lumea. Mai aproape de noi, prin Asia Mică și chiar în România, în zona Buzăului. Tehnica militară a lor era mai perfecționată decât cea a noastră de astăzi, în sensul că exploziile erau foarte bine circumscrise, iar efectele radiațiilor de mai scurtă durată. Sau erau arme de alt tip, nu atomice.

Vechiul Testament, citat de Robert Charroux, vorbește de acești extraterestri și îi numește "nephilium". În legende de românilor sunt numiți Jidovi sau uriași (N. Densușianu - "Dacia preistorică"). Influența lor a cuprins un areal geografic important: din Orientul apropiat până în nord-vestul Europei, dincolo de orizontul geografic al grecilor antici. În Orientul apropiat au sancționat sever depravarea din orașele Sodoma și Gomora, afectând și Adma și Teboimul.

Când se naște Grecia Antică, le dă acestora o pleiadă de zei, născuți



de fapt în Tracia, pe care îi dirija un zeu șef, iar în Tracia antică, unde nivelul de emancipare era superior, dau startul primei religii monoteiste, aproximativ cu 1500 de ani înainte de Cristos, păstorită de Zalmoxis (moșul - cu sensul de tată). Platon și Herodot îl vor numi pe drept Zalmoxis și precizează că este anterior lui Pitagora (560-500 î.e.n.) spre deosebire de Strabon care la 400 de ani mai târziu îl botează Zamolxis, în mod eronat. Profesorul Nicolae Miulescu în lucrarea "Dacia-Țara zeilor" precizează că Zalmoxis era zeul moș, zeul tată, iar Zamolxe, este în fapt zeul pământului.

Tot de la ei rămâne în tradiție conducerea bicefală a societății, un rege laic și un sfetnic dintre preoți, regulă care s-a generalizat aproape la toate popoarele din lume, în multe locuri dăinuind de mii de ani. La câteva sute de ani mai târziu, Moise îi percepe ca îngeri și fondează a doua religie monoteistă, mozaismul.

În nord-vestul Europei antice se nasc triburile scandinave cu asemănări fizice venusienilor, cu legende diferite și zeități cu denumiri ciudate pentru restul Europei dominată de Traci și ulterior de triburi germanice, proaspăt descendente tot din triburi celtice.

Probabil în nord-vestul bătrânului continent, în Scandinavia, se nasc primele triburi celtice, de fapt germanice, care vor coborî spre sud și se vor amesteca cu triburi tracice din Germania, Spania, Franța, Anglia etc. pentru a constitui populația actuală.



ALTE EMIGRĂRI SEMNIFICATIVE

Ultimele emigrări notabile din antichitate s-au produs cu peste 2000 de ani î.e.n. spre sud, dar și spre vest, până la Atlantic.

Emigrarea către sud se face doar până în Peninsula Balcanică și în insulele vecine din Mediterană, dând naștere Greciei Antice. Nu a fost o expansiune a tracilor sud-dunăreni (viitorii macedoneni), ci o emigrare a triburilor nord-dunărene de aheeni, ionieni, eolieni și, apoi, de dorieni. Câteva secole mai târziu se produce și expansiunea firească a tracilor în sudul Dunării unde apar și ilirii, către vest apar și se înmulțesc triburile germanice, iar către est triburi de protoslavi.

Istoria grecilor nu face obiectul lucrării de față, însă trebuie consemnat faptul că sub influența venusienilor vor izbuti să marcheze ulterior într-o măsură importantă civilizația europeană și nu numai.

Pleiada de zei care au populat muntele Olimp a avut, de fapt, originea tot în nordul Dunării de Jos (în țara zeilor-după vorba chiar a grecilor), în lumea hiperboreilor, cum îi calificau aceiași greci, pe cei mai nordici oameni cunoscuți în epoca respectivă. Vă recomand să revedeți "Legendele Olimpului". Zeii gemeni Apollo și Diana au fost născuți de către mama lor Latona în insula Leuce (azi insula Șerpilor) de la gurile Dunării. Iar Apollo atunci când, după o activitate intensă, avea nevoie să se odihnească, venea „în concediu” în Dacia antică. De asemenea, semizeul Hercule a fost născut în nordul Dunării de jos, în zona actualelor Băi Herculane. Hercule este păstrat în legendele românilor sub numele celebrului Ivan Iorgovan.

Merită a fi subliniate câteva fapte mai importante petrecute în Grecia Antică. Ajutorul primit de la zeii lor i-a determinat să se creadă și ei "popor ales" și s-au comportat în consecință, drept care Robert Charroux îi califică și pe grecii antici falsificatori ai istoriei. Grecia Antică a cunoscut o dezvoltare culturală remarcabilă care va influența în perspectivă toată lumea. Filozofii lor rămân repere etalon și nu pot fi ignorate succesele deosebite în știință, artă și altele.

În domeniul politic nu s-au remarcat, în primul rând n-au avut



anvergură de imperiali, deși de ambiție nu s-au putut plânge. Ei sunt cei care au descoperit democrația, dar tot ei conchid că democrația e cea mai proastă formă de guvernare (pentru vremurile lor).

Cel mai remarcabil succes al lor poate fi socotit cucerirea cetății Troia pe la 1200 î.e.n., dar nu au izbutit să edifice aici o societate puternică, aptă să dăinuie și să reziste în viitor perșilor și mult mai târziu turcomanilor veniți din fundul Asiei. Una din cauzele insuccesului poate să fi fost slaba prolificitate a grecilor, iar gradul lor de emancipare i-a determinat să nu accepte poligamia.

Momentul glorios al celebrului macedonean Alexandru, fiul lui Filip Macedon, grecii vor să și-l aroge în numele elenismului, dar chiar de la acea dată toată lumea știa că macedonenii erau vecinii și rudele apropiate ale grecilor, dar nu greci.

Se știe că steaua lor apune definitiv la anul 146 î.e.n. când întreaga Grece devine provincie romană până la 476 e.n., deci pentru o perioadă de timp de peste cinci secole. Romanii, cu nemăsuratele lor ambiții, născute dintr-o trufie și mai mare, n-au reușit în peste cinci secole de dominație continuă să le influențeze limba grecilor, n-au reușit să le fure zeii cu politeismul respectiv, nici cultura proteică, ci mai degrabă s-au lăsat influențați ei înșiși de către greci. Romanii au pățit același fenomen și în cazul Egiptului antic, diferența constând doar în perioada de dominație care, în acest caz, s-a consumat între anii 30 î.e.n. și 395 e.n.

Cam în aceeași perioadă a preistoriei, aproape cu 3000 de ani î.e.n., un alt grup de populație emigrează din Tracia, de data aceasta spre vestul Europei, până în munții Pirinei. Părți din acest mare grup au putut rămâne pe parcurs și prin actualul spațiu germanic. În actuala Elveție au rămas insule de traci (populația romanșilor cantonul Grison), care la venirea triburilor germanice printr-o colaborare fericită au creat țara cantoanelor în care viața s-a dezvoltat atât de armonios, încât astăzi au unul din cele mai ridicate niveluri de trai din Europa. Sunt încă localități în care „ca o surpriză” poți auzi o arhaică limbă românească. Cei ce au parcurs întregul traseu au fost strămoșii actualilor basci. Când condițiile de viață le-au permis, au coborât spre zonele joase și pe versantul nordic și pe cel sudic al Pirineilor. Așa se face că astăzi găsim basci și în Franța și în Spania, dar refractari la procesul de asimilare, în ambele țări. Îndărătnici și conservatori au păstrat până astăzi locul din care au coborât. În Pirinei există, ca o enclavă ciudată, statul



liliputan numit Andora. Nu este o întâmplare faptul că unul din simbolurile lor naționale-steagul, seamănă cu tricolorul nostru. Aceste culori, albastru, galben și roșu și ei ca și noi le moștenim de mii de ani și sunt inspirate de culorile penajului pasării Phoenix. Renașterea civilizației actuale a fost comparată cu renașterea pasării Phoenix poate chiar de către extraterestri și ideea tricolorului ca simbol să fie sugerată chiar de ei.

În sudul Franței, astăzi, acești originari din Dacia Antică ocupă, ca populație majoritară, regiunile istorice Provence și Languedoc. Numele Languedoc vine de la triburile occitanilor care au plecat, cu peste 3000 de ani î.e.n. din nordul Moldovei, luând cu ei obiceiuri, tradiții, religie și limbă. Din cauza religiei au avut mari necazuri cu Roma catolică în era noastră. Fiind îndărătnici și conservatori, au refuzat convertirea forțată la catolicism, drept care Papa Inocențiu al III-lea a ordonat stârpirea lor prin cruciada albigendă la 1229 era noastră (vezi Jim Marrs - Guvernarea secretă a lumii). Cu tot sprijinul primit din partea ordinului Cavalerilor Templieri, au fost asasinați în această acțiune criminală peste 100.000 de oameni.

Același caracter de oameni încăpățânați a păstrat limba strămoșească până astăzi (de peste 4000 de ani). Paul Lazăr Tonciulescu (Secretele Terrei vol. 1) afirmă că peste 12.000.000 de locuitori din sudul Franței (Provence și "Languedoc") vorbesc (în familie) o limbă asemănătoare cu limba moldovenilor noștri de prin secolul al XVI-lea. Langue d'oc în traducere înseamnă exact limba occitanilor în care occitanii, prin prescurtare, vor da sintagma langue d'oc. Sintagma se transformă lesne în toponimul ce va boteza respectiva regiune din sudul Franței.

Bascii care au coborât pe versantul sudic al Pirineilor s-au trezit în nord-estul Spaniei actuale, în regiunea Catalonia, unde o populație de circa 4.000.000 de oameni vorbesc o limbă foarte asemănătoare cu limba românilor, iar guvernarea spaniolă n-a fost acceptată cu plăcere din moment ce spiritul separatist animă și azi liderii bascilor.

Se pare că bascii, ca și frații lor din zona de origine, adică Dacii antici, n-au intuit dezvoltarea în perspectivă a societății umane și au tratat neglijent viitorul lor. În era noastră, chiar din primele secole, încep să apară statele naționale, proces ireversibil care se cristalizează din ce în ce mai concret în regate de tip nou, cu granițe precise, cu legi naționale, puritatea genetică este înlocuită cu puritatea etnică și se naște în final mișcarea de emancipare de sub diverse imperii, chiar prin manifestări violente, viitoarele războaie de



eliberare națională.

Dacii, după asasinarea lui Burebista și, mai ales, după sinuciderea mândrului Decebal, și-au văzut compromisă unitatea națională pentru prea multe secole. Bascii nici nu au apucat să realizeze o unitate politică suficientă pentru a se naște un stat basc în jurul munților Pirinei, cum au realizat Dacii un stat în jurul Carpaților.

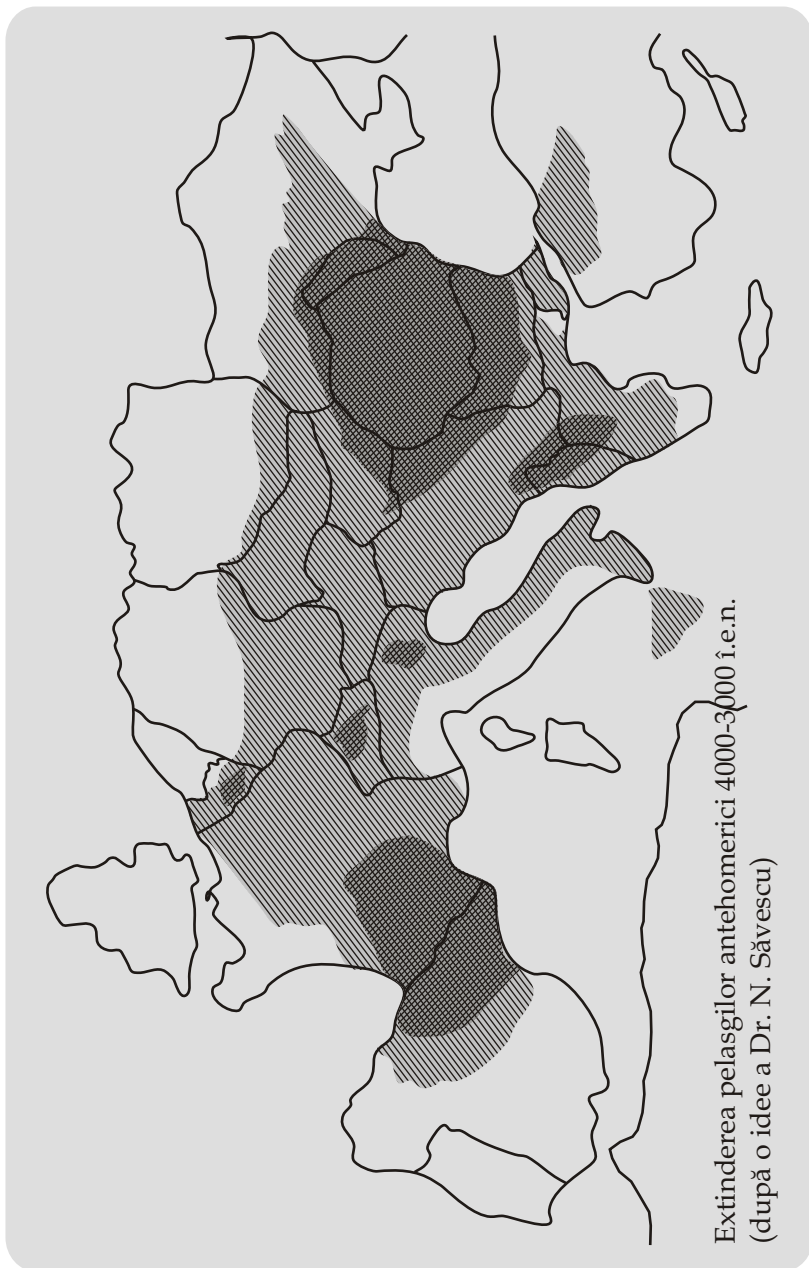
Vorbind de originea comună a limbii bascilor și a dacilor, în atâta amar de secole, nu este o surpriză apariția unor diferențieri. O limbă este un organism viu cu o anumită evoluție. Distanța geografică n-a permis o evoluție comună a limbilor vii, basce și dacice, în primul rând datorită mijloacelor modeste de comunicare în acele vremuri. Înclin să cred că, în mod paradoxal, mai multe schimbări a suferit limba română în evoluția ei, decât limba acestor rude îndepărtate ale noastre de la marginea vestică a Europei, adică sudul Franței, nord-estul Spaniei și chiar Portugalia. Portugaliei îi revine meritul de a duce mai departe amintirea vechilor Gali. Galii au fost vechea populație a Europei de dinaintea apariției triburilor germanice în tot vestul continentului. Plasată în sud-vestul Peninsulei Iberice, este ultimul bastion al tracilor preistorici și păstrători ai tradițiilor și a elementelor de limbă prelatină în zonă. Este o performanță rezistența peste timp și vicisitudinile istoriei în condițiile dimensiunii care o are.

Latinismul limbii spaniole și franceze, se datorează acelei populații de triburi trace sau dacice ajunse la Atlantic cam cu 3000 de ani î.e.n.. Autorii antici, între care și Strabon, vorbesc de Iberia Pontică și Iberia Hispanică. Pe întreg teritoriul Spaniei (poate și în sudul Franței) au fost răspândite triburi de origine geto-dacă, dar mai ales în Catalonia: ilergeții, indigeții, ilerkavonii și misgeții. (spune profesoara Cătălina Lupu în Revista Dacia Magazin nr. 22 din mai-iunie 2005).

Celții și ulterior triburile germanice de suevi în Spania și franci în Franța au avut influențe nesemnificative asupra limbilor care se vor vorbi în aceste două țări. Influențe mai mari au avut în Germania și Scandinavia, unde populația foarte veche de origine tracă era mult mai slab reprezentată numeric.

Celții pătrund în respectivul areal geografic din vestul Europei în prima jumătate a mileniului 1 î.e.n., iar fenicienii (sec. 10-11 î.e.n.) și grecii (sec. 7 î.e.n.) nu aveau cum să le influențeze foarte mult limba, tradițiile, religia și mai puțin, datorită numărului redus cu care au venit în zonă acești alogeni.





Extinderea pelasgilor antehomerici 4000-3000 î.e.n.
(după o idee a Dr. N. Săvescu)



Influențe mai mari au loc în era noastră când în Spania triburi celtice și iberice formează în timp o populație din ce în ce mai numeroasă de celtiberi, peste care se adaugă influența tribului suevilor de sorginte germanică, a arabilor veniți din nordul Africii, peste Gibraltar, ca și a altora mai puțin importante.

În Franța, peste triburile celtice și populația occitanilor vin legiunile lui Cezar care impun un proces intens de romanizare. Pentru occitani a fost o surpriză plăcută, limba lor fiind în fond o protolatină sau preromană, am putea spune. Apoi prin secolele al II-lea - al V-lea ale erei noastre, Galia romană (cum se numea atunci viitoarea Franță) este pustiită de alte popoare migratoare: alamani, vizigoți, vandali și huni. În secolul al V-lea e.n. apar francii, popor germanic, care se contopesc cu băștinașii și vor forma viitoarea Franță. Bazele noului stat sunt puse de Clovis (481-511 e.n.), din dinastia merovingienilor. Atât Spania, cât și Franța, ca viitoare state europene, vor face parte din așa zisa gintă latină, nu în urma cuceririi romane, ci a faptului că, populația pe baza căreia s-a format din preistorie, făcea parte din ginta pelasgă care vorbea protolatina, populație care prin vechime consolidase în zonă o limbă ce nu a putut fi înlocuită de limbile cu care au venit noile populații de triburi germanice de suevi în Spania și de franci în Franța. Iar influența cuceritorilor romani n-a făcut altceva decât să potențeze latinitatea limbii băștinașilor, mult mai numeroși în aceste două țări, decât în celelalte țări europene. În mod categoric, latinismul limbilor europene are rădăcini anterioare apariției Imperiului Roman și a fost dus în vestul european de triburi dacice preistorice. Amintirea triburilor dacice preistorice se păstrează până astăzi în Olanda și Germania. Olandezii se numesc „Dutch”, dar pronunția se aude „daci”. Vorbind despre germani, toată lumea știe că țara lor se numește și „Deutsche (land)”, iar pronunția seamănă cu „daci (land)” țara dacilor. Până în secolul al XVII-lea e.n., Danemarca apărea în documentele Vaticanului sub denumirea de Dacia (Nicolae Miulescu și Tudor Diaconu-"Dacia-țara zeilor"-Ed.Obiectiv, Craiova 2005).

Ca să închei capitolul ultimilor extratereștri care au influențat civilizația pe Terra, fac o paranteză și subscriu la o ipoteză privind populația Ainos. S-ar putea ca un grup de venusieni să fi încercat să populeze insulele japoneze sau o emigrare a tracilor răsăriteni în Extremul Orient care a rămas izolată. Numai așa se pot înțelege caracteristicile acestei populații:



rasă foarte albă, înalți, de tip caucazian, de fapt carpatic (în geografia antică prehomerică, munții Carpați erau numiți Caucaz) cu o grupă sangvină unică în lume, cu o scriere proprie cu 26 de semne grafice. Stabilirea lor în insula Hokaido se estimează cu circa 2000 de ani î.e.n., spre deosebire de japonezi care vin din China doar la câteva secole după Hristos. La această dată (după Dr. Napoleon Săvescu), populația Ainos nu trece de 25.000 de suflete, au un reprezentant în Dieta japoneză, pe numele său Geru (asemănarea ca nume ca Gerula sau Gelu este oare întâmplătoare?) și sunt recunoscuți oficial. După înfrângerea lor în anul 1799 de către armata japoneză, ajung un eșec demografic și probabil vor dispărea din lumea galbenă în viitor.

Revenind în Dacia preistorică, venusienii influențează în principal triburile din Maramureș unde se nasc etruscii care vor emigra spre vest. Dacă alte triburi rămân în marele spațiu germanic, etruscii coboară din Alpi către peninsula italică cu mai bine de 1000 de ani î.e.n., contribuind la formarea acestui popor alături de triburile tracice de ramani, de coloniile grecești de pe coasta de est și de grupurile aduse de tracul Enea pe coasta de vest a peninsulei italiice, în urma înfrângerii Troiei descrisă de Homer în Iliada.

De la etrusci ne-au rămas celebrele lor oglinzi, majoritatea pe suport de aramă, în număr de peste 2000 (descoperite până acum) al căror mesaj încifrat rămâne încă o mare taină pentru contemporani.



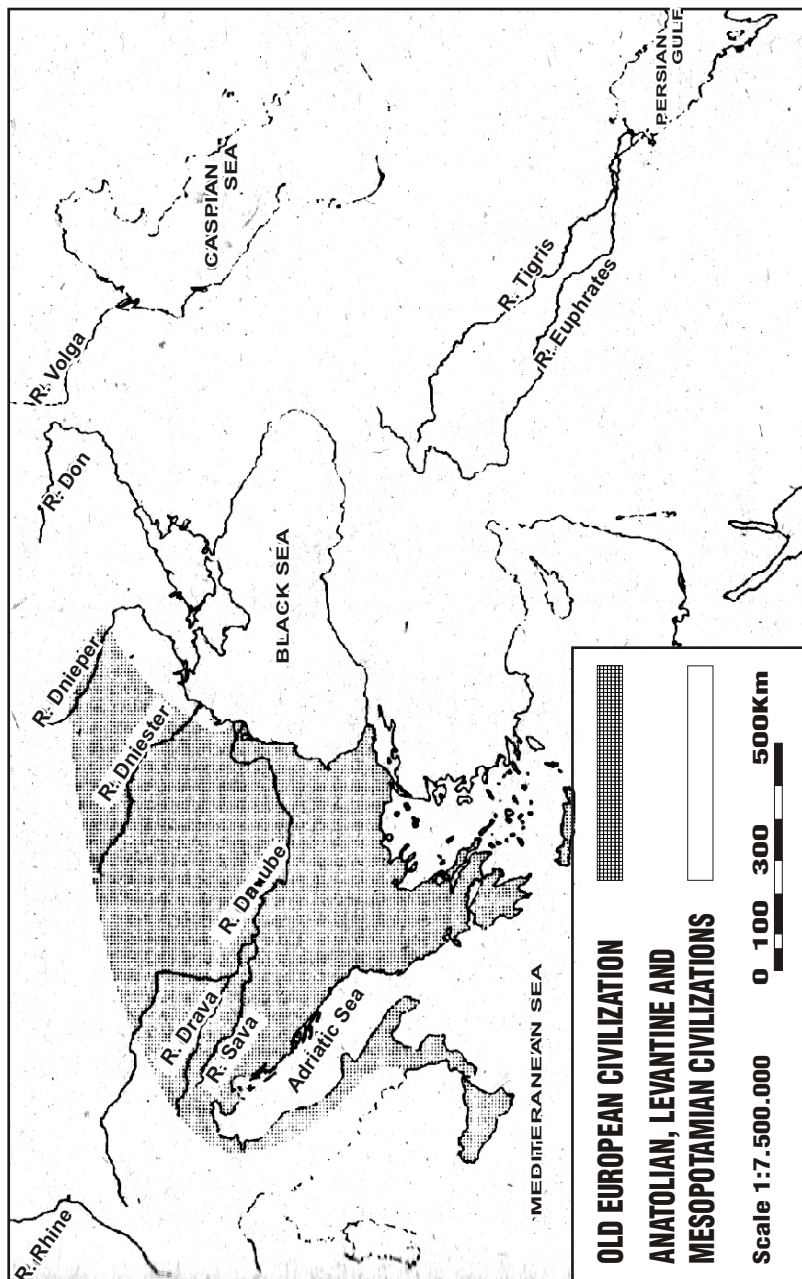
INTERMEZZO ISTORIC

Descendenți direcți ai pelasgilor primordiali pe Terra în actuala civilizație, conservatori prin educația religioasă, fideli cultului primilor zei, tracii rămân în preistorie izvorul de bază al multor popoare. Acest statut de maternitate a popoarelor, de strămoși ai populațiilor unui areal geografic imens care cuprinde nu doar Europa, ci și Asia și nordul Africii, ajung după o perioadă de 7000 - 8000 de ani de la începuturi, să fie priviți ca bătrânii părinți ai omenirii. De la acest supranume și continentul european capătă calificativul onorant de "bătrânul continent" sau "bătrâna Europă", sintagme folosite și astăzi.

Originea tragică, recunoscută din ce în ce mai deschis de tot mai multe popoare, trimite spre ridicol încercările unor pseudoistorici de a credita ideea că nu se poate stabili originea tracilor. Ori tracii, o confirmă și doamna Marija Gimbutas din SUA, au ocupat inițial un areal geografic important în Europa de est și de sud de la Bug și Nistru, spre vest incluzând Panonia (actuala Ungarie), până la limita popoarelor Germanice din Moravia, în nord, până la Marea Egee în sud, incluzând, în termenii de astăzi România, Bulgaria, Grecia, fosta Iugoslavie, Albania și chiar coasta estică a Peninsulei Italice. Față de această situație, ca și gluma în care "din cauza copacilor nu poate fi văzută pădurea", acei pseudoistorici nu pot sau nu vor să-și dea seama că miturile, legende, religia și tradițiile tracilor, elemente cu puternică inerție a dăinuirii sunt argumente peremptorii ale faptului că tracii sunt nucleul central al descendenților pelasgilor primordiali.

Atâta vreme cât originea tracilor va fi căutată oriunde, în afara spațiului carpato-dunărean, cu extensiile amintite mai sus, aceasta nu va fi găsită în vecii vecilor. Să vă dau un exemplu de a căuta fără să vrei să găsești. Istoricul Robert Roesler, ocupându-se și de istoria poporului român, ne-a căutat originea prin toate colțurile Europei dar numai în Ardeal nu. Probabil a abordat istoria noastră de la o etapă târzie, nu de la începutul pelasgic. Naveta făcută de populația care a ajuns până la Indus și la Gange a derutat mulți istorici. Limba sanscrită a fost studiată de mulți cercetători în





"Vechea civilizație europeană" ca parte a lumii străvechi în perioada maximei sale extinderi în cursul mileniului al V-lea î.e.n. (Monja Gimbutas)

Almanah estival '87
"Luceafărul" p.65

comparație cu limba dacilor. Creditul care i s-a acordat sanscritei, trece în plan secundar limba dacilor, tocmai prin asemănarea izbitoare a numeroșilor termeni din toponimie și hidronimie. S-a ajuns până acolo încât s-a socotit că dacii vin din India, adică nepoții și-au născut strămoșii. Să-l iertăm însă pe Robert Roesler pentru greșeala lui având în vedere că la fel cu Tomashek recunosc hidronimul Olt ca fiind de origine traco-dacă. Toată lumea știe că Ardealul este leagănul românismului. Ca să ne aducă la matcă, ne-a învățat într-un carusel abracadabrant, ca în fine, prin secolul al IX-lea al erei noastre să ne treacă Dunărea și să ne așeze aici. După Roesler, bulgarii au venit din ținuturile Volgăi înaintea noastră în sudul Dunării (la anul 681), preferând un ținut mai puțin bogat decât al României, în care era un vid geografic păstrat din "respect" pentru noi. Ba mai mult, noi românii am venit "la braț" cu maghiarii (896-900 e.n.) și Arpad, amabil, ne-a invitat să ocupăm noi acest spațiu blagoslovit de Dumnezeu cu toate darurile pământului, iar ei, modești din fire, s-au dus să se așeze în mai sărăcăcioasa Panonie. Referitor la istoria românilor s-a lansat și o butadă jignitoare: "originea lor, o enigmă, iar existența, un mister". În fapt este o dovadă de incompetență crasă.

Spre rușinea lor, asemenea istorici nu citiseră, probabil, istoria dacilor, măcar de la anii 400 î.e.n., de la Dromichete încoace, de care scriitorii greci și romani se ocupaseră intens, viața și istoria grecilor și romanilor fiind strâns legată de strămoșii noștri traci și ulterior daci. Și unii, și alții au lăsat dovezi scrise despre noi.

Un lung interval de timp, viața tracilor s-a desfășurat aproape linear și pașnic și, deși apare între timp scrierea și scriitorii, poeții și istoricii, aezii sunt totuși principalii și cei mai populari cronicari ce vor transmite viitorimii elemente și fapte din istoria noastră, prin cultura orală, balade și povestiri. S-a mai creditat ideea că dacii n-au avut scriere. Nimic mai neadevărat. În capitolele următoare voi argumenta că dacii au avut scriere, argumente între care trebuie amintite și plăcuțele de plumb de la Sinaia de care s-a ocupat inginerul Dan Romalo ani în șir pentru a le clasifica și a le traduce și ulterior domnul Adrian Bucurescu (Dacia magazin - colecție). Dar în secolul al IV-lea al erei noastre, când împăratul Iulian (apostatul) a vrut să șteargă istoria dacilor, să fi distrus și dovezile scrise ale dacilor cum le-a distrus pe ale grecilor și romanilor care relatau despre faptele dacilor? Și s-a mai petrecut un fenomen ce se petrece și astăzi. Atenția celor ce se



îndeletnicesc cu mediatizarea, și ieri ca și azi, este atrasă de senzațional, de evenimente majore, cu răsunet. Bătrânii traci, pașnici și neviolenți, nu mai produc fapte senzaționale. Ei se comportă ca bunici și străbunici, de a căror biografie nu se mai interesează nici nepoții și strănepoții prinși cu treburile lor, la casele lor. Ca și astăzi.

Acești nepoți și strănepoți, fiind de-acum popoare, se vor dezvolta în sine pe unde s-au stabilit, în vest până la Atlantic: și în est până în India. Fiecare va fi având problemele lor. Să se apere de atacatori. În vremurile de care vorbim, legea forței era unicul argument de viațuire, uneori chiar de supraviețuire. Legile morale, cele aduse din ceruri de către trimișii lui Dumnezeu se mai respectau doar la tracii nord-dunăreni, unde vor apărea și primele legi morale scrise, belaginele lui Zalmoxe.

Cei care au plecat din spațiul de origine al noii civilizații, cum am zice astăzi "lupii tineri", le-au uitat în mare parte și au trecut mii de ani până să le redescopere. Încă o excepție este și India. Se vor înmulți și se vor extinde la rândul lor, formând alte popoare și treptat treptat vor ocupa tot spațiul geografic locuibil. Sumerienii și egiptenii nasc populații ce vor ocupa Arabia, parte din Africa, Asia Mică, alături de triburi ce vor emigra în continuare din "insula națiunilor".

Înzii la rândul lor realizează același lucru în zona geografică respectivă făcându-se vecini cu populațiile chineze și acestea extinse în timp spre sud și spre nord. Fiecare dintre aceste popoare se vor emancipa în timp, edificând civilizații proprii care însumate vor crea progresul omenirii în general, pe parcursul miilor de ani, având fiecare contribuția sa. Voi consemna pe scurt în continuare, într-o prezentare selectivă și, recunosc, incompletă, câteva din evenimentele istorice mai importante petrecute pe arealul euro-asiatic.



SUMERUL

Mesopotamia antică este astăzi ocupată de statul Irak, locuitorii se numesc irakieni și sunt descendenții anticilor sumerieni într-un procent important. Pe parcursul îndelungatei lor istorii, destul de frământată, s-a mai adăugat un procent de alogeni. Un adevărat tezaur arheologic, aflat în subsolul Sumerului, a atras nenumărați cercetători ai istoriei vechi și nu i-a dezamăgit. Am amintit în capitolele anterioare câteva din descoperirile uluitoare, printre care impresionanta "bibliotecă" din nisip.

Punctele culminante ale civilizației mesopotamiene au fost: domnia lui Hamurabi pe la 1700 î.e.n., a lui Assurbanipal în Ninive la 650 și Nabucodonosor la 58 î.e.n.. În preajma anului 2500 î.e.n., se consemnează deja existența centrului cultural Ur - prima perioadă - leagănul civilizațiilor sumeriene, akkadiene, assiriene și babiloniene. În jurul anului 2350 î.e.n. se trece în revistă epoca Akkad, ulterior și celelalte. Pentru detalii, cei interesați au de-acum suficient material în biblioteci. Merg mai departe și amintesc în treacăt că pe la 2050 î.e.n. începe a treia perioadă a centrului cultural Ur, cu regele Ur-Nammu, urmat de fiul său Sulgi.

Un eveniment important la sfârșitul mileniului al II-lea î.e.n. este plecarea strămoșilor lui Israel din Ur. Conduși de Abraham, fiul unui preot, ei părăsesc centrul cultural Ur și ajung în Egipt ca oameni liberi. Aici au prosperat sub conducerea înțeleaptă a lui Abraham, pe care îl vor socoti părintele neamului lor și îl vor numi Avraam, nume sub care îl întâlnim în Vechiul Testament. Consecința prosperității a fost o dezvoltare demografică ce a făcut ca în câteva secole să depășească populația autohtonă. Liderii egiptenilor s-au îngrijorat și au început să-i persecute transformându-i în sclavi. În momentul când egiptenii s-au radicalizat, are loc "fuga din Egipt" pe la anul 1260 î.e.n., sub conducerea profetului Moise (vezi Biblia - EXODUL).

Între anii 1830 și 1530 î.e.n. în Babilon domnește dinastia Hammurabi (unul din reprezentanți a creat celebrul cod de legi cu 282 de paragrafe). Ulterior apar assirienii, pe la 1300 î.e.n.. Dintre liderii lor amintesc legendara



regină a Assiriei și Babilonului, identificată cu Sammuramat, soția lui Șamși Adad al V-lea, numită și Semiramis (pentru noi Semiramida). Tradiția îi atribuie construcția grădinilor suspendate din Babilon, pe la anul 806 î.e.n., operă socotită una dintre cele șapte minuni ale lumii antice, pentru grandoarea arhitecturii. Merită amintit și regele Sanherib care asediază în zadar Ierusalimul pe la anul 681 î.e.n. și distruge Babilonul în anul 689 î.e.n.. Urmașul său Asarhadan, predecesorul lui Assurbanipal, cucerește Egiptul înainte de anul 669 î.e.n.

Regele med (al perșilor) Kyaxares distruge Assurul și astfel semnează sfârșitul imperiului Assirian la anul 612 î.e.n..

La anul 606 î.e.n., caldeenii, sub Nabupolassar împreună cu mezii lui Kyaxares, cuceresc Ninive și condiționează apariția unui nou Imperiu Babilonean, numit Imperiul Caldeenilor. Pe la anul 604 î.e.n. Nabupolassar desprinde Babilonul de Asiria.

Ca să închei periplusul prin istoria Sumerului, voi aminti că în anul 331 î.e.n., macedoneanul Alexandru cel Mare cucerește și el Babilonul, apoi încearcă o expediție spre India, dar se întoarce din drum din motive obiective și moare în Babilon la anul 323 î.e.n..

După celebrul macedonean, teritoriul Sumerului va fi stăpânit de regatul seleucid (secolul al IV-lea - al II-lea î.e.n.), apoi de statul parților (sec. al II-lea și al III-lea î.e.n.) și al sasanizilor (secolele al III-lea - al VII-lea e.n.)

În anii 635 - 637 e.n., Sumerul va fi cucerit de către arabi, care îl vor denumi pentru viitor Iraq și impun islamismul ca religie oficială. Odată cu fondarea Bagdadului, la anul 762 e.n., devine centrul califatului abasizilor.

În secolul al XI-lea e.n., Irakul va fi cucerit de turcii selciukizi, apoi de către horde mongole la anul gloriei mongole 1258 e.n. de turcmeni și apoi de persani, pentru ca din anul 1534 până în 1918 să fie provincie a Imperiului Otoman. O problemă internă delicată în Irak este conflictul între sectele religioase ale islamismului, sunnite și šiite. Vechimea acestor două secte dăinuie de aproape un mileniu și jumătate ca rezultat al luptei pentru supremație între urmașii lui Mohamed, mort în anul 632 e.n. la Medina. Saddam era sunnit și în timpul dictaturii lui i-a persecutat pe šiiti. După căderea lui Saddam, šiiti, care sunt majoritari în populația Irakului, au accedat la putere, iar sunniții duc o luptă tip terorist și împotriva ocupației străine, dar de fapt împotriva šiitilor. Păcat că Allah îngăduie acest război fratricid.



ALTE IMPERII

PERSII: Pace, după cum observați, nu este în zonă decât arareori și pe perioade scurte. La sfârșitul mileniului al II-lea î.e.n., în sudul Iranului de astăzi, se stabilesc triburi indo-europene de mezi și perși din nord-vest. Prin secolul al VIII-lea î.e.n. ia ființă statul Media cunoscând sub Cyaxares (625-585) o epocă de glorie. Dar regele perșilor Cyrus supune statul Media și pune bazele Imperiului Persan. Acest imperiu va fi foarte activ în zona respectivă. Sub Darius I (522-486), din dinastia ahemenizilor, atinge apogeul puterii sale. Se întindea între India și Tracia. Încercând să intre în Dacia (510 î.e.n.), este bătut de sciți și izgonit, dar nu se astâmpără. Îi încearcă, puțin mai la vale, și pe greci, ca să lase în istorie înfrângerile de la Maraton (490 î.e.n.) și de la Salamina (480 î.e.n.). Alexandru cel Mare, în anii 334 - 330 î.e.n., va cucerii Imperiul Persan și le scoate din cap definitiv ideea de a pătrunde în Europa. Începe declinul. Vor aparține un secol regatului seleucid, apoi devin patria regatelor parților (240 î.e.n. - 226 e.n.) și apoi al sasanizilor (226 - 651 e.n.). La anul 636-651 e.n. vin cuceritorii arabi care le impune islamismul. După arabi vin mongolii la anul 1258 e.n. și îi vor cucerii în aceeași campanie când au cucerit și Irakul vecin. Un moment important în istoria Iranului este apariția lui Ismail I, întemeietorul dinastiei Sefavizilor. El pune în secolul al XVI-lea e.n. bazele noului stat centralizat iranian, care va cunoaște o mare strălucire sub Abbas I cel Mare (1587-1629).

Să mai trecem în revistă două imperii din vechime care, deși izbutesc să ființeze până în era noastră, vor dispărea totuși din istorie. Primul este HOREZMUL, despre care primele știri vin din secolul al XIII-lea î.e.n.. În secolele al VIII-lea - al VI-lea î.e.n. se construiește un important sistem de irigații, iar între anii 517 - 512 î.e.n., Perșii fac două expediții în Horezm. Trecând în era noastră, în Horezm are loc o invazie turcă la anul 560, apoi o înaintare chineză pe la anul 660. În anul 712 Arabii intră și ei în Horezm, iar în 1044 va fi cucerit de turci. Horezmul populând o zonă din preajma râului Amu-Daria era mai aproape de vatra turcomanilor. De la ei li se trage și



sfârșitul. În anul 1218, vijeliosul mongol Genghis-han năvălește în Horezm, operație care determină sfârșitului imperiului horezmic la anul 1231 din era noastră. Al doilea este Imperiul HITIȚILOR. Despre acesta am mai consemnat anterior și nu mai insist. Amintesc doar nașterea lui înainte de anul 1570 î.e.n. din triburile tracilor răsăriteni și dizolvarea lui pe la anul 1200 e.n. datorită năvălirilor turcice, care începuseră să vină în puhoaipe spre Europa. După dăinuirea lor un timp, aceste ultime două imperii lasă în urmă importanța lor în formarea unor noi structuri organizate ca state moderne.



EGIPTUL

Despre Egiptul Antic, față de materialul vast existent, nu îndrăznesc decât să consemnez lapidar câteva repere din istoria acestui popor plecat din lumea tracă. Între anii 2850 și 2052 î.e.n. este perioada pe care istoricii au numit-o "vechiul imperiu", cu capitala la Memfis și cuprinde primele opt dinastii. Dinastia a IX-a și a X-a constituie prima perioadă intermediară, după care urmează imperiul de mijloc între anii 2052-1610 î.e.n., cuprinzând dinastiile a XI-a și a XII-a. După asta vin dinastiile a XIII-a la a XVI-a care va fi a doua perioadă intermediară pentru ca imperiul de mijloc să se încheie cu dominația hicsosilor. Noul imperiu, cu capitala la Teba, cuprinde dinastiile de la a XVII-a până la a XXIV-a. Egiptul faraonic, timp de peste 2000 de ani, reprezintă o putere principală în Orientul Apropiat și a fost creatorul uneia dintre cele mai strălucite civilizații ale lumii antice. Nașterea unor noi puteri în jurul lor, pe care sumerienii și egiptenii le influențaseră pozitiv în dezvoltarea lor, anunța începutul apusului vremurilor glorioase. La anul 525 î.e.n., perșii ahemenizi, sub conducerea regelui Cambise cuceresc Egiptul. Și tot înainte de era noastră, la anul 332, vine rândul lui Alexandru cel Mare să calce Egiptul. Între timp se născuse Imperiul Roman care s-a simțit obligat să-și arate puterea și țin sub ocupație mărețul, dar îmbătrânitul Egipt peste 400 de ani, între anii 30 î.e.n. și 395 e.n.. Alți actori, aceeași piesă, vor fi cei ce reprezintă Imperiul Bizantin între anii 395 și 639 e.n. care vor ține sub ocupație Egiptul. De-acum suntem în era noastră și se ridică și arabii cu veleități de cuceritori. Aceștia cuceresc și ei Egiptul la anul 641 și vor impune în Egipt limba arabă și religia lui Mohamed. Așa va deveni la anul 969 centrul Califatului Fatimid, apoi al dinastiei Aijubizilor între anii 1175 și 1252 și al statului mamelucilor între anii 1252-1517. Din anul 1517, Egiptul va fi transformat în provincie a Imperiului Otoman care între altele consolidează religia islamică făcând-o ireversibilă în zonă. Măreții zei egipteni au intrat cuminți în muzee. Expediția de cucerire a lui Napoleon Bonaparte (1798-1801) eșuează, lăsându-l stăpân al Egiptului pe Pașa Mohammed Ali. Acesta reușește să dobândească independența țării, dar până în septembrie 1914, Egiptul rămâne, nominal, provincie a Imperiului Otoman.



INDIA

Alături de Sumer (azi Irak), Egiptul și India, care își păstrează numele original, sunt țările unde perenitatea oamenilor care le locuiesc se întinde în timp peste cinci milenii. În India, primele centre culturale precum Harappa și Mohenjo-Daro sunt contemporane cu primele manifestări culturale din Egipt și Mesopotamia. Din a doua jumătate a mileniului al II-lea și până în secolul al V-lea î.e.n., triburi indo-europene, venite succesiv din nord-vest, vor cuceri India septentrională. Apogeul civilizației antice este atins de imperiile Maurya (secolul al IV-lea - al III-lea î.e.n.) și Gupta (secolele al IV-lea și al V-lea e.n.).

La baza creării acestei civilizații au stat celebrele patru "Vede", ca și epopeile "Mahabharata" (cea cu peste 200.000 de versuri) și "Ramayana", toate scrise în limba sfântă, sanscrita. Acest popor pașnic s-a dezvoltat linear, fără manifestări belicoase. Pe noii veniți i-a primit lângă ei și i-a invitat să le împărtășească modul de viață pe care îl aduseseră din Carpați. Până și astăzi, la poporul indian, se simte izul patriarhal, iar când Ghandi le-a vorbit de conștiință națională au fost surprinși.

Cele două imperii amintite vor reuși să unifice cea mai mare parte a Indiei. Secolele al VI-lea - al XIV-lea din era noastră, vor fi marcate de frământarea feudală și de invaziile unor popoare turanice din Asia Centrală, apoi ale arabilor și apoi ale mongolilor.

După acest periplu prin extremitatea zonelor populate de primii emigrați din zona Carpaților, să revenim spre Balcani și Europa de Vest, zonă ce prezintă un interes mai mare pentru scopul nostru, acela de a aborda formarea poporului nostru într-un context mai larg.



GRECII ANTICI

Înainte de erea noastră se naște Grecia Antică prin apariția civilizației minoice în insula Creta între mileniile al II-lea și al III-lea. Apoi la începutul mileniului al II-lea coboară iar din nordul peninsulei balcanice (din marea familie a tracilor) triburi de aheii, ionieni și eolieni care își extind stăpânirea asupra Cretei și a Ciprului, creând civilizația miceniană cu principalele centre în Mycene, Tirynth, Pylos etc. Prin secolul al XII-lea î.e.n. apar ultimii veniți în zonă, dorienii. Aceștia provoacă o presiune demografică asupra ionienilor condiționând atacul cetății Troia din Asia Mică, cetate a tracilor răsăriteni condusă de Enea. După cucerirea Troiei, grecii au posibilitatea să creeze colonii pe coastele Asiei Mici. Prima colonie este Efesus, fondat de ionieni, al căror eponim (ca și al mării Ionice) își trage originea de la muntele sfânt Kogaion (Olimpul tracilor). Acest nume de munte din Bucegia de astăzi a contribuit substanțial la onomastica europenilor din cele mai vechi timpuri (Ion, Giovanni, Ianus, Jean, Ivan, Johan, John) plus nenumărate variante masculine și feminine tot de la Kogaion se trag.

Altă colonie fondată de ionieni pe coasta apuseană a Asiei Mici este Miletul, distrus de persi prin anul 500-494 î.e.n., după care va cunoaște o nouă epocă de înflorire a elenismului. Miletul devine celebru prin "Școala din Milet", școală filozofică reprezentată de Tales, Anaximandru și Anaximene, care vor inaugura filozofia greacă. Ulterior ionienii vor mai crea colonii în Mediterană (Naucratis) și la Pontul Euxin (Histria, Tomis, Odessos, Olbia).

Dorienii vor crea pe coasta de sud-vest a Asiei Mici orașul Halicarnas, care a rămas celebru prin construirea în secolul al IV-lea î.e.n., de către Artemisia, în memoria soțului său Mausol, un monument funerar, socotit una din cele șapte minuni ale lumii antice (de acolo cuvântul comun mausoleu).

Grecii, în epoca mării colonizări (secolele al VIII-lea și al VII-lea î.e.n.), fondează orașe și în nordul Africii, sud-estul Italiei și Spaniei. După războiul peloponezic, câștigat de Sparta, urmează perioada de glorie a Tebei, apoi a macedoneanului Alexandru cel Mare - cu o trecere meteorică prin istorie, dar cu realizări incredibile, apoi Grecia va deveni provincie romană pentru



patru secole și jumătate, după care urmează Imperiul Bizantin, continuatorul, în fapt, al Imperiului Roman, după dispariția la anul 476 a Imperiului Roman de Apus. Imperiul Bizantin (Roman de Răsărit) se prăbușește la anul 1453 e.n., când otomanii conduși de Mohamed al II-lea cuceresc Constantinopolul. Astfel Grecia intră sub ocupația Imperiului Otoman până la anul 1829 e.n.

Grecii, ca descendenți ai tracilor nord-dunăreni, vor moșteni multe caractere ale strămoșilor lor. Și ei, ca și ceilalți descendenți ai tracilor, vor realiza visul oricărui părinte normal, acela de a-și vede copilul ca o ediție personală îmbunătățită și adnotată, de a urca o nouă treaptă sau mai multe pe scara emancipării.

Aceștia au fost Grecii antici: n-au dat lideri de anvergură imperială ca alte popoare contemporane cu ei, în schimb au creat primii ideea de democrație (demos-kratos). Și-au respectat originea, supranumind Dacia Antică "Țara Zeilor", iar zeii i-au luat ca zestre. La vremuri de restriște mulți dintre ei au căutat sprijin și adăpost, înapoi la origine, chiar până în timpurile contemporane.

Civilizația lor s-a remarcat mai ales prin dezvoltarea filozofiei, a artei, a culturii în general, cu caracter peren și universal. Scrierile grecilor antici au constituit baza studiilor lui Nicolae Densușianu (și a fratelui său Aron) în vederea elaborării lucrării "Dacia preistorică" numită și Biblia românilor. Și alți cercetători, de pe toate meridianele, au beneficiat de acest bogat izvor de informații.

Principalul realizator al propagării "elenismului" a fost tracul Alexandru cel Mare, iubitor de civilizație, care prin grija tatălui său Filip al II-lea I-a avut maestru pe celebrul grec Aristotel.

Iată prilejul fericit de la care trebuie trecut în revistă marele Imperiu Traco-Macedonean, care s-a născut înaintea Imperiului Roman și dacă n-ar fi murit înainte de vreme conducătorul lui, Alexandru cel Mare, multe lucruri ar fi fost altfel acum, cel puțin în Europa.



IMPERIUL TRACO-MACEDONEAN

După I.C.Drăgan, macedonenii s-au format din zece triburi inițiale de origine tracă. Multe dovezi arheologice și culturale, argumente religioase, caracterologice și de altă natură justifică această opinie. Începuturile Macedoniei sunt apreciate în jurul anului 715 î.e.n. când nevoia de expansiune a populației nord-dunărene impune încă o iradiere a unor triburi. În acest caz a fost simplu și firesc. Cele zece triburi au trecut Dunărea și s-au așezat în spațiul liber spre sud-vest, în sudul Panoniei până în vecinătatea cu Grecia și cu Italia.

Aici se naște Macedonia de Jos, unde regele Caran a fondat chiar o dinastie, după care s-a extins și în Macedonia de Sus. După alți autori, primul rege ar fi fost Perdicus. Dar fie Caran, fie Perdicus, nici ei, nici urmașii lor nu s-au remarcat în mod deosebit până la Filip al II-lea și fiul său. Reprezentantul cel mai de seamă al tracilor a fost, incontestabil, Alexandru cel Mare care a reușit în fulgerătoarea lui viață să realizeze cel mai mare imperiu al lumii. După spusele perșilor mai mare chiar decât Imperiul Roman care îi va urma.

Deși faptele regelui Filip al II-lea și mai ales ale fiului său Alexandru se derulează în majoritate alături de eleni, aceștia nu i-au recunoscut ca greci. Alexandru cel Mare nu a fost primit la jocurile Olimpice, nefiind grec. În același timp, populația macedoneană, când era nevoită să vorbească grecește, pronunța cu accent străin această limbă.

De altfel, populația tracilor din sud și a ilirilor (baza imperiului macedonean) vorbeau firesc limba tracilor din nordul Dunării, frații lor de lângă care pleaseră, deci grecii erau îndreptățiți să nu îi socotească greci. Și astăzi, la distanța de peste 2000 de ani, macedonenii împrăștiați până în munții Pindului și în actuala Albania, dovedesc strânse legături lingvistice cu limba românilor, descendenții direcți ai tracilor din nordul Dunării. Și mai mult, după Hellanicos, și alții, strămoșii macedonenilor au populat și Moesia (nordul Bulgariei de azi), deci în vecinătate intimă cu tracii din nordul Dunării de Jos. Dealtfel, iată-i pe machedonii de astăzi întâlniți cu o frecvență



remarcabilă în Dobrogea actuală, unde ei se simt, în acest habitat, mai aproape de condițiile care li se par firești pentru ei. Dar au trăit și prin București (Capșa), prin Craiova (Mihail), sau prin Ardeal (Gojdu).

Botezat cu un nume pur trac, Alexandru se va naște în anul 356 î.e.n. la Pella capitala Macedoniei, dintr-un rege trac, Filip, și o mamă iliră Olimpia. Era în același timp urmaș în linie dreaptă (strănepot) al lui Perdicas I (numit și Argeiades-de pe Argeș), fondatorul statului macedonean. Alexandru avea o fire vucanică, era iubitor de viață, de petreceri, dar deosebit de dur, în consonanță cu vremurile pe care le-a trăit. (Dr. N.Săvescu-Noi nu suntem urmașii Romei).

Noi, cei de astăzi, cunoscând și istoria posterioară marelui macedonean, ne punem întrebarea, de ce nu s-o fi orientat Alexandru spre nordul Dunării de Jos pentru a-și mări imperiul? În mod sigur știa ce potențial militar și economic avea la acea dată regatul lui Dromichete și îl știa și pe acesta ce calitate avea. Acest spațiu, de altfel, nu fusese călcat de nici un străin. Poate și pentru aureola de țară sfântă a zeilor, dar și pentru vrednicia geto-dacilor în confruntările cu neprietenii. O încercare făcuse Darius I al Persiei pe la anul 510 î.e.n., dar nici nu a atins hotarele Daciei și s-a întors bătut de sciții de la hotarul estic al acesteia (sciții, tot triburi de arieni). Revenind la subiect, lumea elenilor era mai ispititoare pentru Alexandru din mai multe puncte de vedere:

- în primul rând, la anul 336 î.e.n., el prelua o moștenire de la tatăl său, care cucerise Grecia, sancționând-o pentru necazuri anterioare;

- în al doilea rând, Alexandru, ca discipol al lui Aristotel, era ispitit mai mult de cuceririle civilizației grecești în comparație cu "barbarismul" geto-dacilor. El intră totuși în stânga Dunării la anul 335 î.e.n. pentru a liniști niște spirite, dar nu întârzie mult în zonă;

- în al treilea rând, din estul Greciei, perșii, socotindu-se cel mai mare imperiu al epocii, deveniseră primejdioși prin dorința expresă de a intra în Europa. Pentru a-i potoli, ambițiosul Alexandru a trebuit să-i bată pe perși de cinci ori, după ultima victorie anulându-le definitiv și pentru totdeauna visul de a mai amenința Europa cândva. Europa trebuie să-i fie recunoscătoare, pentru că cine știe ce viitor ar fi avut în secolele următoare, sub perși;

- și nu în ultimul rând, din estul Greciei va avea o perspectivă largă de noi cuceriri într-un spațiu imens și frământat de evenimente istorice.

Am mai spus, dar repet, pentru a încheia subiectul cu epopeea lui



Alexandru. După ce i-a bătut pe perși, cucerește Egiptul, Mesopotamia, încearcă o campanie spre India, dar se răzgândește, numai el a știut de ce, s-a întors și și-a încheiat fulguranta sa viață în Babilon. A murit brusc, în urma unei boli, în luna iulie a anului 323 î.e.n., la vârsta de 33 de ani, în plină glorie, ca și încă nenăscutul Iisus Hristos.

Nimeni ca el de peste 2300 de ani încoace.

Odată cu moartea uriașului trac, începe declinul marelui imperiu, ajungând astăzi cu greu să le afli identitatea ca popor, divizat și disipat prin țările vecine și nerecunoscut nici ca minorități naționale mai ales în Grecia, fosta Iugoslavie și Bulgaria. Urmașii lui Alexandru, diadochii, colaboratori ai săi până atunci, în special foști generali, nu-l pot înlocui, nici în echipă, individual nici atât. Nu voi insista pe frământările imperiului trac, după dispariția lui Alexandru, nici pe tendințele de fărâmițare, generate de luptele intestinale între urmașii săi, pentru putere, scopul lucrării de față este ca din evenimentele prezentate, cititorul să-și dea seama de contextul politic și social în care populația care va forma viitoarea Românie a evoluat din cele mai vechi timpuri și a demonstrat că strămoșii noștri și urmașii lor nu au fost cu nimic mai prejos decât alții, ba de cele mai multe ori, s-au ridicat deasupra altora.

Este revoltător să citești în "Mic dicționar enciclopedic" din 1972: "Nicola Tesla (1856-1943), inventator american de origine iugoslavă", când toată lumea știe că era macedonean, că tatăl său era poreclit "teslă", fiind dogar, de unde copilul Nicolae a luat numele din porecla tatălui său. Cunoscuții lui apropiați, impresionați de inteligența sa, îl socoteau nu diabolic ci divin. Nici Einstein n-a înțeles principiul experimentului "Philadelphia", ca să-l continue după moartea lui Nicolae Tesla.



TRACII NORD-DUNĂRENI

Reluând problema sfârșitului Imperiului Traco-Macedonean, am ajuns la momentul când vastul imperiu va fi împărțit între mai mulți lideri. După I.C. Drăgan ("Noi, Tracii"), în jurul anului 300 î.e.n., imperiul a fost împărțit între Antipatros pentru Macedonia, Ptolomeu pentru Egipt, Eumene pentru Capadochia, Antigon pentru Frigia Mare, Leonat pentru Frigia Helespontică și Lisimach pentru Tracia.

În continuare, este firesc să ne intereseze ce va face Lisimach în zona Traciei. Acestuia i-a venit ideea de a încerca o realizare proiectată de Alexandru, dar moartea nu i-a mai permis să comită păcatul unui război fratricid de a-și extinde împărăția și dincolo de Dunărea de Jos, ca să-i cuprindă pe toți tracii. Era și o ambiție personală a lui Lisimach de a cuceri un teritoriu unde nu izbutise nimeni, niciodată, de a-și întrece maestrul. Înfumurat de gloria celebrilor săi antecesorii, trimite împotriva lui Dromichete pe fiul său Agatocles.

Între timp, regele dac Dromichetes izbutise în mare măsură să coaguleze forțele din nordul Dunării și să se organizeze pentru orice eventualitate. Așa că în anul 300 î.e.n., când Agatocles atacă, geto-dacii îl înving fără probleme și îl fac prizonier. Fapt rar în acele vremuri crude, Dromichete nu-l ucide pe atacator. Îl tratează ca pe o rudă, un nepot care a comis o boroboacă. Îl oprește la curtea lui, unde Agatocles, prin educația primită timp de câțiva ani, își schimbă radical mentalitatea. După eliberarea prizonierului princiar, reacția tatălui său este incalificabilă. Este atât de deranjat de noua mentalitate a fiului său, încât îl repudiază și hotărăște să plece personal cu război împotriva înțeleptului rege Dromichete. Aceasta se petrecea la anul 292 î.e.n., când Dromichete aplică o strategie care va rămâne multe secole un model pentru liderii noștri. Se retrage din drumul nervosului Lisimach și îl atrage într-un loc unde îi convenea să-l întâlnească. În final, atacatorul mănâncă bătaie și se aștepta la ce putea fi mai rău, însă conduita lui Dromichete a rămas de referință, ca unicat în



istorie.

Și-a convins oștenii să nu se atingă de oamenii lui Lisimach, pe care i-a omenit cu o masă regească, le-a ținut o lecție despre morală și i-a trimis acasă. În următoarea bătălie, pe alte meleaguri, Lisimach moare în luptă. Scriitorii timpului consemnează aprecieri măgulitoare despre acest rege al regilor geto-daci. Era socotit prototipul autentic al geto-dacului: omenos, rațional și înțelept, iscusit și isteț în luptă.

În decursul istoriei noastre ulterioare, vom mai întâlni modelul. Victoria lui Dromichete împotriva lui Lisimach anunță potențații vremii că în Dacia s-a născut un centru de putere de care trebuie să se țină cont și asigură intangibilitatea țării sfinte pentru următoarele patru secole, până la confruntarea cu Imperiul Roman.

Se perpetuează în Dacia statutul de zonă pașnică, unde nu se petrec evenimente deosebite care să atragă atenția lumii sau a scriitorilor. Iată unul din motivele penuriei documentelor despre istoria locului

În consecință, viața bucolică în Dacia de după Dromichete este păstorită de o serie de regi pe care îi voi trece în revistă laconic, cu titlu de inventar informativ până la Decebal. Aceștia au fost: un al II-lea Dromichete pe la 260 î.e.n., apoi Oroles, Rubobostes, marele Burebista (Buerovista) între 70-44 î.e.n., urmat de regele preot Deceneu, considerat un monument de înțelepciune, iar Comosicus va fi cel ce traversează hotarul dintre era veche și era noastră, de după Iisus Hristos.

În era noastră apare Scorilo care se presupune a fi fost tatăl lui Decebal, îi urmează la tron Diurpaneus (Dorpaneus după Iordanes) sau Duras, la anul 86 e.n., și acesta, prea bătrân, îi va ceda tronul lui Decebal, conștient că nu e capabil să facă fața evenimentelor grave ce se anunțau. Dintre aceștia se reliefează pregnant marele rege Burebista, creatorul unei mari puteri dacice, pe care unii istorici au calificat-o "împărăție" (era un termen la modă) și apreciau populația împărăției la 3,5 - 4 milioane de suflete. Burebista s-a socotit toată viața doar rege, un rege al regilor diferitelor comunități de triburi trace și tracice (peste 200), din Panonia până la Bug și din Moravia până la Marea Egee sau tracică. În acest imens regat nu erau bariere lingvistice importante, deci nu erau națiuni diferite, nici ca limbă, nici ca religie sau tradiții, pentru a constitui elemente ce definesc un imperiu. Săpăturile arheologice de astăzi, în tot acest spațiu, au scos la iveală dovezi indubitabile și al unității culturale.



Pentru a-și apăra teritoriul, Burebista a fost nevoit, uneori, să lupte energic împotriva vecinilor lacomi. Cronicarul roman Strabo relatează că: "pe Boii și Tauriscii (nume de triburi) i-a șters de pe fața pământului". A fost nevoit să lupte și împotriva celților. Aceștia, apăruiți în nord-vestul Europei, socotindu-se marginalizați de restul lumii, au plecat spre sud, deoarece prin nord-vestul Europei nu prea aveau cu cine să se bată (nici romanii nu prea vor avea), au ajuns pe la anul 387 î.e.n. să cucerească Roma. Aceasta, adică Roma, după ce se emancipase de sub regii etrusci, era în stadiu de republică și își căuta încet, încet drumul spre putere. Celții au intrat în spațiul tracic pe la începutul secolului al II-lea î.e.n. și înving triburile trace și ilire de la marginea regatului tracilor. Zona fiind mai caldă ca pe la ei, vor chiar să prindă rădăcini. Vor întemeia pe Dunăre două orașe, Noricum și Akink (azi Budapesta), în partea de nord a Ungariei de azi, unde populația autohtonă era mai rară. Pe locul orașului Akink, în secolul I î.e.n., va lua ființă castrul unei legiuni romane și ulterior orașul Aquincum, reședința guvernatorului roman Panonia Inferior. După stabilirea maghiarilor în Câmpia Panonică (896 e.n.), pe cele două maluri ale Dunării iau ființă două orașe, Buda și Pesta, distruse de invazia mongolă din 1241. În 1361 devin reședințe ale regilor Ungariei, între 1541- 1686 Buda va fi centrul unui pașalâc turcesc și abia în 1872 se unesc și vor deveni Budapesta, capitala modernă a Ungariei de astăzi.

Revenind la Burebista, acesta este și el tulburat de celți, drept care va avea o confruntare în care celții sunt învinși categoric. Cei rămași după acest război au trăit într-o adevărată simbioză cu dacii, ceea ce a ușurat procesul de asimilare definitivă a celților. Un factor în plus a fost și nivelul superior de civilizație al celților în comparație cu al migratorilor de către Răsărit. Burebista, printr-o politică inteligentă, izbutește să ridice poporul dac pe înalte culmi ale virtuții. Îi determină să renunțe la băutură, deci serbările bahice cad în desuetudine, îi instruește militar, cultural și religios. Un ajutor substanțial îl va avea de la Deceneu, care prin înțelepciunea sa ajunge să fie divinizat de popor și capătă chiar titlul de Pontifex Maximus. După moartea lui Burebista va fi el însuși rege al dacilor înaintea lui Comosicus. Puterea la care ajunseseră dacii a inspirat teamă vecinilor ținându-i la distanță, dar și îngrijorarea Imperiului Roman.

La Roma, ambițiosul Iulius Caesar, ajuns unic șef după dispariția celorlalți doi triumviri (Pompei și Crassus), și-a îndreptat privirea spre



Carpați. Pentru satisfacerea orgoliului propriu, se visa primul cuceritor al "Țării Zeilor". Era însă prea mare puterea dacilor la acel moment. S-a gândit, probabil, că suprimarea fizică a lui Burebista va slăbi mult puterea dacilor și, folosind mijloace specifice (la care era mare meșter), reușește să-l suprimă la anul 44 î.e.n., în condiții despre care nimeni n-a reușit să ne spună ceva până astăzi. Este foarte posibil ca Burebista să fi gândit la fel. Imperiul Roman în ascensiune se anunța ca un real și potențial pericol pentru Dacia.

Este doar o presupunere că Caesar și-a găsit moartea în același an, tot în urma unui plan similar, dar făcut de Burebista. Am spus că este doar o presupunere, deoarece Caesar a fost asasinat la idele lui Marte (15 martie), însă data precisă a morții lui Burebista, în același an 44, nu se știe. Urmașul lui Caesar, Octavianus Augustus (primul împărat al romanilor), nu a îndrăznit să se confrunte cu forța dacilor și nici urmașii lui, chiar în lipsa lui Burebista. Până la anul 101 era noastră, țara trăiește fără tulburări majore, dar liderii erau îngrijorați și aveau de ce. Când la anul 101, Traian amenință cu război, regele Duras îi trece lui Decebal prerogativele de șef suprem, recunoscând că la acele vremuri era mai valoros ca el și mai tânăr. și pentru că am depășit evenimentele, să ne întoarcem un pic în istorie.



IMPERIUL ROMÂN

Cu 2000 de ani î.e.n., peninsula italică este populată de primele valuri ale populației indo-europene. De fapt, erau triburi latine coborâte din nord-est din marea familie a tracilor. Apoi peninsula va fi flancată pe coasta de est de colonii grecești, iar pe coasta de vest de urmașii troienilor aduși de Enea din Asia Mică (la origine, traci răsăriteni). Poetul Publius Vergilius Maro (70-19 î.e.n.), protejatul Împăratului August și al lui Mecena, în epopeea "Eneida" glorifică acest erou socotindu-l, nici mai mult nici mai puțin decât părintele ginte romane. Să nu fi cunoscut Vergiliu legenda lui Enea, sau în mod deliberat el va recunoaște, în subsidiar, sorgintea tragică a romanilor. (Mic dicționar enciclopedic. București - 1972). În jurul anului 1000 î.e.n. vor coborî în peninsula etruscii, originari din zona care azi se numește Maramureș. Până la anul 510 î.e.n., etruscii au o mare influență socială și politică, dând mai mulți regi care vor conduce zona. La această dată, populația se emancipează de sub influența puternicilor etrusci și țara devine republică. Dar să ne întoarcem încă puțin în timp pentru a consemna un eveniment cardinal în istorie. La anul 753 î.e.n. are loc presupusa fondare a Romei (ab urbe condita) de către legendarii Romulus și Remus, cei alăptați de o lupoaică. Această așezare modestă de pe Tibru ajunge sub Cezar și Octavianus Augustus (primul împărat) o metropolă de 1.500.000 de locuitori, va fi socotită capitala lumii, poreclită "omfalus" (buricul pământului) și aureolată de o faimă cu totul specială.

Creșterea politică și militară cunoaște un reviriment deosebit după dispariția macedoneanului Alexandru cel Mare. Nici urmașii lui Alexandru, nici alții n-au făcut față impetuozității romane, mai ales, când apare Sylla. Acesta s-a evidențiat în războiul purtat împotriva faimosului Mitridate al IV-lea Eupator. Sylla l-a răpus după trei bătălii și atunci prin trădare. După această ispravă, Sylla lichidează republica și obține de la senat numirea de "dictator pe viață". Astfel creează premisele dictaturii de mai târziu ale lui Iulius Caesar și Octavianus Augustus care va fi declarat împărat, primul



împărat roman (27 î.e.n. - 14 e.n.).

Între timp, viața imperiului este presărată de un șir întreg de evenimente. Dintre ele merită reținută răscoala lui Sertorius în Spania și a lui Spartacus în Italia, cu care Roma a avut mult de furcă. Aceste doua mișcări sociale vorbesc de la sine despre gradul de oprimare la care ajunseseră clasele de jos. În final, Sertorius care lupta pentru independența Spaniei, a fost ademenit și asasinat într-un mod ignobil la un banchet în anul 72 î.e.n., iar Spartacus moare vitejește în luptă, lângă râul Silar, în anul 71 î.e.n.

Fel de fel de acțiuni militare, din Galia până în Palestina, mențin trupele într-un exercițiu militar permanent. Nu lipsesc din panopia politică luptele pentru putere în lumea romană. În primul secol al erei noastre se vor perinda la conducerea Imperiului Roman opt împărați începând cu Octavianus Augustus, care venea de la anul 27 î.e.n., între aceștia întâlnim pe Caligula (cizmuliță), pe Nero (nebunul care a dat foc Romei), pe Vespasian, Domițian și Nerva (bătrânul). Toți aveau țelul de a cuceri noi teritorii și spre Orient, dar și spre Occident.

În primul rând au cucerit tot ce era în jurul Mării Mediterane ajungând să boteze Mediterana "mare nostrum", au pătruns și în Marea Neagră însușindu-și fostele colonii grecești, în vest au ajuns în Galia și până în Britania și Scoția. Mai toți acești împărați au creat o perioadă teribilă, marcată de crime odioase în lupta pentru puterea supremă. Istoria lor e presărată de asasinat chiar în familie: copii care și-au omorât părinții, părinți care și-au omorât copiii, frații sau soțiile, soții care și-au omorât soții. Cruzimea și imoralitatea atinsese paroxismul, că te întrebi cum i-a mai suportat Dumnezeu.

Probabil de asta a și apărut fiul lui în acele vremuri și nu întâmplător, în lumea cucerită de ei. Dar nu în Roma, ca să rămână în istorie loc sfânt, ci în Palestina unde asuprirea romană a atins culmi inimaginabile și unde politeismul era contestat de iudei.

Țara Zeilor sau Țara Sfântă simțea că forțele satanice se apropie. În jurul Daciei presiunea romană era prezentă fără întrerupere și de jur împrejur, mai puțin în nord. Panonia, Moesia pe tot traseul Dunării de Jos și urcând prin actuala Dobroge pe Nistru până lângă triburile germanice ale bastarnilor și roxolanilor. Regii daci, mai cu seamă începând cu Burebista, a trebuit să-și ia masuri de întărire a statului și de apărare, chiar cu războaie de apărare la distanță, în Panonia, în Moesia răsăriteană, asociindu-se cu



triburile sarmaților, cimerienilor și roxolanilor.

Deceneu și Comosicus au pregătit poporul din toate punctele de vedere, iar Scorilo domnește patruzeci de ani, după cum declară Dio Casius. Această domnie lungă este dovada certă că primii opt împărați romani nu s-au simțit în stare să-i atace pe geto-daci, care erau conduși de oameni înțelepți și cu o mentalitate ce își avea izvorul în credința insuflată de marele Zalmoxe. Pe vremea împăratului roman Domițianus, la anul 85 e.n. regele geto-dacilor Diurpaneus (Duras) face o incursiune în Moesia și obține un succes împotriva romanilor, care a electrocutat Roma. Însuși generalul Oppius Sabinus este ucis și toată armata lui desființată. Motivul acestei acțiuni a fost slăbirea bazelor militare cu care Imperiul Roman încercuse Dacia. Succesul uluitor al lui Duras în Moesia a umplut de spaimă trupele romane. O armată înspăimântată nu mai e bună de nimic. Acest lucru îl știa și Domițianus și ca spaima să nu se înstăpânească în trupele romane, se grăbește și va încerca chiar atacarea Daciei.

ATACURI ASUPRA DACIEI

În primăvara anului 87 după Hristos, Domițian trece Dunărea pe un pod de vase și intră în Dacia prin Oltenia pe la Corlea (jud. Olt) lângă Corabia. Între timp, în Dacia, Duras socotindu-se în vârstă, îi transferă puterea celui mai destoinic general, Decebal, un militar viteaz, bun strateg, priceput și în politică și în diplomatie. La apropierea lui Domițian, se retrage din calea lui pentru a-l aștepta unde îi convenea, adică într-un loc unde pregătirile făcute îi asigurau condițiile de a câștiga bătălia, la Turnu Roșu. Exploataând foarte bine condițiile locale de teren obține o victorie totală și printre trofee va fi, după cum povestește Iordanes, capul generalului Cornelius Fuscus, omul de nădejde al lui Domițianus, și drapelul de luptă al Legiunii a V-a Alaudae.

Acest al doilea succes categoric al dacilor i-a întărit și mai tare pe romani care mai suferiseră și alte înfrângeri la hotarele Daciei. Istoricul roman Tacit (55-120) pune gaz pe foc comentând: "Atâtea armate pierdute în Moesia, în Dacia, Germania și Panonia..." Domițian s-a hotărât să treacă comanda trupelor generalului Tettius Julianus. Acesta, mai priceput decât împăratul, alege intrarea spre Dacia prin Banat și se confruntă cu Decebal la Tapae. Nu s-a putut identifica precis unde a fost această localitate sau locație, noi trebuie să ne mulțumim cu ipoteza că ar fi fost pe undeva pe lângă Lugojul de astăzi.



Tettius a obținut biruința cu eforturi deosebite și cu pierderi mari. Nu merge mai departe știind întâmplarea nefericită pentru trupele romane de la Turnu Roșu și nu mai are nici putere după pierderile de la Tapae. Decebal, diplomat, cere pace, dar Domițian refuză. Tettius însă nu continuă drumul spre Sarmisegetuza din prudență și în această variantă Domițian hotărăște să treacă în Panonia să-i pedepsească pe iagizi, pe marcomani și frații lor cvazi (triburi germanice) pentru că refuzaseră să-l ajute în lupta de la Tapae. Aceștia cer pace, dar Domițian comite o crimă abominabilă. Fără să-i primească și să-i vadă cel puțin, ordonă uciderea solilor. Această crimă demnă de un barbar dezaxat mintal, nu de un împărat, îi încrâncenează pe cei care, conform uzanțelor, ceruseră pace și îi determină să-i atace furibund pe romani.

Drept care, în Panonia, trupele romane suferă o înfrângere rușinoasă. Domițian se întoarce în Dacia și acum cere el pace lui Decebal, uitând că îi refuzase mai devreme aceeași cerere regelui dac. Decebal, având nevoie de refacere e de acord, dar va deveni clientelarul Romei. Domițian, întors la Roma se laudă cu victoria de la Tapae, dar senatorii nu înțeleg de ce trebuie să plătească tribut lui Decebal. Împăratul devine indezirabil și pentru teroarea pe care o inspira tuturor. Planul de asasinare îl duc la îndeplinire câțiva oameni, cu acordul soției sale, Domiția, în anul 96. Toată lumea îl aplaudă pe Marcus Cocceius Nerva în calitate de împărat. Acesta, având peste 70 de ani, îl ia asociat pe tânărul de 43 de ani Marcus Ulpius Traianus. Peste doi ani, Traian va fi noul împărat pentru 19 ani și peste 6 luni. De origine spaniol, a fost născut în Andaluzia la anul 53 e.n. și este un om de cu totul altă factură decât Domițian. Privește și tratează cu mult mai multă seriozitate problemele imperiului, calitățile lui vor duce imperiul la apogeu.

Alături de calități Traian avea și defecte. Destui autori l-au calificat bețiv și homosexual. N-am să comentez despre patima beției pentru că se poate să fie doar un adjectiv folosit de denigratori. Am să încerc o explicație referitoare la homosexualitate. Acest viciu, această aberație comportamentală, este o boală psihică. Dar e greu de crezut că și Alexandru Macedon și Traian și alții sufereau de acest morb. Mai de grabă în acele vremuri, când moralitatea și decența nu ajunseseră virtuți, presupun că acești cuceritori militari căpătaseră prostul obicei de a-și umili învinșii violându-i prin act sexual anal. Această umilință era supremă, mai ales că victima era purtată ulterior prin fața a mii de spectatori avizați. Cleopatra



Egiptului a născut și un copil în urma cuceririi regatului său de către romani, dar Decebal, fiind bărbat, a preferat umilinței sinuciderea. Românii au construit o înjurătură urâtă pornind de la acest obicei scabros. Dar să reluăm povestea acestui împărat care a influențat atât de grav istoria noastră.

Primul lui gând a fost, era firesc, cucerirea Daciei. Prin aceasta rezolva rușinea comisă de Domițian și rezolva marile probleme financiare ale Romei. Hotărârea era luată și au început pregătirile de război. Dr. Napoleon Săvescu a calificat acest război ca fratricid, având în vedere înrudirea de sânge dintre cele două neamuri care urmau să se confrunte. Eu îl calific război paricid, plecând de la aceleași considerente, dar având în vedere că strămoșii italienilor au coborât din lumea tracilor, îi socot pe romani mai degrabă nepoții noștri.

Scopul, indubitabil va fi unul de cotropire și de jefuire a bogățiilor strămoșilor lor. Așa se face că la anul 101, Traian intră în Dacia prin Banat urmând exemplul lui Tettius și pe mai multe trasee se îndreaptă spre Sarmisegetuza. Cu toate eforturile, nu reușește să ajungă, războiul se lungește, capătă un aspect de uzură, devine foarte costisitor și ridică probleme în alte părți ale imperiului. În anul 102, Traian renunță temporar la continuarea războiului și situația rămâne neclară (în coadă de pește, cum s-ar zice astăzi).

Era clar pentru romani că puterea dacilor nu putea fi înfrântă lesne. Între timp, strategul Decebal creează o diversiune la răsărit în Geția Minor, ajutat de sarmații roxolani, ceea ce îi provoacă îngrijorare lui Traian. În perioada de acalmie, ambele tabere se pregătesc cu mai multă minuție. Se pare că Traian, mai mult ca Decebal. Îl aduce pe Apollodor din Damasc să-i construiască o punte solidă peste Dunăre și acesta va realiza celebrul pod lung de 1135 m, în total, cu 20 de picioare în apă. Această construcție grandioasă s-a realizat între anii 103 și 105, condițiile de liniște fiind create din anul 102 când Traian anexase imperiului Banatul, Oltenia și Muntenia.

Se amenajează drumuri noi, se repară castre și se defrișează cât mai mult teren pe viitorul traseu pentru a nu mai fi luați prin surprindere de către daci.

CUCERIREA DACIEI

Traian revine în Dacia în anul 105 cu trupe mai numeroase, mai bine pregătite și atacă pe trei direcții: prin Banat, pe Valea Oltului și prin poarta



Oituzului. Numărul superior de trupe, armele mai bune și poate și alți factori determină succesul lui Traian la anul 106. Eforturile ambelor forțe beligerante au fost deosebite, dar finalul acesta a fost. Decebal se sinucide, iar Sarmisegetuza Regia (de la Grădiștea Muncelului) este distrusă în totalitate. Această distrugere trebuie înțeleasă la propriu, în mod fizic. Era o acțiune care făcea parte din programul de ștergere din memorie, prin dispariția oricăror elemente, care prin existența lor în timp puteau aminti viitorimii despre ce a fost cândva. Drept consecință, erau șterse de pe pământ toate construcțiile unei cetăți (cldiri, ziduri, drumuri, statui etc.), și împrăștiate pentru a nu se putea reconstitui. Opera făcea parte din Damnatio Memoriae. Modelul a fost folosit mai târziu chiar asupra Romei de către vandali în anul 455 e.n. Pe Valea Hațegului - în câmp deschis - s-a fondat un nou oraș cu rang de colonie, Ulpia Traiana (Sarmisegetuza romană), prin grija lui Terentius Scaurianus, guvernator imperial cu rang de pretor. De altfel Traian, după victorie, întârzie personal în Dacia încă un an, se distrug cetăți dacice, se construiesc castre romane și se dislocă mii de daci spre sud. În schimb, începe o colonizare sistematică a zonei cucerite. Sunt aduși coloni romani cu familii cu tot, sunt împrăștiți și se trece în forță la exploatarea acestui El Dorado european. Coloniștii au sarcina să exploateze minele de aur și argint în continuare, minele de fier, de aramă și de sare. Practic Traian visa să fure efectiv Dacia în totalitate, să înlocuiască populația și să croiască o nouă țară ca o anexă a Romei. Dumicatul a fost prea mare și nu l-a putut înghiți. În fapt, cucerirea a acoperit ceva mai mult de 15% din teritoriul dacilor.

E prins un om de încredere al lui Decebal, numit Bicilis care nu rezistă probabil torturii și trădează locul unde este ascunsă o parte a comorii dacilor (sub râul Sargeția - Streiul de azi). Jaful aduce în vistieria Romei circa 1600 tone aur și peste 3000 tone de argint. Romanii exultă. Se organizează serbări grandioase, se repară construcții, luptătorii sunt plătiți regește, se construiesc monumente și pe nefericirea unui popor, alții se bucură și sunt fericiți.

Deși cucerirea Daciei n-a reprezentat decât un procent destul de mic din teritoriul total, civilizația dacilor este afectată serios. Se resimte în toată țara, prezența permanentă a romanilor este ca o sabie a lui Damocles deasupra tuturor, inclusiv a dacilor liberi. Viața dacilor intră brusc în regres. Din țară au ieșit doar cei ce au fost translocați sub presiunea armelor.



Imensa majoritate s-au ascuns ca în vremuri de restriște în munții necuprinși și prin pădurile fără hotare și dacia liberi ca și cei de sub ocupație vor trebui să renunțe la multe din preocupările lor firești, mai ales la agricultură, terenurile erau date coloniștilor. O activitate de căpătâi a dacilor sunt acțiunile, am zice astăzi, de partizani, de care romanii n-au scăpat decât după retragerea aureliană, când cei care țineau la pielea lor au plecat de unde veniseră sau spre alte orizonturi. Azi s-a întâmplat la fel cu alți coloniști moderni, care a trebuit să caute alte orizonturi după succesul luptei anticoloniale. În condițiile date nu se poate vorbi de o viață pașnică în Dacia, prielnică unor activități civilizatoare (!).

Majoritatea dacilor s-au întors la traiul modest în mijlocul naturii sub conducerea preoților lor tradiționali.

Coloniștii romani au fondat așezări destul de populate pe care le-au botezat ROMÂNII (adică sate de romani), cum vor fi botezate și cele două imperii, de Apus și de Răsărit. Mult mai târziu această denumire va fi folosită să boteze țara noastră. După anul 476 când România de Apus dispăre, va rămâne să-i ducă imperiului Roman renumele doar România de Răsărit (în fapt Bizanțul). Dar după cucerirea și a Constantinopolului de către turci în anul 1453 e.n., dispăre și România de Răsărit. Încercarea cu Imperiul Romano-German a fost un eșec, așa că gloria romană riscă să fie uitată prin dispariția numelui. În nici o zonă a fostului imperiu nu mai era o șansă să se perpetueze numele ce se trage de la Roma imperială. În Italia se conturase numele ce-l poartă și azi țara, în Moesia din sudul Dunării veniseră bulgarii la anul 681, tot în secolele al VI-lea, al VII-lea e.n. vin sârbii peste tracii și ilirii din sudul Panoniei, la anul 896 se vor așeza și maghiarii în Panonia de nord și astfel cei care au vrut să se împăuneze că sunt urmașii Romei au sugerat, cu succes din păcate, ca să fie numiți toți valahii, nu daci, ci români. A fost o acțiune diabolică prin care să ni se bulverseze identitatea.

Un neavizat despre istoria noastră va fi derutat dacă îi vorbești despre daci, tracii, vlahi ori valahi. El abia știe despre români și poate a aflat că ne-am născut... la anul 106. Maleficii poporului nostru l-au trimis pe badea Cârțan la Roma, per pedes și au împuiat capul copiilor din clasele elementare că noi suntem urmașii Romei și că acei romani ne-au învățat să și vorbim. Până la ei noi doar strigam și gesticulam.

E un sacrilegiu. De două secole ne spune lumea de pe întreg mapamondul Români, ceea ce sugerează originea romană. Gloria fostei



Rome este mai recentă și mai rezonantă decât a vechii Dacii. Cei care vor să demonstreze greșeala istorică, sunt socotiți nebuni. Cu toată umilința, aş vrea să fiu și eu înscris printre ei.

Pentru Dacia, anul 106 e.n. a fost o CATASTROFĂ NAȚIONALĂ-prima. Dispare numele și orice formă de organizare dacică. Guvernarea romană este singura oficial recunoscută. Dar au guvernat pe daci? Guvernau coloniștii aduși, care din prinosul câștigat erau obligați să contribuie la umplerea vistieriei imperiului. Pentru a facilita scurgerea bogățiilor Daciei spre Roma, s-a organizat o administrație eficientă și s-au pus la punct transporturile. Vor mai fi exemple în istorie.

Astăzi este o rușine faptul că este comemorat Traian și nu Decebal, cel care și-a dat viața pentru apărarea pământului strămoșesc. Acest ultim mare rege dac se va răsuci în mormânt văzând cum Dacia a ajuns de batjocură. Ocupația romană a durat numai 165 de ani, dar peste secole, Sfântul Imperiu condus de papi, prin acțiuni meschine determină unii lideri ai românilor să comemoreze an de an cuceritorul și jefuitorul Daciei. La Roma e firesc să fie cinstit Traian. L-am găsi pe "Aleea împăraților" pe partea dreaptă între Colosseum și Columna ce-i poartă numele, reprezentat de o statuie mai mare ca mărimea naturală pe un pedestal, la fel cu ceilalți. Inițial statuia lui fusese cocoțată și în vârful Columnei, dar însăși Biserica Romano Catolică, în consens cu opinia populară, l-au dat jos pe acest persecutor al creștinilor și l-au înlocuit cu statuia Sfântului Petru, primul păstor al Bisericii Creștine (Dacia magazin, nr.27 - decembrie 2005). Ce n-am înțeles și nu accept este faptul că în țara noastră să-i fie acordată o cinstitură exagerată, iar Decebal să fie dat uitării ca și când nu ar fi existat. Asemenea ingratitudine merită cea mai aspră pedeapsă pentru cei ce o comit. Cred că străbunii noștri ne-au blestemat de pe lumea cealaltă să fim nefericiți pentru atitudinea de a-i da uitării.



CELȚII ȘI GOTII

Într-un capitol anterior am amintit de un eveniment foarte important în viața Terrei. Un grup de extratereștri aterizează pe planeta noastră și difuzează în mai multe direcții, dar o parte importantă merge spre nord-vestul european. Aici se va dezvolta civilizația celților și altor populații germanice, în sudul Peninsulei Scandinave. Condițiile mai aspre ale zonei au frânat oarecum dezvoltarea demografică. Așa se face că celții coboară spre centrul Europei, cam cu 500 de ani înaintea erei noastre și vor fi întâlniți în tot Occidentul, în statele ce se vor naște în era noastră. Cercetătorii istoriei au fost văduviți de documente de mare importanță în activitatea lor, printr-un act necugetat petrecut în secolul al VII-lea e.n.. Călugării irlandezi, ignoranți, ard zece mii de manuscrise runice, din scoartă de mesteacăn, care conțineau tradițiile și analele civilizației celtice (R. Charroux). A fost o pierdere importantă și ireparabilă pentru istorici. Aceste populații celtice vor avea o influență deosebită în istoria Europei Occidentale.

În secolul al IV-lea î.e.n., deja se confruntă cu ei italicii, chiar la Roma, în vremea Republicii, dar punctul cel mai răsăritean pe care l-au atins celții a fost Panonia și Dacia. În Panonia, au vrut să se stabilească, ei construind și două orașe pe Dunăre Akink (Buda-Pesta) și Noricum, dar, după ce au intrat în conflict cu Burebista, au dispărut din zonă. Cei care au supraviețuit războaielor au fost asimilați total de către geto-daci. Ceva mai târziu, din sudul Peninsulei Scandinave, alte populații înrudite cu celții își vor semna existența coborând în Europa Răsăriteană. Vor coborî de-alungul Vistulei, a Nistrului și Niprului, până la Marea Neagră. Au fost botezați cu numele generic de goți, dar numărul de triburi germanice este mare: vizigoți, ostrogoți, vandali, longobarzi, cvazi, marcomani, variști, lacringi, bastarni, hermunduri, suevi, gepizi etc. Aceste triburi au intrat și ele, ca și cele indo-europene, în caruselul migrațiilor în toate sensurile, căutându-și un loc sub soare, cât mai plăcut.

Populațiile mai vechi se stabiliseră, în general, dar nu în niște granițe fixe. Noțiunile de țară sau stat vor apărea mult mai târziu. Erau la modă



imperiile, conduse de imperiali neastâmpărați, caracterizați prin ambiții deșarte de a stăpâni tot pământul, încercând să se justifice cu ideea de a "civiliza barbarii". O cercetare onestă demonstrează că unii "barbari erau mai civilizați decât imperialii. Primii barbari migratori apar cam în același timp cu ascensiunea Imperiului Roman, deci în primele secole ale erei noastre și ultimele din era anterioară. Primele triburi care ne interesează pe noi sunt triburi de alani, sciți, roxolani și iazigi, triburi indo-europene de sarmați, care ocupau teritorii întinse, până în Caucazul actual din Rusia. O acțiune vastă a acestora, prin anii 117 și 118 e.n., va determina pierderea controlului Imperiului Roman asupra Munteniei, în timpul împăratului Hadrianus. Dacii de sub ocupația romană nu suportau jugul străin și se răscoală și la anul 143. În anii 156 și 157, o nouă răscoală a dacilor este puternic susținută de către dacii liberi din afara provinciei romane. În vremea lui Marcus Aurelius Antoninus (161-180), o calamitate naturală, o pandemie de ciumă ia un tribut teribil populației afectate. Cele mai grele pierderi le suferă legiunile romane (cele mai mari aglomerații de oameni), cele mai puține pierderi, cum este firesc, le au triburile izolate de daci liberi din zonele muntoase, care au puține legături cu restul lumii. Tocmai în această perioadă nefastă, are loc primul iureș barbar (166-169) ca o izbucnire a presiunii goților vestici de la Rin până la Marea Neagră, trecând prin Panonia, Raetia, Moesia și Dacia.

Profitând de problemele ridicate trupelor romane de către goți, dacii liberi din Carpații Nordici invadează și ei Dacia, în sprijinul fraților aflați sub ocupație și, în același timp, puternicul trib dacic al costobocilor a trecut ca o furtună prin Moldova, a traversat Dobrogea și toată Peninsula Balcanică, până în Grecia Centrală. Vor fi respinși după lupte grele. Antoninus, în anul 174, încheie "Bellum Germanicum", împotriva marcomanilor și cvazilor (în Boemia de azi), iar "Bellum Sarmaticum" (între Panonia și Dacia) abia în anul 176. Romanii sunt mereu sub presiunea neamurilor germanice și în vest și în est, unde triburile de bastarni atacau coastele Asiei Mici. După zece ani de războaie dure cu neamurile germanice și sarmatice, Marcus Aurelius Antoninus încheie pace la 180 e.n. Marea epidemie de ciumă și nenumăratele războaie provoacă o criză importantă de recruți în legiunile romane. Bineînțeles și dușmanii Romei au fost afectați de ciumă. Consecința a fost aceea că în următorii câțiva zeci de ani scad în intensitate și ostilitățile.



Întrucât istoria întregii Europe era legată de Roma, să vedem ce se mai întâmplă în capitala lumii. Spre sfârșitul secolului al II-lea, infatuarea Romei atinsese paroxismul, deoarece Statul Roman ajunsese sinonim cu UNIVERSUL. Împăratul Lucius Aelius Aurelius Commodus adoptă o conducere despotică și militară în detrimentul Senatului. Această atitudine sfidătoare anunța dezastrul din secolul următor, generat de creșterea antagonismului între tron și Senat. Mărimea imperiului, multitudinea și varietatea problemelor fac să se accentueze criza morală și religioasă din imperiu. Reîncep atacurile împotriva Romei. Populația Carpilor din Moldova face o coalitie de triburi, se aliază și cu triburi de goți și la anul 238 atacă, trecând Dunărea în Dobrogea, continuând și în Moesia inferioară. După zece ani atacul se repetă pe aceeași direcție, deosebirea constând în faptul că de această dată coaliției i se adaugă și roxolanii și bastarnii.

În concluzie, la mijlocul secolului al III-lea, cei mai înverșunați dușmani ai Romei erau goții, originari din sudul Peninsulei Scandinave. Se formează o mare coalitie antiromană la nordul gurilor Dunării, condusă de regele Kniva. Această imensă forță se îndreaptă spre Roma, prin două coloane: una pleacă pe apă, intră în Marea Marmara și prin Mediterană se îndreaptă spre Roma; cealaltă coloană, foarte numeroasă, atacă prin Dobrogea Tracia sud-dunăreană, ajung până la Marea Egee, prădând Atena, Sparta, Corintul și Argosul. Necazurile se cheamă unul pe altul. În anul 250, izbucnește iară ciuma, cu mai mare virulență decât în 180. De data aceasta, epidemia durează 15 ani, perioadă în care mai au loc și cutremure de pământ și ani de secetă. În luptele cu goții regelui Kniva, împăratul Decius moare pe câmpul de luptă în anul 251. Este o perioada dominată efectiv de eferescența populațiilor germanice, pe tot continentul european.

După războaiele purtate de împărații romani împotriva dacilor, granițele din sud și din vest au fost împinse către Dunăre și Tisa. Dar la anul 258 e.n. ajunge Împărat al Romei Regalianus, care era neam de dac, fiind chiar rudă cu Decebal, spune Trebollo Pollio în lucrarea sa "Scriptores Historiae Augustae", citat de ing. Dan Ioan Predoiu. Acest împărat, simțind decăderea Romei, din patriotism, reușește să împlinească dorința fierbinte a geto-dacilor și face o Dacie independentă, cuprinzând teritorii dacice de pe ambele maluri ale Dunării, din amonte de Viena, din Boemia, până la Nistru și Bug. Tot inginer Dan Ioan Predoiu consemnează că în același an, împăratul roman Gallerius nu poate împiedica constituirea în Galia a unui



stat independent de Roma. Izbutește însă să-l ucidă mișelește pe Regallianus. Soția lui Regalianus, Sulpicia Dryantilla, preia conducerea Daciei și îl forțează pe Aurelian să-și retragă romanii, între anii 271-275.

Pe la același an 258 e.n., la Rin, apar triburile germanice de franci și alamani, care invadează Galia de răsărit, iar peste zece ani vor apărea și celtii. Puhoaiiele de goți veniți din nord-est se cifrează la peste 320.000 de suflete. Vor fi lichidate abia în anul 267 e.n. de trupele romane ale Împăratului Claudius al II-lea Gothicus, cu largul concurs al epidemiei de ciumă și perioadelor de secetă. La anul 270 e.n. ajunge împărat al Romei Lucius Domitius Aurelianus. În perioada domniei lui, problemele imperiului se agravează într-atât, încât apărarea granițelor imperiului nu mai este posibilă. Față de această situație delicată, amplificată și de presiunile Sulpiciei, Aurelian hotărăște să renunțe la Dacia din nordul Dunării și are loc acțiunea cunoscută în istorie ca "Retragerea aureliană", începând din 271 până în 275. S-au retras treptat, treptat administrația cu toți funcționarii, marii proprietari de terenuri și, în final, trupele armatei romane. Vremurile erau tulburi. Populații de goți, sarmați, alături de dacii liberi și cei de sub ocupație erau un pericol permanent pentru romanii înstăpâniți în partea de sud-vest a Daciei. Romanii au trecut cu miile în dreapta Dunării și nici aici nu erau în siguranță. În urma lor rămân cei ce fuseseră dintotdeauna, dar acum, scăpați de stăpâni, își continuă viața alături de veneticii efemeri - goții.

Următorul împărat, Marcus Aurelius Probus, pe la anul 280, fixează în interiorul Imperiului Roman peste o sută de mii de bastarni, triburi gotice, un fel de stat în stat, iar după Probus, Caius Aurelius Valerius Diocletianus se va folosi de populația aceasta pentru a face rost de recruți. Stăpânirea imperiului era din ce în ce mai dificilă. Cu înțelepciune, Dioclețian inițiază diarhia, adică doi împărați, în același timp, doi auguști, și astfel începe să crească importanta centrului de putere din Bizanț. Măsura lui Dioclețian este bună, dar nu suficientă și atunci apare și ideea tetrarhiei, adică patru împărați, pe patru regiuni ale imperiului. Concret, alături de cei doi auguști, vor fi promovați și doi cezari la rangul de împărați. În acest fel, ajunge împărat și Caius Galerius Maximianus (Galer Ler), de origine dacă, însă născut la Serdica (Sofia de azi), în dreapta Dunării. Mama lui, Romulia, se refugiasse la anul 245 din nordul Dunării, în sud, avându-l în pânțe pe Galerius. Acesta se căsătorește cu fata lui Dioclețianus, (printre altele,



acesta fiind singurul împărat care a "ieșit la pensie", adică nu a fost omorât), ajunge cezar și apoi împărat între anii 293-311. Urmând sfaturile socrului său va persecuta creștinii, iar la 20 aprilie 311 dă edictul de toleranță pentru cultul creștin, cu câteva zile înainte de a muri, în speranța că va căpăta iertare în fața lui Zalmoxis. Consolidarea creștinismului va căpăta valențe noi, odată cu promovarea spre tron a unor traci (vezi detalii în capitolul "Despre religii").

După retragerea aureliană, dacii, încet-încet, ies din sfera de influență a Imperiului Roman, ba mai mult refuză colaborarea cu imperiul, lucru supărător din ce în ce mai mult, pentru că mai ales lipsa colaborării în plan economic este grav resimțită la Roma. Fenomenul îl deranjează atât de mult pe împăratul Iulian Apostatul (Flavius Claudius), încât acesta decretează sancționarea dacilor cu măsuri dure: interzice să se mai folosească în imperiu numele de dac și Dacia, pune sub obroc numele lui Traian - cuceritorul Daciei, strânge și arde lucrările scriitorilor greci și romani în care erau pasaje referitoare la daci și Dacia. Practic de la anul 363, istoria Daciei trebuia să nu mai existe. Acțiunea a avut un efect parțial și efemer, pentru că, despre celelalte populații, istoricii vor scrie în continuare și apar noi centre de putere, cu lideri noi, despre ale căror activități și fapte cronicarii vor relata fără încetare. Și cronicarii, oameni cu știință de carte, în mod firesc, erau destul de inteligenți ca să nu găsească un subterfugiu pentru a eluda interdicția imperială. Sub numele generic de goți, a căror importantă era în creștere, se vorbea și de geți, numai că geto-dacii, neavând dorința expresă de a ieși în față, își văd liniștiți de viața lor pașnică, trăind, vorba unui cronicar, lipiți de munții lor și găsind un modus-vivendi cu cei cu care vor fi intrat în contact. Nefiind animați de ambiții deșarte, nici nu i-a deranjat măsurile lui Iulian Apostatul. Acele măsuri au ridicat ceva probleme istoricilor de mai târziu, care, din comoditate, au conchis că originea românilor este un mister, iar existența lor un miracol. Pentru unii istorici însă, nu a fost greu să facă distincția între goți și geți și să înțeleagă că pe teritoriul actual al României viața nu a avut nici un hiatus, nici o sincopă, locuirea fiind continuă.



APUSUL ROMÂNIEI DE APUS

Teritoriul Imperiului Roman de Apus urmând declinul general se reduce teritorial. La anul 410 e.n. survine atacul vizigoților conduși de Alaric. Alanii, de care am amintit pe parcursul acestei lucrări, al căror imperiu dintre Marea Aral și Caucaz, (poate rudă cu horezmienii), fusese distrus de către huni, au fost împinși până în Europa Centrală. Ajunși aici, acești iranieni s-au despărțit în două grupuri. Un grup s-a dus cu tribul germanic al vandalilor în nordul Africii, alt grup a rămas în Galia unde s-au oferit ca mercenari fie Imperiului Roman, fie neamurilor germanice care se stabileau în Europa. Pe timpul împăratului Valentinianus al III-lea, adică între anii 425-455, Roma renunță la Britania, care e cucerită de triburile germanice ale anglilor și saxonilor și la Spania care va fi cucerită de tribul germanic al suevilor iar în Galia se vor așeza francii, tot triburi germanice.

În anul 455, Roma, care practic era la pământ, cunoaște, nemeritat, dezastrul produs de vandalii din nordul Africii conduși de Genserich. Aceștia, pentru că practic nu mai aveau cu cine sau pe cine să bată, au jefuit tot ce merita să fie jefuit, iar ce nu putea fi jefuit a fost distrus de dragul distrugerii. Martorii oculari, oripilați, au lăsat în patrimoniul universal - noțiunile „vandalism”, „vandalizare”, „vandalic”, din lexemul vandal. În DEX-ul nostru, autorii acordă etimologia „vandalismului” limbii franceze. De data aceasta trebuia s-o acorde limbii latine. Dar să trecem mai departe.

În următorii 21 de ani sunt consemnați 10 împărați, dar după dezastrul produs de vandali, timp de 16 ani, factotum la Roma e un oarecare militar Riciner, care moare în 472. El făcea și mazilela împărați. Autoritatea Romei nu mai conta. Italia era un fel de țara lui Papură Vodă. În anul 475 e.n., generalisim al Italiei era Oreste, un roman din Panonia, fost secretar în cancelaria lui Atila. Această fostă funcție fiind socotită un stigmat nu i-a permis să se proclame împărat și l-a numit pe fiul său de 14 ani, botezat Romulus Augustulus, ca și pe fondatorul Romei. Conducerea efectivă îi aparținea de fapt acestui Oreste.

Roma este atacată în anul 476 e.n. de către gotul Odoacru, fiul regelui



scirilor, Edecon, pentru că nu i s-a dat ca împrăștiere o treime din pământurile Italiei, l-a decapitat pe Oreste, nu și copilul. Acestuia i s-au luat insignele imperiale și pe data de 4 septembrie a anului 476 e.n. au fost trimise împăratului Zenon la Constantinopol, dată la care se declară oficial dispariția mărețului Imperiu Roman. Odoacru devine șeful unui regat de tip barbar la Roma, iar copilul Romulus Augustulus mai este consemnat în viață și după anul 500. Declinul Romei bulversează întreaga viață socială în peninsulă, iar resurecția încercată de Bizantini nu va reuși să reînvie frumoasele vremuri apuse.

Comportamentul bizantinilor reușește să irite orgoliile ecleziastului de la Roma și până la apariția animozităților n-a fost prea greu de ajuns. Biserica Romano-Catolică s-a simțit obligată să își continue influența în vestul Europei, singura șansă fiind în plan religios. Din sabotarea acțiunilor bizantinilor în vestul Europei se naște și ideea schismei între Roma și Constantinopol. În lipsa autorității jandarmului roman (ca forță militară), vestul european este cucerit definitiv de numeroasele triburi germanice.

Odată cu prăbușirea Imperiului Roman de Apus, se recunoaște încheierea epocii antice și a sclavagismului, ca și începutul evului mediu, al feudalismului. Ca fapt divers, trebuie subliniat că societatea dacilor nord - dunăreni n-au cunoscut sclavagismul decât în perioada ocupației romane. Deci numai o sută și ceva de ani și aceasta a fost practică de colonii mari proprietari de terenuri agricole.

Mii de lucrări au analizat căderea Imperiului Roman de Apus. Se recunosc între cauze decăderea morală a liderilor, creșterea presiunii numeroșilor dușmani, în principal lumea germanicilor, întinderea teritoriului stăpânit pe un areal imens și nu poate fi ignorată nici emanciparea populației europene la mijlocul mileniului întâi al erei noastre,

HUNII ÎN ISTORIE

În vremurile când Imperiul Roman se scindează și partea de Apus, adică a Romei se îndrepta clătănându-se spre prăbușire, în extremitatea răsăriteană a Europei apar hunii, constituiți din triburi turcice născute lângă munții Altai. Apariția acestei populații de războinici sălbatici a afectat grav Imperiul Roman de Răsărit care suferă mari devastări în urma incursiunilor hunice, întreprinse prin pasurile munților Caucaz până în Câmpia Mesopotamiei și în Siria.



Coagulați de regele Rua-Rugila, hunii au trecut Volga și i-au supus pe alani, împreună cu alanii i-au atacat pe ostrogoții care locuiau între Don și Nistru, i-au antrenat în vârtejul lor și pe ostrogoți și au plecat mai departe, ca un tăvălug, peste vizigoții ce se aflau la vest de Nistru. Vizigoții au cerut ajutorul sarmaților ca să se opună împreună tăvălugului. Însă sarmații i-au refuzat, așa că vizigoții sunt luați în caruselul hunilor și împreună trec Dunărea în Dobrogea și pe aici intră în Tracia romană la sud de Dunăre.

În anul 375 e.n. regele Rua-Rugila își mută cea mai mare parte a forței sale militare în Panonia. La această dată, Imperiul Hunilor, sau regatul corturilor, se întindea între Câmpia Panoniei și văile Caucazului. Evenimentul agravează situația din Imperiul Roman de Apus care nu mai știa cum să evite pericolul ridicat de huni. Ca o soluție de compromis, pe la anul 382 e.n., împăratul Flavius Theodosius îi va admite pe goți ca o populație federată, un stat germanic în interiorul Imperiului Roman. Odată cu stabilirea confederației hunice în Panonia, toată România de la Atlantic până la Bosfor a fost jefuită. În disperare de cauză, împăratul Teodosius al II-lea, pentru a feri Constantinopolul de amenințarea hunilor, face cu aceștia o înțelegere la anul 403 pe bani, plătindu-le 350 de livre de aur pe an. În viitor, hunii își vor ridica pretențiile.

Perioada în care pericolul hunic plana asupra Romei a fost un timp propice pentru populațiile migratoare. Astfel, acestea profită și se vor stabili în așezarea următoare: saxonii în Britania, vandalii în nordul Africii, suevii în Spania și vizigoții și francii în sudul Galiei. Legiunile romane, datorită crizei de soldați, sunt completate cu mercenari germanici și chiar cu călărași hunici. În anul 399 e.n., când Arcadius era împărat în România de Răsărit, gotul Gainas se instalează cu trupele în Constantinopol împotriva voinței împăratului, ca să-l sfideze. Numai o revoltă populară a izbutit să îl evacueze pe Gainas. Acesta, neinspirat, trece în nordul Dunării unde intră într-un grav litigiu cu Uldes, un șef al hunilor, care se așezase în teritoriul țării noastre.

BICIUL LUI DUMNEZEU

După moartea regelui Rua la anul 434 situația Imperiului Roman se agravează pentru că urmașii lui Rua, nepoții săi Attila și Bleda, născuți din Mundzuc, nu mai respectă tratatul cu Teodosius II.

Vor crește pretențiile în bani și îi privesc cu dispreț pe împărații Romei.



Dacă Bleda și tatăl său nu contează în istorie, Atilla va fi numit "biciul lui Dumnezeu" de către creștini, socotind că a fost trimis să răzbune persecuțiile suportate de ei din partea împăraților romani. Atilla este descris fizic ca o persoană cu o figură puțin agreabilă: mic de statură, cu pieptul lat, cap mare, ochii mici, barbă rară, nasul cârn - mai degrabă turtit - și fața negricioasă. Își așază cortul regal lângă orașul Akink (viitoarea Budapestă), fondat de către celți pe vremea lui Burebista și trăia în mare lux, susținut de veniturile generoase obținute din tributuri și jafuri. Era un comandant de oști care, la vremea lui, nu avea un potrivnic pe măsură. Ataca fulgerător și cu o sălbăcie teribilă lăsând în urmă o groază cu remanență lungă.

În anul 451 e.n. trece Rinul și intră în Galia fără să-i pese de Roma care îi știa de frică și n-a luat nici o măsură împotriva lui. Cu ajutorul lui Dumnezeu, deși mai degrabă cu ajutorul unei prințese de neam germanic, populația Europei scapă de coșmarul numit Atilla. În anul 453 e.n., în fapt la a 50-a căsătorie a sa, Atilla a vrut de soție această prințesă. Luată cu forța, aceasta a preferat moartea decât pe faimosul Atilla. În noaptea nunții l-a asasinat cu un cuțit, faptă plătită cu viața.

După moartea lui Atilla, hoardele hunilor, neavând un înlocuitor pe măsură sau aproape pe măsura lui Atilla, s-au împrăștiat în toate vânturile, puțini s-au întors la origini. Mulți s-au pierdut în marea masă a populațiilor europene. Regatul corturilor dispare din istorie, în urma lui rămânând fum, scrum și praf. Oamenii doreau să-l izgonească și din amintiri. Se spune că partea leului din imperiul lui Atilla i-ar fi revenit regelui Ardaric al gepizilor, adică Panonia și Dacia. După patru secole și mai bine, vor veni în Panonia maghiarii, care, genetic, nu au avut nici o legătură cu hunii, ei fiind uiguri. Triburile slave, cu care au avut legături neplăcute, le-au zis unguri sau hunguri, în vremea când maghiarii erau percepții khazarilor pentru triburile de slavi. Poate că lui Arpad i-a convenit potrivirea de nume ca să înspăimânte (după amintirea hunilor) populațiile din Europa pe care le-a tulburat cu acțiuni belicoase mulți ani de zile până să se stabilească în Panonia. Nu am informația când s-a hotărât numele de Hungaria pentru țara vecină, dar mulți specialiști sunt de părere că după sonoritate, măcar, Hungaria amintește de huni. Las la latitudinea fiecăruia să comenteze.



EVOLUȚIA IMPERIULUI BIZANTIN

Imperiul Bizantin, născut din necesitate în partea de răsărit a vastului Imperiu Roman, a fost amplasat în Bizanț din rațiuni strategice. Ideea a prins viață în capul împăratului Dioclețian care inițiază diarhia în scopul unei mai bune acoperiri cu factori de putere în teritoriul Imperiului. Cum am afirmat anterior, ideea diarhiei a fost bună, dar insuficientă. A fost nevoie de o nouă regionalizare și atunci s-a trecut la tetrarhie. În aceste condiții, între anii 293-311 e.n, pe zona de răsărit, împărat va fi Caius Galerius Maximianus, ginerele lui Dioclețian. Dacă la origine, în memoria colectivă va fi păstrat numele de Galer Ler și mai concret în basmele românilor va fi numit Ler împărat.

Unul dintre descendenții săi direcți va avea o deosebită importanță în istorie. Acesta va fi Constantin, supranumit cel Mare, și alături de mama lui Elena sunt recunoscuți ca părinți ai Bisericii Ortodoxe și trecuți în calendar cu cruce roșie pentru a fi aniversați în fiecare an la 21 mai ca Sfinții Constantin și Elena. Pe vremea aceea, lumea începea a recunoaște separarea Romei de Bizanț. Denumirea oficială le deosebea în Imperiul Roman de Apus sau România de Apus și Imperiul Roman de Răsărit sau România de Răsărit.

Constantin, conștient de declinul Romei care făcea față din ce în ce mai greu presiunii goților și haosului creat de această situație, intuiește perspectiva și ordonă începerea construirii noii capitale pe care o va boteza cu numele său. La 4 noiembrie 326 încep săpăturile pentru înălțarea zidurilor viitorului oraș Constantinopol, ce va fi capitală pentru un mileniu a Imperiului Roman de Răsărit, al României de Răsărit și după dispariția Imperiului de Apus la anul 476 va fi numit Imperiul Bizantin. Zidurile orașului cuprindeau în incintă 7 coline, ca și Roma. Liniște și pace n-a avut nici Imperiul de Răsărit deoarece în acea perioadă se mișcă spre vest hordurile hunilor sub comanda regelui Rua-Rugila. Acesta năvălește peste Persia și Sumer, apoi produce mari probleme și Imperiului Roman de Răsărit.

Oficializarea Bisericii Creștine nu a însemnat dispariția vechiului cult,



numit păgân. Multă vreme aceste două culte, acceptate oficial, au putut trăi într-o adevărată simbioză, creștinii apreciind și păstrând la mare cinste caracterul tolerant al "păgânilor", mai ales că, într-un fel corespundea cu preceptele cristice. Coloana de porfir, simbolul orașului, avea în vârf o statuie cu capul încoronat de raze. Creștinii socoteau că acea statuie umană îl reprezintă pe împărat, iar păgânii socoteau că reprezintă chipul zeului Soare-Apollo. Și o venerau cu toții deopotrivă. Astfel existau concomitent în oraș și biserici creștine și temple păgâne. Vechea religie era încă prea puternic înrădăcinată în sufletele oamenilor ca să dispară la ordin, odată cu oficializarea bisericii creștine.

Cum vă spuneam, compromisul între cultul vechi și cel nou a fost posibil datorită multor asemănări dogmatice existente între ele. De altfel ecleziastul de la Roma a acuzat permanent Bizanțul, pe Constantin în primul rând, că a introdus în creștinism dogme din religia zalmoxiană a dacilor și ei știau că împăratul Constantin avea în vene sânge de dac. În acest fel s-au creat schismele care au statuat diferențierea ortodoxiei din Răsărit de catolicismul Apusului.

Întemeierea Constantinopolului nu a fost, repet, rodul unei ambiții sau a unei inspirații. Rațiuni majore de ordin militar, politic și economic au impus hotărârea amplasării lui. Un pericol la adresa Împărăției vaste de la Roma îl constituiau goții așezați la acea vreme la nordul Dunării de Jos, în Moldova și Muntenia de astăzi și al doilea pericol venea din Asia Mică, din partea perșilor sasanizi. Ori Bizanțul era punctul strategic de unde oștile împăratului puteau ajunge lesne și la Dunăre și pe Tigru și Eufrat. De asemenea, bogățiile răsăritului erau mai accesibile Constantinopolului decât Romei.

Împărăția lui Constantin cel Mare cuprindea lumea civilizată a vremii și moștenea, deci, civilizația greco-latină. Malul stâng al Rinului, malul drept al Dunării erau hotare ale împărăției, țările din jurul Mării Mediterane, a Mării Adriatice, a Mării Egee și parțial a Mării Negre constituiau împărăția. Constantin moare în anul 337 e.n. și îi vor urma alții, mai mult sau mai puțin importanți. Dintre aceștia se remarcă Teodosie cel Mare, după a cărui moarte, în 395, Imperiul Roman se împarte definitiv în Răsărit și Apus. Imperiului Roman de Apus foarte curând îi va cânta prohodul năvălitorii germanici, care la anul 476 îi vor smulge insignele imperiale copilului Romulus Augustulus în data de 4 septembrie și le trimit la Constantinopol



împăratului Zenon, pe care îl recunoșteau ca unic împărat.

Pentru conducerea Imperiului, acest Zenon a întărit puterea militară și financiară a împărăției și a dat cale liberă reprezentanților iliri de limbă latină la conducerea treburilor împărăției. Un nume mare dintre aceștia va fi trufașul Iustinian, care urcă pe tron în anul 527, după moartea unchiului său Iustin I. Iustinian, ca și alții, n-a suferit cuceritorii germanici și socotindu-se continuatorul firesc și legitim al vechiului imperiu universal, prin războaie, pas cu pas, dezrobește vechile posesiuni romane, reconstituind aproape în întregime Mare Nostrum (lumea mediteraneană).

Alte primejdii amenințau noul imperiu. Mai întâi perșii șahului numit Hosroes I. Abia rezolvate aceste amenințări, apare alta, din partea slavilor, care, deși înfrânți, se vor statornici în nordul peninsulei balcanice. Iustinian moare în anul 565, ilustra sa figură rămâne scrisă cu litere de aur în istoria dreptului civil modern. Urmează alți împărați care se confruntă cu problemele provocate de slavi în domeniul economic, dar și cu un nou război cu perșii și cu slavii și avarii de la Dunăre. Triburi germanice migrând din est spre apusul Europei au antrenat cu ele și triburi de origine slavă. Sunt triburile slavilor meridionali numite ale sârbilor, din care o parte rămân pe traseu începând chiar cu zona Daciei. Se nasc localități cu populație slavă care vor avea o importanță oarecare în viața Daciei. Se păstrează până astăzi denumirea unor localități în mai multe județe ale țării ca Sârbeni, Sârbi și variante ce amintesc memoria acestor sârbi. Puterea de asimilare a dacilor și-a făcut datoria iarăși din aceștia, populația autohtonă a păstrat doar elemente de toponimie și atât. Cei mai mulți vor ajunge însă în Panonia de sud.

Este consemnată domnia tiranică a împăratului Foca (602 - 610) și apoi a romanului Heracclie (610-641). În veacul al VII-lea Bizanțul va avea de luptat cu pericolul arab, pentru care noua religie fondată de Mohamed va fi un catalizator al energiilor latente, mult mai puternic decât zoroatrismul perșilor. Bizantinii vor pierde teritorii importante în beneficiul stăpânirii islamiștilor, pericolul islamiștilor ajungând până la zidurile Constantinopolului. Constantin IV Pogonat va folosi "focul grecesc" pentru a scăpa de atacul arab. Și o lungă perioadă de timp această armă va fi imbatabilă pe apă. Secretul îi fusese destăinuit de către un arhitect sirian, cu numele de Calinic.

Stabilirea bulgarilor, de sorginte turanică, la anul 681, la sud de



Dunăre, determină mutarea hotarului Bizanțului mai la sud, în Munții Traciei, depărtându-se de Dunăre. Secolul al VIII-lea constituie o nouă etapă a istoriei Imperiului Bizantin. Teodosie III părăsește coroana în 717, când la putere este Leon și începe dinastia isauriană, căreia îi vine la rând Nichifor I de neam arab, Leon V - armean și Mihail II din dinastia amoreană. Această perioadă s-a numit perioada iconoclastă, perioadă când această mișcare religioasă a ținut pagina întâi prin disputa între iconoclaști și iconoduli. Iconoclaștii voiau desființarea icoanelor socotindu-le manifestare idolatră, iar iconodulii doreau cinstirea lor. Disputa a pus statul în opoziție cu biserica, ceea ce a provocat mari probleme în societate.

Împărăteasa iconodulă Teodora determină reînscăunarea ortodoxiei la anul 843, în epocă evenimentul are o importanță deosebită, provocând o reacție energetică din partea ecleziastului de la Roma și în consecință schisma din 863 (prima). Roma nu mai avea susținerea legiunilor militare și schisma durează numai patru ani.

Imperiul Bizantin accede pe o nouă treaptă odată cu dinastia macedoneană (867 - 1056), care începe cu Vasile I, urmat de fii săi Leon și Alexandru, fii ce vor domni împreună. Leon se remarcă prin opera sa legislativă și asigură perpetuarea dinastică prin împăratul cărturar Constantin VII Porfirogenetul (913 - 959). Pe scurt, dinastia macedonenilor a însemnat o înflorire socială și culturală deosebită. În vremea lor, imperiul a purtat războaie cu arabii, bulgarii, rușii, pecenegii, turcii selciukizi. Multe mărturii scrise le datorăm Porfirogenetului, cărturarul.

Macedonenii sunt urmați de o perioadă tulbure, apoi de Dinastia Comnenilor care se vor confrunta cu ambițiile marilor proprietari de pământuri și cu lăcomia cruciaților stimulați de Roma. După comneni, urmează Dinastia Anghelilor, în timpul căreia, la anul 1187, izbucnește răscoala valahilor și bulgarilor care înfrânge Bizanțul. La 13 aprilie 1204 cruciații apuseni cuceresc și jefuiesc sălbatic Constantinopolul, ocazie cu care multe comori ale civilizației bizantine vor pieri. Reînvierea imperiului latin pentru aproape 60 de ani dovedește că Roma n-a încetat nici un moment lupta împotriva Bizanțului. În urma înfruntării cu imperiul româno-bulgar al Asăneștilor și cu violenții și lacomii participanți la Cruciada a IV-a, Bizanțul va slăbi foarte mult în toate planurile.

Împăratul Mihail VIII Paleologul va determina reînvierea împărăției care nu va mai fi nicicând ceea ce fusese. Și urmau confruntări importante



cu sârbii, și cu turcii, în afara problemelor sociale din interiorul împărăției și a războiului civil. Paleologi și Cantacuzini se războiesc între ei solicitând fiecare sprijin străin din partea celor ce de fapt erau potențiali dușmani ai imperiului. Cei mai viguroși vor da lovitura de grație imperiului muribund în mai 1453, conduși de tânărul sultan Mahomed II. Acesta va înălța pe ruinele bizanțului o nouă împărăție, mutându-i și capitala de la Adrianopole aici, dar sub altă denumire, Istanbul, care dăinuie și în zilele noastre.

Peste un milion și jumătate de greci sunt retrași din Asia Mică în bătrâna Eladă care va lupta împotriva otomanilor fără încetare până la recunoașterea independenței lor în 1829. Participând la cele două Războaie Balcanice, nu vor uita să se răzbune pe Macedonia, din care încorporează o parte în granițele grecești, incitând și bulgarii și sârbii să facă ceva similar. Intervenția armatei române îi potolește pe bulgari.

Progresul cultural generat de formidabilele civilizații grecești și romane va stagna, iar emanciparea societății intră într-un trist declin. Nivelul cultural modest al turanicilor va potența acțiunile închistatei inchiziției de a frâna dezvoltarea societății europene. Aceasta suportă greu patinarea dezvoltării și luptă cu toată energia împotriva obscurantismului. Era o necesitate istorică apariția renașterii pornită din Italia și extinsă treptat, treptat în toată Europa de Vest care va face să devină vetustă instituția inchiziției.



ALTE MIGRAȚII ALE POPULAȚIILOR PRIN EUROPA

Vă amintesc, din capitolele anterioare, de migrația celților din nordul Europei către sud și sud-est până spre Italia și Tracia unde nu au avut succes. Îi vom găsi încă dinaintea erei noastre în Peninsula Iberică formând populația celtiberilor, într-un procent mai mic și în Galia. Tot din aceea perioadă se mișcă triburi germanice care coboară din sudul Peninsulei Scandinave, unele triburi trecând Marea Baltică vor merge în Occidentul Europei, altele vor coborî prin lumea slavă și ajung până la Roma prin Peninsula Balcanică, acțiune de durată, până prin secolul al IV-lea al erei noastre. Am amintit și de iureșul hunilor care au fost prezenți în Europa între anii 373-453 e.n., după care dispar definitiv odată cu moartea lui Attila, adică după doar 80 de ani.

Un val important de migrații vor avea loc în secolele al VI-lea și al VII-lea prin mișcarea unor populații din răsăritul extrem al Europei. Triburi slave antrenate de goți vin spre Europa Centrală trecând pe la nordul Carpaților și ajungând până în Germania de astăzi, parte din slavi vor coborî în Panonia și vor forma un stat slav al moravilor sau regatul lui Sviatopluc. Tot din triburile de slavi meridionali provin și sârbii care i-au dislocat mai spre vest pe marcomani și cvazi, triburi germanice mai vechi. Tracii și ilirii din sudul Panoniei nu se mișcă din locurile strămoșești. În regiunea Volgăi trăiau triburile de bulgari (se vor fi numit inițial volgari). Aceștia, spun cronicarii, erau de două feluri: bulgarii negri și bulgarii albi, toți de origine turanică.

Presăți de alte triburi turcice de la sudul munților Urali, bulgarii albi vor pleca în bejenie și la anul 681 îi vom găsi în Moesia, unde încearcă cu forța armelor și izbutesc încet, încet, să se stabilească printre sau peste tracii sud-dunăreni, având multe probleme cu Imperiul Bizantin. Nu insist, pentru că voi reveni asupra vecinilor noștri.

În secolul al IX-lea, de la granița euro-asiatică vin și maghiarii de limbă ugro-finică, tot către Europa. Aceștia, rudă cu finlandezii, au coborât inițial din partea de nord a munților Urali spre sud, dar nu s-au putut stabili în zonă



din cauză că îi persecutau triburile turcice de oguzi. Vor pleca spre vest și ajung între Kuban și Don alături de khazari. Khazarii erau ultimele vlăstare ale hoardelor de huni care vor forma între Marea Caspică și Munții Caucaz un imperiu cu capitala la Itil pe Volga (Arthur Koestler), după anul 500 e.n. . Maghiarii trăiesc o vreme lângă khazari îndeplinind rolul de perceptor ai khazarilor în lumea triburilor slave de la nord. Pe la anul 830, maghiarii trec pe malul apusean al Donului, spre Nistru, presați de pecenegi, pe care îi presau la rândul lor oguzii (sau guzii). Pecenegii au năvălit inițial peste khazari, dar aceștia i-au bătut și i-au alungat. Ca într-un joc de domino, pecenegii au venit peste maghiari. Maghiarii nu și-au aflat liniștea nici pe malul apusean al Donului. Aici ei aveau rolul de grăniceri ai khazarilor împotriva rhoșilor (viitorii ruși), sarcină ingrată.

Împăratul khazarilor (Kaganul) le-a cerut maghiarilor să-și aleagă un rege, ca să poată discuta cu un singur șef, nu cu mai multe căpetenii. Lucrul acesta se întâmpla pe la anul 850. Maghiarii l-au ales pe Arpad, fiul lui Almus, deoarece Lebedias, cel care botezase regiunea, a refuzat să fie un rege marionetă. Sub presiunea acelorași pecenegi neastâmpărați, la anul 896, maghiarii organizați în 7 hoarde, se asociază cu o hoardă de khazari și conduși de Arpad ajung în Panonia peste triburile slave venite cu două secole mai devreme.

Ultima migrație importantă o fac aceste populații turcice care s-au organizat în stepele eurasiatice. Aici își însușesc religia musulmană în contact cu arabii, pecenegii ca și cumanii, de care am mai amintit în rândurile anterioare, s-au format în sudul munților Urali în lumea turanică la fel ca și hunii, khazarii, bulgarii, guzii, turcii selciuchizi, tătarii, ca și alte neamuri înrudite. Toți vor porni spre Europa care-i va atrage ca un magnet, la date diferite. Primii, cum am mai spus vor fi hunii, vor urma bulgarii, apoi maghiarii. În jurul anului 1000 e.n. vor lua startul turcii selciuchizi și cam în același timp pornesc pecenegii care i-au presat pe maghiari din spate. În final ajung și ei în spațiul carpato-danubian și mulți își vor găsi refugiul în Ungaria. Îi vor urma la scurt interval cumanii și ei presați la rândul lor ca și pecenegii de către guzi (sau oguzi). Ultimii care vor încheia odiseea turanicilor vor fi tătarii și mileniul migrațiilor se încheie. După anul 1200, presați de mongoli, turcii ajung în Asia Mică și la 1453 cuceresc chiar capitala Imperiului Bizantin. Ajunși o mare putere, cuceresc Egiptul, Iranul, Irakul, Grecia și intrând spre Europa Centrală, ajung până la Viena. Iancu de



Hunedoara, român de origine, dar rege al Ungariei, conduce lupta de depresurare a Vienei. Dar deja am devansat evenimentele. Voi reveni la timpul potrivit. În spațiul geografic al carpato-danubienilor se potolesc veleitățile de cuceritori și apucăturile belicoase ale pecenegilor și cumanilor. Calitatea de asimilare a dacilor își face încă o dată datoria și din pecenegi, cumani sau tătari rămân doar elemente de toponimie. Turanicii cei mai numeroși și cu influențe importante în Europa, dela distanță rămân turcii, de care am vorbit suficient chiar în capitolele acestei lucrări.

Era noastră începe cu sfârșitul epocii sociale sclavagiste în fapt. De drept începe cu nașterea lui Isus Hristos. La sugestia unui călugăr de la Tomis, Dionisie Exigus, a fost propusă numărarea anilor erei noastre, de la acea presupusă naștere. De aceea era noastră mai e numită și de după Hristos. Vă spuneam că la căderea Imperiului Roman de Apus s-a hotărât să se declare începutul Evului Mediu. În acest prim mileniu s-au petrecut multe evenimente importante, mai ales în Europa. Nici un continent nu a avut o densitate atât de mare de transformări în toate planurile posibile.

Emanciparea omenirii în toată Eurasia face saltul calitativ spre o nouă epocă prin contribuția generală a popoarelor. Din ce în ce mai multe populații renunță la viața nomadă și își caută areale unde să se stabilească. Agricultură devine din ce în ce mai mult mijlocul principal de existență, or această îndeletnicire cerea oamenilor obiceiuri mai sedentare. Se înmulțesc meșteșugurile și complexitatea crescândă a atelierelor cer și ele o stabilitate mai mare a meșteșugarilor. Orașele state ale grecilor și romanilor sunt depășite și e firesc să apară noțiunea de stat național, în care o etnie majoritară se va impune pentru a naște un popor cu o identitate conturată cât mai bine.

Fenomenul se va naște începând din vestul Europei, drept care primele state în accepția modernă a noțiunii aici se vor forma.



CÂTEVA STATE EUROPENE

FRANȚA: Primul stat, în accepțiune modernă, se naște în vestul Europei. În Franța apare dinastia merovingienilor, primul rege recunoscut fiind Clovis .(481-510). Numele actualului stat vine de la triburile germanice ale francilor, care intră în Franța prin secolul al V-lea și se vor suprapune peste gali, populație de vechi triburi europene și alături de triburile occitanilor coborâți din Pirinei în zonele din sudul Franței. Limba este influențată și de occitanii veniți din lumea tracă cu peste trei mii de ani î.e.n., unde s-a născut protolatina, limbă vorbită de toate triburile vechi europene urmașe firești ale pelasgilor primordiali. În plus, o altă influență importantă o va avea ocupația trupelor romane timp de aproape cinci secole, care prin coloniștii romani vor consolida caracterul de limbă romanică suficient de mult, ca limba germanică a triburilor de franci să nu mai aibă vreo șansă, fenomen similar și în Spania.

După merovingieni urmează dinastia Carolingiană. Carol Martel în anul 732 oprește înaintarea arabă spre occidentul Europei. Dar cel mai important reprezentant al dinastiei va fi Carol cel Mare (768-814). Acesta poartă războaie victorioase împotriva saxonilor, avarilor, longobarzilor și la anul 800 va fi încoronat împărat al Imperiului Romano-German. La anul 843, prin tratatul de la Verdun, dispare Imperiul Carolingian, partea lui occidentală formând viitoarea Franță. În secolele XII - XIII, sub Filip al II-lea August și Filip cel Frumos se fac primii pași de centralizare a statului.

Are loc războiul de 100 de ani cu Anglia și reprimarea rezistenței marilor feudali sub Ludovic al XI-lea. Răspândirea calvinismului, în prima jumătate a secolului al XVI-lea, declanșează pustiitoarele războaie religioase încheiate de Henric al IV-lea pe la 1598 prin edictul de la Nantes. Revoluția burgheză din 1789 lichidează orânduirea fondată și anulează puterea politică a Vaticanului.



SPANIA: Locuită din antichitate de triburi pelasgice venite din Carpați. În ultimele două secole de dinaintea erei noastre, Spania a fost provincia romană numită Hispania până la jumătatea secolului al V-lea al erei noastre. Ca și în cazul Franței, îndelungata persistență a romanilor va consolida limba prelatinilor adusă în această zonă de primii locuitori pelasgi din preistorie. Triburile germanice ale suevilor și vizigoților vor cuceri Spania abia în secolul al V-lea al erei noastre, după căderea Imperiului Roman de Apus, iar în secolele al VI-lea și al VII-lea va ajunge temporar, până aici, și Imperiul Bizantin. Mari probleme vor ridica arabii care ocupă între anii 711 - 718 întreaga Spanie, trecând și în Franța.

Dacă în anul 732 Carol Martel îi respinge din Franța, în Spania vor întârzia o lungă perioadă. În anul 929 se naște chiar un califat la Cordoba și abia în 1492 ia sfârșit "reconquista" (vezi detalii la cap. "Despre religii"). Spre sfârșitul secolului al XV-lea și începutul celui de al XVI-lea, alături de Portugalia (fost regat spaniol), Spania este principalul promotor al descoperirilor geografice.

Carol I (1516-1556), sub numele de Carol Quintul va fi proclamat, în 1519 împărat al Imperiului Romano-German, iar Spania la acea dată este prima putere europeană.

ANGLIA: Cu circa 500 de ani î.e.n. va fi populată de triburi celtice de britani, gaeli și belgi, veniți de pe continent. În era noastră, între anii 43-410, va fi transformată în provincia romană Britania.

În secolul al V-lea și al VI-lea, teritoriul Marii Britanii, cu excepția Scoției și Țării Galilor, este cucerit de triburile germanice ale anglilor, iuților și saxonilor care vor întemeia numeroase state mici feudale. Regatele anglo-saxone vor fi reunite de Egbert de Wessex și Alfred cel Mare pentru a lupta împotriva invaziilor vikingilor danezi. Anglia va fi invadată în 1066 de normanzii conduși de Wilhelm Cuceritorul. În urma războiului de 100 de ani (1337 - 1453), Anglia pierde posesiunile din Franța.

În prima jumătate a secolului al XVI-lea, în Anglia triumfă reforma care face din suveran capul bisericii (Biserica Anglicană-1562). În anul 1588, puterea maritimă engleză distruge "invincibila Armada", flotă trimisă de regele spaniol Filip al II-lea să cucerească Anglia. În anul 1707 are loc unirea definitivă a Scoției cu Anglia în Regatul Unit al Marii Britanii și în anul 1801 se



unește și cu Irlanda. Ca și Franța, Spania, Olanda. Anglia ajunge mare putere colonială. Ei i se datorează colonizarea Australiei și într-un procent important a Americii de Nord și Canadei, ca și a Noii Zeelande. După prăbușirea sistemului colonial, fostele colonii britanice, în majoritate sunt cuprinse în importanta organizație a Commonwealth-ului.

GERMANIA: Relieful este vinovat de popularea mai târzie a acestei zone geografice, prin condițiile geoclimatice mai puțin favorabile vieții. Rara populație existentă, în primul secol dinaintea erei noastre, în mod sigur constituiau rămășițe ale populațiilor care emigraseră din Hardeal spre apusul Europei. Grupuri izolate au rămas prin zonă, unele pot fi identificate și azi, prin Elveția, de exemplu. Dar o dovadă interesantă este faptul că generalul Drusus (38-9 î.e.n.), fiul adoptiv al împăratului Octavian Augustus (27 î.e.n. - 14 e.n.), urmărind invadatorii coborâți din nordul Europei (celții de care am amintit în paginile anterioare), era disperat că nu îi află. A întâlnit o femeie (din părțile locului), care i-a vorbit într-o latină străină. Drept care romanii i-au botezat pe puținii localnici, GERMANOS, care înseamnă, din același germene (în latină). De altfel gândiți-vă cum se aude pronunțarea cuvântului DEUTSCHE (care botează oficial Germania de azi) și comparați-l cu cuvântul DACIA. Nu vi se pare tulburător de asemănătoare? Ba mai mult. Nu doar olandezii bănuiesc vechi înrudiri cu dacii din Carpații noștri, dar am întâlnit opinia că unii din vechii regi din nord-vestul Europei, cu secole în urmă, își făceau un titlu de glorie din înrudirea cu strămoșii noștri daci.

Să revenim la poporul german. Triburile germanice au fost foarte numeroase și, coborând din sudul Peninsulei Scandinave, au împânzit Europa și prin est, și prin vest. Am vorbit despre goți într-un capitol anterior și nu voi mai repeta. În Europa de Est au rămas, până astăzi, populații germanice în Estonia și Letonia, dar cei ce nu s-au aventurat spre sud, spre Tracia și Roma, au antrenat cu ei și triburi slave și, trecând prin nordul Carpaților, vor popula toată Europa Occidentală, din nord, până în sudul Spaniei.

Regiunile sudice și apusene ale Germaniei de astăzi, în primele patru secole ale erei noastre, sunt posesiuni ale Imperiului Roman. Ținuturile care vor fi locuite de triburile alamanilor (care au încercat și alt nume de botez



pentru germania), turingilor, saxonilor, frizilor și bavarilor sunt incluse în secolele al VI-lea și al IX-lea în statul franc. La anul 843, prin tratatul de la Verdun, regatul franc se împarte. Partea occidentală a regatului va constitui actualul stat francez. Regatul de răsărit, în secolul al X-lea va forma statul feudal german. Regele Otto I (936-73) va fi proclamat la Roma împărat al Sfântului Imperiu Roman de națiune germană, al cărui sfârșit va fi recunoscut oficial în anul 1806.

Fărămițarea politică a Germaniei în nenumărate stătuțe (principate, ducate, comitate, circa 300) cu un puternic grad de autonomie și puterea crescândă a feudalilor germani au împiedicat pe întreaga perioadă a evului mediu crearea unui stat centralizat german. Acest lucru va fi realizat de cancelarul prusac Otto von Bismarck "prin fier și sânge" abia la 18 ianuarie 1871. Primul împărat va fi declarat Wilhelm I.

TURCII ȘI IMPERIUL OTOMAN: În paginile anterioare, ocazional, am amintit de triburi și populații turcice. Etnogeneza lor nu este bine elucidată, spune Mustafa Ali Mehmed în „Istoria Turcilor” (Ed. Științifică și enciclopedică - Buc. 1976). După obiceiuri și asemănări lingvistice se consideră că s-au înrudit și cu khazarii și cu mongolii, dar în istoria lor veche sunt pomenite numeroase populații de origine turanică. Pe vastul teritoriu ce se întinde de la Marele zid chinezesc și granița Coreei, cuprinzând munții Altai și stepele Kazahstanului, de la marginea zonei păduroase a Transbaikaliei și Siberiei de sud, până la podișul Tibetului, locuiau de multă vreme triburi nomade și seminomade ce vorbeau limbi din patru sisteme lingvistice - turc, mongol, tunguso-manciurian și tibeto - tangut. Din triburi și grupuri împrăștiate în acest areal geografic se vor naște în timp populații turcice. Primele, recunoscute oficial, sunt socotite originare din Asia centrală, triburile de la poalele munților Altai sunt numite diferit de cei cu care intrau în contact, ba uzi, ba oguzi. Aceștia, prin secolul al IX-lea, îi atacă pe vecinii și rudele lor de sânge numite pecenegi și îi împing spre vest până vor ajunge și în Moldova noastră, prin secolele al XIV-lea și al XV-lea. Altă populație turcică au fost selciukizii care în secolul al XI-lea ajung până în Iraqlul de astăzi.

După aceștia, vor apărea otomanii sau osmanlâii. Numele li se trage de la liderul lor Osman I (1288-1326), care unește triburile turcilor anatolieni și



pune bazele unui stat independent. Acesta va ajunge în viitor Imperiul Otoman care va realiza visul multiseclar al populațiilor turcice de a veni în Europa cea ispititoare prin gradul ei de civilizație și bogăție.

Urmașii lui Osman I, Orchan (1326-1359) și Murad I (1360-1389) vor cucerii toate posesiunile Imperiului Bizantin din Asia Mică și vor pătrunde la 1354 în Europa. Puterea militară a otomanilor e în ascensiune. Vor învinge cruciații la Nicopole (1396), întrucât trufia occidentalilor i-a împiedicat să-l lase lui Mircea cel Bătrân comanda (care cunoștea tactica oștilor otomane, ceea ce constituia un avantaj). Înving la Varna la 1444 și la Kossovopolje în 1448, și tot în secolele al XIV-lea și al XV-lea, vor cucerii Bulgaria, Serbia, Grecia, Albania, Bosnia și Herțegovina. Încă din acele vremuri vor rămâne insule de turcomani islamiști în aceste teritorii creând litigii interconfesionale și în secolul al XX-lea.

Moldova și Țara Românească sunt obligate să recunoască suzeranitatea Imperiului Otoman, dar nu vor fi niciodată posesiuni turcești, cum nici Transilvania nu a fost. Pentru un neavizat, acest "respect" față de "insula națiunilor" va fi surprinzător, dar, deși domnitorii noștri cei mari, fie moldoveni, fie munteni au avut multe conflicte cu otomanii, și, deși de multe ori otomanii au ieșit șifonați, aceștia ne-au respectat chiar și religia noastră de "ghiauri". Respectul față de noi îl va dovedi și Osman Pașa în anul 1877 când a predat sabia învinsului, nu rușilor, ci colonelului român Mihail Cerchez, care se evidențiasse la Smârdan.

Revenind, amintesc faptul istoric din 1453 când Mahomed II (1451-1481) cucerește Constantinopolul și mută capitala de la Adrianopol în fosta capitală a Imperiului Roman de Răsărit, care se va numi de acum Istanbul. Bizanțul cel de o mie de ani dispăre din istorie. Pe vremea sultanilor Selim I (1512-1520) și Soliman II (1520-1566), cucerind Armenia, Mesopotamia, Siria, Egiptul, Tripolitania, Tunisia, Algeria, o parte a Ungariei, bătând chiar la porțile Vienei, Imperiul Otoman atinge apogeul expansiunii teritoriale și a puterii sale. Începutul declinului este marcat în 1571 când flota otomană este înfrântă în bătălia de la Lepanto. Apoi, în secolele al XVII-lea și al XVIII-lea, Imperiul Otoman suferă mari pierderi teritoriale, iar în secolul al XIX-lea încep luptele de eliberare națională și apar puterile coloniale (Anglia, Spania, Franța, Germania, care îi elimină și din Africa de Nord. După primul război mondial, Imperiul Otoman va pierde Palestina, Libanul, Siria, Iordania, Iranul, Irakul și peninsula Arabia. Acesta va fi sfârșitul Imperiului



Otoman care a marcat istoria Eurasiei pentru câteva secole bune, dar contribuind la consolidarea religiei islamiste.

Pentru turci, cel mai interesant câștig a fost europeanizarea lor. Prin politica de tribut în copii din țările europene pe care le-a supus au realizat o îmbunătățire genetică. Judecând după stampe vechi, nici liderii lor nu aveau un aspect fizic prea arătos, în comparație cu fenotipul european, nici populația turcă - omul de rând - nu putea arăta altfel, iar astăzi, majoritatea au căpătat aspectul fizic obișnuit cu al tipului de individ european. Să ne amintim că din țările românești luau un tribut de 500 de fete și 500 de băieți pe an (iar noi nu am fost posesiuni ale Imperiului Otoman). Bineînțeles că au suferit influențe și în alte planuri: al culturii, al științelor, al mentalității etc.

Prin tratatul de la Laussane din 24 iulie 1923, Turcia capătă configurația teritorială actuală, iar la 29 octombrie 1923 va fi proclamată Republica Turcia. Este ales președinte Mustafa Kemal, supranumit Atatürk (tătuțul-părintele țării) pentru că el are meritul modernizării țării.

Chiar dacă repet, trebuie să inventariez și o "bilă neagră" în gândirea acestui lider remarcabil al Turciei, pe care o va releva Dr. Ahmed Zeki Validi Togan prin atitudinea sa. Acesta, de origine bașchiră, cu studii făcute la Kazan, fost cercetător la Academia din Petersburg și fost elev al lui Paul Kric Kahle, a ajuns în 1924 consilier la Ministerul învățământului al lui Mustafa Kemal la Ankara, ca o recunoaștere a valorii sale. Apoi va fi profesor de turcă la Universitatea din Istanbul. După șapte ani, când i s-a cerut, ca și altor profesori de la Istanbul, să-i învețe pe studenți că întreaga civilizație a lumii a fost creată de turci, a demisionat și a plecat la Viena. N-a putut interpreta această atitudine a lui Atatürk ca pe o scăpare de patriotism exagerat, ci ca pe un sacrilegiu la adresa culturii universale (Arthur Koestler-op.cit).

RUȘII ȘI IMPERIILE LOR: În mileniile al II-lea și I-ul î.e.n., în imensitatea spațiului transcaucazian, au trăit horezmienii, hitiții, urartienii, descendenți ai tracilor răsăriteni, din care s-au născut numeroasele triburi protoslave. Triburile slave, ce populau prin secolele al IV-lea - al V-lea e.n., spațiul dintre Marea Baltică și Marea Neagră, vor crea concentrări de populații care, începând cu secolul al VIII-lea e.n., se va numi statul feudal rus cu centrul la Kiev, pe Nipru. Până la această dată, triburile slave erau tributare Imperiului Khazarilor cu capitala la Khazaran Itil, pe Volga.



Coagularea triburilor slave au realizat-o vikingii suedezi cărora bizantinii le spuneau "rhoși"(de unde viitorul nume al rușilor), iar arabii "varegi". Sub conducerea acestor vikingi, slavii ajung sub zidurile Constantinopolului la anul 517, iar pe la anul 602 se vor stabili triburi slave la sud de Dunăre, și mai puțin în nordul Dunării.

Primii lideri au fost Ingvar-Igor și soția sa Helga-Olga, iar poporul era numit "poporul rhos", până în secolul al X-lea. Primii prinți și nobili ruși au purtat multă vreme nume scandinave slavizate. Fiul născut din căsătoria lui Ingvar cu Helga a fost botezat Sveatoslav și de atunci înainte procesul de asimilare a intrat pe un curs firesc și varegii și-au pierdut treptat identitatea, iar tradiția scandinavă a dispărut din istoria rusească. Acest Sveatoslav e cel care izbutește cucerirea cetății Sarkel, pe care khazarii o socoteau inexpugnabilă, la anul 965 e.n., an care marchează sfârșitul Imperiului Khazar, nu și al statului Khazar. Statul va dăinui până la invazia mongolă pe la 1250.

Frecvente contacte cu Imperiul Bizantin o determină pe Olga, de-acum văduva lui Igor, să se boteze în rit ortodox la anul 957, iar pe nepotul ei și fiu al lui Sveatoslav, Vladimir, să facă același lucru la anul 989. Cu acest prilej, Vladimir va decreta ritul ortodox, rit oficial al neamului rușilor. Evenimentul a exercitat o influență importantă și durabilă asupra omenirii. Avusese loc prima schismă în sânul bisericii creștine la anul 863 e.n., ori trecerea la ortodoxie a unui popor atât de mare va avea o deosebită importanță pentru "dreapta credință".

Rusia kieveană se destramă în mai multe cnezate (sec. al XII-lea - al XIII-lea) ceea ce facilitează cucerirea țării de către mongoli (1237-1240). Regiunile vestice ale fostului stat sunt ocupate de mai vechile structuri statale Polonia și Lituania. Unificarea ulterioară a Rusiei va avea loc în jurul Marelui Cnezat al Moscovei în secolele al XIV-lea, al XV-lea. În timpul domniei cneazului Ivan III (1462-1505), contemporan cu Ștefan cel Mare (1457 - 1504), Rusia se emancipează de sub dominația mongolă. Ivan IV (1533 - 1584) ia titlul de țar (cuvânt derivat din „caezar”, ca și „kaizer”) și întărește autoritatea centrală. Hanatele Kazan și Astrahan de pe malurile Volgăi sunt incluse în Imperiul Rus.

Ales țar în anul 1613, Mihail Romanov întemeiază Dinastia Romanovilor (1613-1917). În secolul al XVII-lea începe includerea Siberiei în componența Rusiei. În urma revoltei cazacilor zaporojeni, Bogdan



Hmelnițki realizează uniunea statală între Ucraina și Rusia la 1654 și astfel Rusia ajunge vecină cu Moldova noastră. Sub Petru I (1672 - 1725), Rusia cunoaște o remarcabilă dezvoltare economică, se modernizează statul și expansiunea imperiului devine politică de stat. Petru I lasă în urma lui un testament politic prin care cere urmașilor săi să intre în stăpânirea întregii Europe. În urma războiului cu suedezii din 1809, Finlanda intră în componența Rusiei ca ducat, iar după războiul ruso-turc (1806 - 1812), turcii dau rușilor Basarabia, că tot nu era a lor, dar nici a rușilor nu fusese niciodată. Urmașii lui Petru I îi urmează sfatul din testamentul politic. Ba mai mult, în ceea ce ne privește, prin 1964, aflăm cu stupeoare de diabolicul plan al lui Valev de desființare a "insulei latine" din marea slavă (adică desființarea României ca stat).

Pe teritoriul țării noastre încă din secolul al VI-lea după Hristos s-au așezat câteva triburi de slavi meridionali, separați total de cei ce s-au amestecat cu triburile de bulgari din sudul dunării. Triburile care au venit în contact cu dacii nord-dunăreni au suferit procesul de asimilare totală și deci s-au latinizat, din ei au rămas doar câteva elemente de toponimie. Peste ani, rușii, încercând să execute testamentul politic al lui Petru I, și-au amintit că au existat cândva triburi de slavi prin Dacia și existând populații de slavi și în vestul României, au vrut să acrediteze ideea că slavii au toate motivele să ocupe la grămadă spațiul dintre ei și germanici. Liderii politici ai rușilor nu vor accepta truismul primordialității dacilor din Europa. Vor credita ideea absurdă a vidului georgafic, afirmația lui Eutropius că dacii au dispărut cu totul în urma cuceririi traiane. Ce nu au cum să explice este unitatea de limbă a populației cuprinsă între Nistru, Tisa și Dunăre, limbă care n-are nici măcar dialecte în tot acest spațiu geografic, ci doar graiuri.

Și se spune că vecinul îți e mai apropiat ca un frate! Naivii politicieni români acordă încredere totală vecinilor și vor trimite tezaurul țării, la adăpost, la Moscova, ca să-l păzească de frica nemților în primul război mondial. Această hotărâre a fost influențată și de cuvântul reginei Maria care conta pe faptul ca era rudă cu țarina Rusiei. Bolșevicii, însă, au asasinat toată familia imperială a Romanovilor. Dacă politicienii noștri ar fi bănuțit cât de mult se vor îndrăgosti rușii de tezaurul nostru (mai ales de vechile documente istorice), îl dădeau în grijă chiar nemților. De mult, cred, îl aveam înapoi în țară.

După Marea Revoluție Bolșevică, Vladimir Ilici Lenin purcede la



transpunerea în viața popoarelor sovietice a marei utopii a lui Karl Mordekai Levi Marx. Ba mai mult, exportă revoluție incitând proletariatul, născut din industrializarea galopantă a Europei Occidentale, și apar astfel republici sovietice la Bremen (ianuarie-februarie 1919) ca și în Bavaria (aprilie-mai 1919), din Germania, iar la 21 martie 1919, Republica Sovietică Ungară care va trăi 133 de zile, până când, la cererea marilor democrații europene, o divizie a armatei române se duce și o lichidează (august 1919).

Jan van Helsing face o afirmație interesantă: „evreii khazari au fost lideri ai U.R.S.S. începând cu Lenin și terminând cu Elțin”. Dacă este adevărat, se poate socoti că acest fapt se constituie în „răzbunarea khazarilor” împotriva rușilor pentru cucerirea și distrugerea de către Sveatoslav a Cetății Sarkel la anul 965 e.n. Evenimentul a însemnat sfârșitul Imperiului Khazar și slăbirea lui facilitând acțiunea mongolilor de a-i desființa și ca stat după anul 1200 e.n.

Un portret, destul de negativ, al lui V. I. Lenin, îl va face Giovanni Papini, în lucrarea sa „GOG”(o vizită la Lenin), după ce prin anii 1920 a reușit să-i ia un interviu la el acasă celui care este creditat cu realizarea revoluției bolșevice.

Petru I socotea în testamentul sau politic că "națiile europene au ajuns, cele mai multe, într-o stare de decădere sau că merg ele cu mare grăbire spre a lor decădere" și că "urmează a fi ele subjugate de un popor tânăr și nou...". Dovedea astfel imaturitatea sa politică, comparabilă cu mentalitatea unui tânăr adolescentin și adeviziunea la ideea dreptului forței. Însă în anul 1920, la Trianon, națiile europene, "cele mai multe", cu înțelepciune și maturitate politică, având în vedere dreptul istoric, tradus prin principiul autodeterminării, au hotărât altfel. Printre altele, România reintră în granițele ei firești. Dar asta până în anul 1940 când rușii, uzând iară de dreptul forței, ne iau din nou Basarabia și Bucovina de Nord. În cârdășie cu Hitler, desființează încă odată statul polon și încearcă să ajungă la Atlantic ca să realizeze visul lui Petru I. Numai anglo-americanii știu ce eforturi deosebite au fost nevoiți să facă pentru a-i opri pe Elba.

Pentru țările rămase sub influența sovietelor va urma o perioadă neagră din toate punctele de vedere, deși cel mai mult au avut de suferit chiar popoarele sovietice. După mai bine de 70 de ani, comunismul din Europa dispare și printre transformările împlinite la răsărit și în nord, nu mai suntem vecini cu U.R.S.S.



ITALIA: Despre istoria antică a Peninsulei Italice, am vorbit în capitolul "Imperiul Roman" și nu are rost să repet. După căderea Imperiului, Peninsula Italică este teatrul unor evenimente tipice haosului consecutiv unui dezastru. Am mai spus despre Odoacru, care la anul 476 a făcut un regat got condus de la Ravena timp de 10 ani. Va urma un alt got, Teodoric. Acesta ocupă la 489 Ravena, îl ucide pe Odoacru și se instalează el rege.

În anul 590 e.n. ajunge Papă la Roma Grigore cel Mare, un reformator care a afirmat primatul bisericii romane. Fost patrician roman, a adus în conducerea bisericii spiritul colonizator și imperialist. Ce nu se mai putea face cu armele militarilor, visa să realizeze cu crucea.

În secolul al VI-lea e.n., o hoardă pestriță de longobarzi, saxoni, slavi și avari, a distrus regatul got și a înființat un stat nou cu capitala la Pavia. Salvarea Romei va veni din partea papalității, a cărei autoritate deja face primii pași spre Occident. Eccleziastul de la Roma găsește un sprijin important și substanțial din partea Dinastiei Carolingiene din Franța, care de curând, scăpase de pericolul islamic arab.

Fiul lui Carol Martel, Pipin, a fost făcut "rege din mila lui Dumnezeu" de către Bonifaciu, marele misionar din nord-vestul Europei. În această calitate, Pipin s-a simțit obligat să vină în Italia să-l apere pe Papă. A luat Ravena din mâinile longobarzilor, a mai cucerit câteva orașe în plus și le-a dăruit papei ca să constituie Statul Papal, înaintea statului italian, la anul 756, cu capitala la Roma, ca să se păstreze faima fostului Imperiu.

În anul 768, lui Pipin îi urmează Carol cel Mare, puternic reprezentant al Dinastiei Carolingiene. Acesta va primi din mâinile Papei Leon al III-lea coroana imperială, în noaptea Crăciunului din anul 800 e.n.. Apare în viața politică a Europei, Sfântul Imperiu Universal, în locul fostului Imperiu Universal Roman, cu centrul tot la Roma.

Majoritatea împăraților puși în fruntea Sfântului Imperiu au fost de origine romană, dar pentru a-i sublinia universalitatea vor fi numiți și împărați neromani. După Carol cel Mare, urmează germanul Otto I apoi va fi încoronat saxonul Otto III și fenomenul continuă în secolele al XI-lea și al XII-lea când au urcat pe tronul Sfântului Imperiu, germani, burgunzi, italieni din diferite provincii și chiar și un englez. "Respublica cristianorum" va cuprinde întregul Occident barbar, la baza creștinării căruia bazele fuseseră puse de către Papa Grigore I cel Mare încă din vremea pontificatului său(590-604).



Bizanțul simte că Roma vrea să se emancipeze de sub autoritatea Constantinopolului și în mod deliberat îi va face probleme. Roma însăși fusese până la începutul secolului al VIII-lea sub influența puterii civile a unui duce bizantin, iar limba greacă fusese aici vorbită timp îndelungat. Sub autoritatea bizantinilor au fost și alte orașe italice: Amalfi, Napoli, Gaeta, Rimini, Pescara, Ancona, Apulia, Calabria și altele. Prima încercare de separare a Romei de Constantinopol are loc, în plan religios, sub pontificatul Papei Nicolae I între anii 863-867 când se produce de fapt prima schismă a bisericii creștine. Obiectivul de căpătâi al ecleziastului roman era ca imaginea Romei creștine să se suprapună peste imaginea fostei Rome imperiale pentru a da viață mitului Sfintei Republici Romane, Republica Cristiana. Acestui obiectiv i s-au sacrificat multe energii, bani și chiar oameni.

Cucerirea normandă a Angliei și Italiei meridionale, reconquista spaniolă, marea acțiune colectivă a cruciadelor au avut loc cu binecuvântarea Romei și sub semnul noului imperiu religios. Odată depășită furtuna invaziilor ungarilor și a raidurilor musulmanilor, fiind depășite și vremurile tulburi ale anarhiei feudale, mitul Romei apare și se fortifică la curtea împăratului saxon Otto III (996-1002) care a avut reședința chiar la Roma. Din punct de vedere politic și spiritual, Roma și odată cu ea Italia erau centrul de greutate (din nou "omfalus") al idealei Respublica Christianorum, arbitru neînțelegerilor internaționale. Fără stăpânirea Italiei, fără încoronarea la Roma, titlul de rege sau împărat își pierde nu doar prestigiul, dar și valoarea.

Idealul unei biserici care să-și exercite misiunea pastorală la scară universală a fost centrul acțiunii reformatoare a papilor din secolul al XI-lea. Aceștia au contribuit considerabil la extinderea și consolidarea prestigiului internațional al papalității. La apogeul mișcării pentru reformă, se va produce separarea definitivă a bisericii romane de cea din răsărit prin schisma de la 1054, cu care intrase într-un antagonism evident. Cruciadale și inchiziția definesc caracterul despotice al Romei, care sub motivație religioasă, trimite populația de rând într-o nouă formă de sclavagism. Influența politică a Romei, în lumea catolică, marchează întregul ev mediu european, până la Revoluția Franceză (1789) când "micul corsican" Napoleon sfidează Vaticanul.

Împotriva apăsătorului absolutism al Bisericii Romano-Catolice s-au



ridicat mai multe voci (vezi capitolul "Despre religii"), faptele lui Napoleon I vor fi un fel de "finis coronat opus" pentru că după unirea parțială a Italiei, realizată de el, un puternic val al mișcării de eliberare națională zguduie întreaga Italie, inaugurând epoca Risorgimento-ului (1815 - 1870). Biserica Romano-Catolică va resimți și ea un recul. Valul revoluționar 1848-49 îi determină pe Mazzini și Garibaldi să proclame republica, dar reacțiunea europeană înăbușă aspirațiile populare. (Vaticanul nu poate fi absolvit de implicare).

Regatul Piemontului este statul în jurul căruia se realizează unificarea Italiei. Victor Emmanuel, din Dinastia Savoia, se proclamă în 1861 rege al Italiei. În 1870 este eliberată Roma, care devine în 1871 capitală și a statului italian. Până acum fusese doar capitala Statului Papal încă din anul 756 e.n.. Și iată că am ajuns în vremurile contemporane.



VECINII NOȘTRI

Începând cu acest capitol veți remarca faptul că vorbind de România, români și granițele țării, mă voi referi la actuala configurație geografică a actualului stat român. Relatările din capitolele anterioare justifică alegația, ce poate părea pretențioasă, că TOȚI VECINII NE-AU GĂSIT AICI. N. Densușianu încearcă în "Dacia Preistorică" să prezinte preistoria noastră pe baza dovezilor scrise de grecii antici. Ori grecii antici, născându-se după noi, dar numai cu circa 2000 de ani î.e.n., perioada preelenă sau antehomerică, rămâne o nebuloasă și pentru N. Densușianu, iar acesta nu-și permite să fabuleze ca mine. Chiar oscilează în a se hotărî să afirme categoric că suntem primordiali. Dovezile scrise ale anticilor sunt tulburătoare și nu doar pentru N. Densușianu, ci și pentru Vasile Pârvan care trăiește același sentiment de nesiguranță în a face afirmații îndrăznețe, în care-l bănuiesc că și el credea cu convingere. Îndrăznește totuși să afirme că în viitor arheologia va aduce noutăți surprinzătoare în beneficiul Daciei străbune.

Nici unul, nici altul nu sunt luați în considerație, dimpotrivă, vor fi dați uitării. V. Pârvan nici nu este consemnat în Micul Dicționar Enciclopedic, iar N. Densușianu este consemnat cu câteva lucrări minore. Lucrarea de căpetenie "Dacia preistorică", după prima ediție din 1913, n-a mai apărut decât în 1986, dintr-o necesitate politică a lui Ceaușescu și apoi abia după 1990. Asta nu înseamnă că istoria începe cu Sumerul sau cu Grecia Antică sau cu Turcii.

Deja venirea venusienilor s-a petrecut pe la anul 3000 î.e.n., deci într-o vreme când dovezile scrise nu apăruseră și când dovezile arheologice erau prea puține ca să fie semnificative. Strămoșii noștri existau însă pe vremea aceea și mă bucur să constat că asemenea afirmații sunt din ce în ce mai frecvente și sunt făcute de persoane competente și cu autoritate pe plan mondial. Îndrăznesc să afirm că noi existăm în Europa din vremea când nu aveam vecini pentru că nu aveam cu cine să ne învecinăm. Deși ne numeam traci, pe vremea aceea, aveam doar strămoși de la care



moșteneam nu doar un areal geografic, ci toată Europa., tot pământul cunoscut.

Pe la anul 2000 î.e.n., spune V. Pârvan, sunt consemnați descendenții tracilor cu numele bine consolidat de daci. Dar la acele vremuri dacii iradiaseră deja spre toate punctele cardinale și se constituiseră populații care-și revendicau identități deosebite, având și graiuri deosebite. Rădăcinile latine decelabile în actualele limbi europene s-au născut din acele vremuri de demult uitate, când tracii constituiau ce mai târziu se va numi un imperiu. Acest imperiu era populat cu tracii. Era o populație cu atât mai rară cu cât te depărtai de centru. O populație mai concentrată s-a dezvoltat pe teritoriul actual al Spaniei și Franței. După presupusa venire pe Terra a venusienilor apar mari schimbări demografice. Există încă dovezi scrise (ascunse cu grijă) ale faptului că nuclee tracice au existat pe tot întinsul Europei. (vezi harta de la pagina 70). Mai numeroase sunt legende și miturile păstrate în memoria colectivă a popoarelor. Dar cine mai are răbdarea și timpul să caute aceste dovezi. Tristețea constă în faptul că lipsește aproape total interesul pentru o întreprindere atât de migăloasă. E drept că ne-ar scuti de impertinența cu care anumiți vecini au pretenții teritoriale absolut nejustificate.

În cazul în care ați dat crezare celor afirmate anterior, puteți presupune ușor că primii vecini vor fi grupurile de oameni care prin extensie, din aproape în aproape, au ocupat spațiul geografic din imediata vecinătate. E logic să admiteți că au fost rude de sânge tracice și cimerienii și sarmații din răsărit, ca și tracii din dreapta Dunării, ca și ilirii din sud-vest. În acest capitol voi încerca o scurtă prezentare a vecinilor actuali. Să începem cu Răsăritul.

UCRAINENII

Formați pe baza triburilor cimeriene ale tracilor răsăriteni, ucrainenii sunt cunoscuți ca entitate de sine stătătoare dinaintea erei noastre. Au făcut parte din regatul lui Burebista, imens la acea vreme. La mărimea lui regatul cuprindea un număr mare de "țări", fiecare cu liderul său, care era și el rege, dar de talie mai mică. În cazul de care vorbim, acești regi mai mici, conștienți de faptul că unirea face puterea, îl recunoșteau pe Burebista ca șef al lor, deci regele regilor, și se bucurau de protecția lui în fața inamicilor.

Încă din acele timpuri se păstrează obiceiul de a denumi unele zone ca țări. Exemple sunt multe, eu amintesc doar câteva: Țara Oașului, Țara



Făgăraşului, Țara Bârsei, Țara Almaşului etc. Țara Ucrainei era mai mare ca întindere, în nici un caz cât este astăzi și denumirea ei semnifica ce era în fapt - "țara de margine", de la granița de răsărit a regatului lui Burebista (krai = sfârșit, limită, margine). Peste triburile de cimerieni, sau mai bine zis, printre ele s-au strecurat în timp triburi de sarmați și alți arieni, la origine tot carpato - danubieni, mai târziu apar nenumărate triburi de goți și de slavi, iar în era noastră vor apărea pecenegii și cumanii. Cei mai importanți pentru viitor vor fi slavii. Vă amintesc faptul că primul nucleu al viitorului Stat Rus a fost Kievul și abia mai târziu cnezatul Moscovei.

Slavii, în migrația lor, au ajuns până în Germania, unde în timp au fost asimilați, dar în Ucraina procentul lor în raport cu băștinașii a crescut mereu, în subsidiar și influența culturală a slavilor. Treptat, ucrainenii se delimitează de latinitatea tracilor și se vor slaviza. Manifestările lor naționaliste în fața puterii crescânde a Rusiei țariste n-au avut nici o șansă. Așa se face că în urma revoltei cazacilor zaporojeni are loc un important act politic. Pentru a scăpa de dominația panilor polonezi, împotriva cărora luptau încă din 1648, hatmanul Hmelnițki decide uniunea statală cu Rusia. Această uniune va fi proclamată de Rada din Pereiaslav în ianuarie 1654 (Rada-organ al puterii politice). Începând din anul 1654, Ucraina intră în componența Imperiului Țarist, ulterior Sovietic, până în 1991.

Între timp, în evul mediu, apar litigii între Imperiul Austriac și cel Țarist care ajunseseră vecine în arealul Bucovinei de nord. Imperiul țarist în politica de expansiune forțează emigrarea rutenilor din Galiția spre Bucovina, cu scopul subtil ca populația autohtonă să fie absorbită dacă nu asimilată. Statistica ne confirmă afirmația: raportul între populația românească și cea ruteană era în 1775 de 3,5 la 1. În anul 1778 era de 2,7 la 1, ceea ce îl determină pe generalul austriac Enzenberg să interzică migrarea în masă a rutenilor din Galiția (Bucovina de nord era sub stăpânire austriacă). Astfel statistica din 1786 arăta că raportul se schimbă puțin în favoarea populației românești, adică 2,9 la 1.

În același an, 1786, se deschide prima școală cu limba de predare în românește la Zastavna. Totuși aflusul de ruteni este foarte puternic. Până la 1848 toate actele de natură politică erau scrise numai în limba română și germană, limba ruteană nefiind socotită limbă oficială. După această dată porțile spre Galiția se deschid larg și atunci în Bucovina de nord raportul se schimbă radical, chiar în favoarea Rutenilor - 1,1 ruteni la 1 român la anul



1910. (Ion Roșca, În Buletinul Societății de Geografie - 1930). Așa se poate înțelege de ce nu mai suntem vecini cu polonii și cehii, iar ucrainenii, după al II-lea Război Mondial, au ajuns vecini cu Ungaria. Mai trist este faptul că ucrainenii, după desprinderea de fosta Uniune Sovietică, profitând de diabolica împărțire administrativă a imperiului de către I. V. Stalin, n-au găsit ocazia să restituie fostei Republici Sovietice Moldova, ajunsă și ea independentă, Bucovina de nord, ținutul Herța și județele din sud, care aparțineau Basarabiei dintotdeauna. Să sperăm într-un viitor mai bun.

BULGARI

Așa cum am mai amintit într-un capitol anterior, triburile protobulgare își au originea, recunoscută de toți istoricii, în regiunea Volgăi, drept care inițial au fost numiți și volgari. Din primele secole ale erei noastre, în acel areal geografic s-au născut triburi turcice și mongole. Bulgarii, prin aspectul fizic, ar avea gene mongoloide. În zona Volgăi, la origini se vorbește de două feluri de bulgari: albi și negri (A. Koestler). În decursul anilor, bulgarii albi vor părăsi locurile natale și vor pleca spre apus, despărțindu-se de bulgarii negri care au rămas pe loc și au fost asimilați de celelalte populații din zonă. Peregrinările bulgarilor albi prin imensul spațiu euroasiatic i-au adus până la Marea Neagră, spre lumea civilizată și, trecând prin Dobrogea (Dacia Minor), ajung în nordul Peninsulei Balcanice la anul 681, unde vor crea un stat.

Teritoriul era însă locuit de 2000 de ani în urmă de către triburi trace, care fusese provincie a Imperiului Roman câteva secole, iar din secolele al IV-lea al VI-lea, provincie a Imperiului Roman de Răsărit (Bizantin). Slavii care au migrat spre sud ajung sub zidurile Constantinopolului în anul 517, ca, în cele din urmă, să se așeze în sudul Dunării în anul 602. Peste acest melanj de populații de traci, slavi și greci vor veni să se așeze triburile bulgare la anul 681. Elementul etnic hegemon va fi populația slavă, influențând în viitor pe celelalte.

Sub țarul Boris (852-889), bulgarii vor adopta creștinismul, iar sub țarul Simeon (893-927), vor atinge apogeul puterii lor. Însă Imperiul Bizantin care luase locul Imperiului Roman nu accepta independența acestora și după o perioadă în care le subminează puterea, statul bulgar va fi cucerit de Imperiul Bizantin la anul 1018. Populația bulgarilor n-a fost prea numeroasă, în raport cu tracii și slavii preexistenți la venirea lor, reprezentau doar câteva



procente. Chiar și astăzi, un observator atent își dă seama că tipul mongoloid, originar, cu pomeții obrajilor ridicați și cu ochii mici este o prezență rară în masa populației din țara vecină cu noi, la sud. Elementul etnic preponderent va fi multă vreme cel tracic, estomparea prin creșterea demografică a slavilor și a bulgarilor, cerând secole. De altfel, în antiteză cu caracterul tracilor de toleranță și lipsa ambițiilor deșarte de mărire, bulgarii și astăzi lasă impresia de naționalism șovin ca și slavii.

Slavii au avut ambiția să-și impună limba și într-o măsură importantă au reușit, mai ales cu populația bulgară, mai puțin cu cea tracă, încă și astăzi populația de origine tracă vorbește în familie o limbă asemănătoare cu limba română sau chiar românește (în Cadrilater și pe tot malul drept al Dunării).

Răscoala antibizantină condusă de urmașii regelui Samuel, Petru și Asan, duce la crearea Imperiului Vlaho-bulgar, care va fi înființat între anii 1185 și 1396, după care Bulgaria va deveni posesiune turcească pentru cinci secole. Asan va fi ucis de un văr al său Ivanco, ce îi va lua locul și când și Petru, care avea întreaga putere a Imperiului Vlaho-Bulgar, va pieri în război, la conducere îi va urma cel de al treilea frate, Ioniță. Acesta, prin combativitatea sa, va determina Imperiul Bizantin să încheie pace cu el la anul 1200 și să-i recunoască independența. Același remarcabil Ioniță reușește restaurarea Imperiului Româno-Bulgar pe care îl face o forță importantă în zonă. Acest fapt îl determină pe Papa Inocențiu III să intre în raport cu Ioniță și, prin cardinalul Leon îl încoronează, în speranța atragerii lui în cruciadele Sfântului Imperiu Roman în lupta împotriva bizantinilor. În paranteză amintesc faptul că același papă anulasese interdicția din vremea împăratului Iulian apostatul împotriva traco-dacilor. Ioniță rămâne fidel ritului ortodox și principiilor ortodoxe, dezamăgindu-l pe papă. Nu s-a prezentat la nici o cruciadă.

În anul 1207, Ioniță moare și îi va urma nepotul său Florian (sau Florel), apoi un fiu al lui Asan - Ioan, care moare la rândul său prin 1241, lăsând în urmă doi minori. Kalimaki și Mihail, ce vor domni pe rând

Urmează un șir de lideri mai mult sau mai puțin importanți a căror dezbinare facilitează turcilor acțiunea de a-i lua în stăpânire în anul 1396. Lupta de eliberare se naște târziu și va culmina cu răscoala din 1876. În urma războiului Ruso-româno-turc (1877-1878), la care bulgarii au participat doar cu câmpul de luptă, Bulgaria este proclamată principat autonom sub suzeranitate otomană cu capitala la Sofia și abia în anul 1908



își va declara independența de stat.

În anul 1912, Bulgaria împreună cu Serbia, Grecia și Muntenegru atacă Turcia, pentru a-și elibera conaționalii. După biruință se vor certa între ei pentru împărțirea teritoriilor cucerite. Bulgarii vor întoarce armele împotriva foștilor tovarăși de luptă și aceștia vor cere ajutorul României care-și câștigase autoritatea prin bravura armatei în Războiul Antiotoman din 1877-1878. Românii vor intra în Bulgaria la 1 iulie 1913 cu două divizii și, fără a se trage vreun foc de armă, bulgarii cer pace. Atunci va intra în componența României Cadrilaterul, din care județul Durostor mai fusese stăpânit cândva de Mircea cel Bătrân.

În primul război mondial, bulgarii vor fi de partea Puterilor Centrale. Poate ca să-și răzbune cedarea din 1913 vor intra triumfători în București alături de nemți, se spune că au sustras documente istorice vechi din biblioteci și că au făcut din lăcașul de întâlnire al intelectualilor bucureșteni am numit cofetăria Capșa, o tavernă imundă. Acest act banal a fost o rușine pentru bulgarii care au uitat că România a fost întotdeauna un refugiu sigur pentru persecuții lor, mai ales în timpul ocupației otomane.

Și încă o "bilă neagră" pentru bulgari: după lansarea "planului Valev" (desființarea insulei latine din marea slavă), dacă sovieticii plănuiseră să ofere Bulgariei Muntenia și Oltenia, istoricii bulgari au pretins că Dobrogea le-ar aparține de drept, ca moștenitori firești ai fostei tracii sud-dunărene, deci inclusiv Dobrogea din dreapta Dunării. Probabil ideea s-a născut în capul istoricului bulgar, Ludmila Jivcova, fiica fostului lider comunist bulgar. În contextul politic european al vremurilor contemporane, am convingerea că sentimentele liderilor vecinilor, cel puțin cele de respect, se vor schimba radical. În fond, la nivelul oamenilor obișnuiți, românii și bulgarii s-au avut ca frații totdeauna.

POPOARELE IUGOSLAVIEI

Locuit în antichitate de triburi ilirice și trace, coborâte din nordul Dunării în ultimele sute de ani î.e.n., teritoriul fostei Yugoslavii intră în stăpânirea Imperiului Roman, iar după anul 395 e.n. va intra în componența urmașului firesc, adică a Imperiului Bizantin. Populația autohtonă din toată zona, inclusiv Panonia, vorbea o limbă asemănătoare cu limba dacilor nord - dunăreni, cu care erau rudă de sânge, drept care aveau și aceeași religie creștină, cu puternice influențe din dogmele "drepte credințe" a lui Zalmoxe.



Slujbele din bisericile lor s-au ținut în limba română secole în șir până în vremea lui Milan Obrenovici (secolul al XIX-lea), deși în țările românești, sub presiunea slavilor din răsărit și din sud, pentru o vreme, slujbele s-au ținut în slavonă, după cărți tipărite cu litere chirilice.

În secolele al VI-lea și al VII-lea după Hristos, sârbii au venit peste această populație pașnică și tolerantă cu un val al migrației popoarelor antrenate de triburile germanice. Din familia slavilor meridionali, multe triburi vor rămâne în fosta provincie romană Panonia, împingând spre vest pe cvazi și marcomani. Unii vor rămâne în nord și vor forma statul lui Sviatopluc, alții vor coborî mai la sud. Aceștia vor fi slovenii și croații care vor adopta catolicismul și, în fine, sârbii și muntenegrenii care vor adopta, în timp, ritul ortodox.

Între secolele al VII-lea și al XII-lea iau ființă primele principate sau regate slave: principatul sloven Carintia, Regatul Croației, Republica Dubrovnik, Regatul Serbiei, Banatul Bosniei, al Herțegovinei, Macedonia și Muntenegru. Pentru a-și consolida ființa, unele dintre aceste formațiuni vor cere sprijinul vecinilor în lupta de emancipare de sub Imperiul Bizantin. Vecinii cei mai de nădejde eram noi, românii.

După trecerea turcilor în Europa (1354), aceștia încep expansiunea în nordul Peninsulei Balcanice obținând victorii la Marița (1371) și Kossovopolie (1389) Astfel se creează premisele ca în secolul al XV-lea să intre în componența Imperiului Otoman Serbia (1459), Bosnia (1463) Herțegovina (1482) și Muntenegru (1490). Slovenia și Croația sunt anexate de către Imperiul Habsburgic. În evul mediu, aceste popoare au dus o luptă continuă de eliberare de sub jugul străin, luptă care va avea un prim succes după Războiul româno-ruso-turc din 1877 - 1878. Deplina independență va fi recunoscută prin tratatul de la San Stefano și Congresul de la Berlin din 1878.

În anii 1912-1913, Serbia participă la războaiele balcanice. În 1914 la 28 iulie, Imperiul Austro-ungar pornește război împotriva Serbiei sub pretextul asasinatului de la Sarajevo, fapt ce duce la declanșarea primului război mondial. La terminarea războiului, în decembrie 1918, este proclamat Regatul Sârbilor, Croaților și Slovenilor care cuprinde și Muntenegru, Macedonia, Dalmația, Voivodina și Bosnia-Herțegovina. În 1920-1921, Iugoslavia încheie cu România și Cehoslovacia Mica Antantă, iar în 1929 la 3 octombrie, va adopta numele de Regatul Iugoslaviei.



Ca toți slavii în general, și sârbii sunt dominați de un puternic sentiment șovin, poate de frica dispariției, pe care l-au manifestat față de toate etniile din fosta Yugoslavia. Acest șovinism, noi nu li l-am reproșat, oficial, niciodată. Deși îl știam, l-am trecut, tacit, cu vederea pentru a nu învenina relațiile interetnice din țara lor și pentru a păstra bunele relații de vecini, pe care le respectăm de peste 1000 de ani, (mai ales la nivelul oamenilor de rând).

Comunitățile românești din valea Timocului, din Voivodina, din Bosnia, din Croația și din alte zone, însumează, în realitate, o populație foarte numeroasă în fosta Yugoslavia. Această populație are un statut total diferit în comparație cu numeroasele comunități sârbești din România, pe care noi le respectăm și cărora le acordăm toate drepturile, ca oricărei minorități naționale, de altfel. Și dreptul la învățământ, și la cultură în limba lor maternă, și libertatea cultului religios, și egalitatea în celelalte drepturi ca toți cetățenii României. Și toate acestea, deși comunitățile de sârbi din România au imigrat la noi în vremuri de restriște, pe câtă vreme comunitățile românești de la ei, au fost plămădite de Dumnezeu pe acel pământ. Sârbii au găsit în România un ajutor frățesc și un refugiu sigur la nevoie, de unde mulți nici n-au mai plecat, integrându-se în toleranta populație locală.

Un procent oarecare de sârbi au venit în Valahia, intrând pe valea Dunării sau pe altundeva, chiar înaintea persecuției otomane, prin secolele al VI-lea și al VII-lea și, deși au fost asimilați în timp complet, le-am asigurat amintirea, păstrându-le toponomastica și astăzi. Veți găsi localități cu nume sârbești în județele Bihor, Gorj și Buzău, Sârbeni două localități în Teleorman, Sârbi în alte unsprezece județe din toată țara și, o localitate cu numele Sârbova în județul Timiș.

În antiteză, românii din Voivodina, Valea Timocului, ca și aromânii din Macedonia, din Bulgaria, din munții Pindului, din munții Dinarici, ca și din Albania, sunt urmașii tracilor și ilirilor băștinași de la începuturile istoriei, motiv pentru care munții Dinarici se mai numesc și Alpii Ilirici. Nici uneia dintre aceste comunități nu i se recunoaște statutul de minoritate națională. Românii din acest mare areal geografic, creștini din primul secol al erei noastre, aveau limba română în biserici dinaintea venirii sârbilor în zonă.

De la începutul secolului al XIX-lea, odată cu Dinastia Obrenovici, începe persecuția limbii autohtonilor, româna. De atunci a fost suprimată limba română din liturghie și, pe tot cuprinsul Serbiei, slova română nu s-a



mai auzit și nu s-a mai tipărit. Ca o replică la această măsură nedreaptă și intempestivă, în familiile de români, mamele au fost cele care au păstrat limba, amenințându-i pe copii că, dacă vor vorbi în casă sârbește, pomii nu vor mai face roade și vacile nu vor mai da lapte. Dacă îmi este îngăduită o părere personală, aș îndrăzni să cred că toți vecinii s-au temut de calitățile deosebite ale acestui neam primordial în Europa. Și nu teama de acțiuni violente i-a îngrijorat, ci de calități mai subtile. Printre acestea dau numai un exemplu: încă din primul secol al erei noastre, Publius Ovidius Naso remarcă inexplicabila capacitate de asimilare a altor etnii de către daci. Poate Eminescu a vrut să-l confirme pe Ovidius cu versul „cum veniră se făcură toți o apă și-un pământ” (vezi "Scrisoarea III").

Cneazul Mihail Obrenovici (1838-1842 și 1860-1868), urmând politica naționalistă a tatălui său și conducând țara autoritar, a statornicit o tradiție datorită căreia Yugoslavia nu recunoaște minoritatea națională a românilor. În mod indirect a fost încurajat de Alexandru Ioan Cuza, al cărui protejat special se socotea, din motive pe care nu le reamintesc pentru a nu umbri imaginea unui erou național. Oricum, se pare că actul colonelului D. Lecca din noaptea de 11 februarie 1866, ar fi fost justificat, dar dacă dintre contemporanii lui a spus careva ceva, în mod sigur informația n-a fost divulgată. Și nu putea să nu se știe deoarece colonelul D. Lecca nu era oricine, ci era ministrul de război.

Ulterior, nici monarhiile care i-au urmat lui Cuza, nici regimul comunist din România n-au mișcat un deget, iar după 1989, se întârzie, destul de vinovat, în a face vreun demers în acest sens. Aceste neglijențe ale guvernanților români, de ieri și de azi, încurajează manifestările șovine ale vecinilor față de minoritățile naționale din țările lor, mă refer în special la minoritățile de români. Un ultim exemplu, în consecință, este intenția de a demola biserica românilor din localitatea Malainița (Valea Timocului), pentru vina că și-au permis să țină slujbele în limba română. Aceștia sunt bunii noștri vecini despre care noi clamăm în toate ocaziile ca n-am avut nicio litigii cu ei, așa de bine ne avem (!)... și vor să intre în Europa!

Sunt îndreptățiți românii din țările vecine să se considere părăsiți de patria mamă și să nu ne privească așa cum și-ar dori, cu respect.

Când se vor naște guvernanții României care să pretindă, prin reciprocitate cel puțin, un tratament corespunzător minorităților românești din țările vecine? În nici un caz nu este vorba de naționalism sau de



imperialism, ci de o dorință acceptată de politicienii lumii civilizate.

MAGHIARII

În primele secole ale erei creștine, triburile nomade ale maghiarilor, au pornit din nordul munților Urali la vale spre sud, fie alungați de oarece inamici, fie din dorința de a găsi un loc mai cald sub soare. Limba vorbită de ei este o limbă ugro-finică (uralică), înrudită cu limba finlandezilor, care îi numeau uiguri. Triburile slave îi vor numi unguri, iar ei înșiși se numeau maghiari.

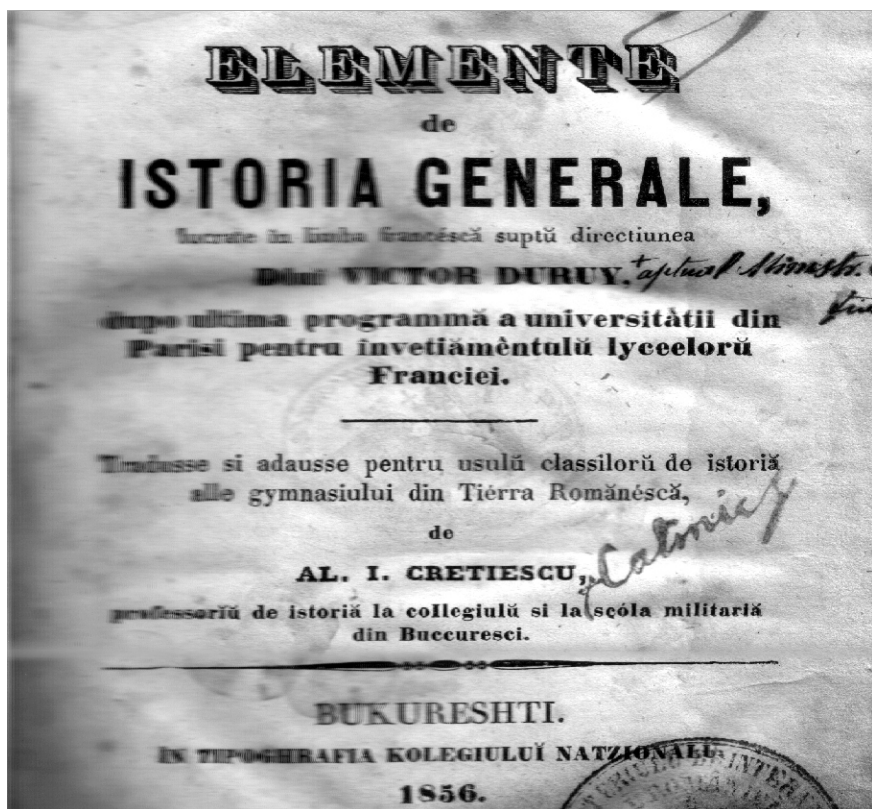
Până când au ajuns în vecinătatea Khazarilor așkenazi (ultimele vlăstare ale Hunilor -A. Koestler), după anul 500 e.n., maghiarii nu au avut nici un alșveriş cu populația turcomană. În capitolele anterioare am relatat odiseea lor până au ajuns în fosta provincie romană Panonia, sub conducerea lui Arpad la anul 896 e.n. Trebuie subînțeleasă ideea că denumirea țării, Hungaria, nu are legătură semantică, istorică, ci doar fonologică cu foștii huni. În mod deliberat, ungurii au dorit să fie socotiți rudă cu faimoșii huni, pentru a impresiona vecinii, pentru că ajunși în centrul Europei, au provocat nenumărate tulburări armate majorității statelor europene. Elementul belicos era acea hoardă de khazari care se alăturaseră celor șapte hoarde de maghiari ai lui Arpad în bejenia lor provocată de presiunea pecenegilor, împinși la rândul lor de ghuzii de la poalele munților Altai.

Acești ghuzi erau numiți cumani de către bizantini, kuni de către maghiari, kipceaci de către turci și polovțieni de către ruși. Au fost o forță în secolele al XII-lea și al XIII-lea, până au fost covârșiți de către mongoli. În 1241 cumanii, fugind din fața mongolilor, au găsit adăpost la unguri la fel ca și pecenegii. Maghiarii i-au asimilat în timp și, deși aceștia dispar ca entitate etnică, azi în Ungaria, numele de familie Kun este foarte frecvent.

În viața maghiarilor, în mod indirect, khazarii au jucat un rol important la înființarea statului (prin infuzie de sânge, de spirit de aventură, de spirit războinic). Maghiarul curat are un caracter mult mai pașnic, ca și populațiile de lângă care a plecat inițial, adică finlandezi și slavii nordici. Teritoriul unde se vor așeza maghiarii, de-a lungul Dunării, în segmentul unde curge exact pe direcția nord-sud, nu era un loc pustiu sau vacant. Însă era populația foarte rară, în funcție de condițiile modeste, aproape ostile vieții.

Cu mii de ani în urmă, trăiau aici triburi tracice. În secolele al VI-lea și al VII-lea e.n., vor ajunge în zonă triburi slave peste cele ale tracilor și





doma krestinismul. Mai marii lor dede pe intiaș
esemnul mi patriarhal Teofilakt xipotoni ne lepo-
teiș monahal de episkop al dnrilor; dar
celiș ce se pôte konsidera ka cheliș d'intiș kape im-
pinse pre dnrari pre ačestz kalle, fs dachele lor
Voikz (997). Elal prîmi botezali mi fs nentz a-
česta inkoronali pece sntz numele de Ștefan I din
ordinea pontefical roman Ștefan II (1000). Prin
a sa astopitate mi addeșse ope prin arme, Ștefan
konverti la krestinism ne totz poporali dnrari.

Mai marii lor deteră întâiul exemplu și patriarhul Teofilakt hirotoni pe lerotei monah episcop al ungurilor; dar cel ce se poate considera ca cel dintâi care împinse pe Unguri pe această cale, fu ducele lor Voicu (997). El primi botezul și fu pentru aceasta încoronat rege sub numele de Ștefan I din ordinul pontifului roman Silvestru II (1000). Prin a sa autoritate și adeseori prin arme, Ștefan converti la creștinism pe tot poporul ungar.

germanicilor (marcomani și cvazi), maghiarii urmându-le slavilor moravi ai regelui Sviatopluc. Înainte de anul 904, ungurii atacă deja vecinii din stânga Tisei, care erau românii de sub conducerea lui Menumorut (Mariot), între Tisa, Someș și Mureș, sau a lui Glad (Claudiu), între Dunăre, Tisa, Mureș și Cerna, sau a lui Gelu. La anul 904, Arpad nu poate cuceri ținuturile amintiților voievozi români, vor impune însă suzeranitatea, voievozii fiind în continuare tot români. Epoca este relatată în manualul lui Victor Duruy, dar și în cronica lui Anonymus în care este consemnată uciderea lui Gelu de către maghiarii conduși de Tuhutum (Ce nume unguresc!). Mai târziu, la anul 997, liderul maghiarilor, pe care îl chema Voicu, va primi botezul creștin de la biserica Romei și ca drept recunoștință fu încoronat de Papa Silvestru II (la anul 1000) rege al Ungariei sub numele de Ștefan I. Acesta prin autoritatea sa, adesea prin forța armelor, a convertit toată ungurimea, care era pe calea spre ortodoxia vecinilor români și sârbi, la catolicism, făcându-l fericit pe papă. Un amănunt, nu lipsit de importanță: Roma s-a folosit de un tertip, pentru a-l manipula pe Voicu, viitorul rege Ștefan I. A facilitat, dacă nu a determinat căsătoria acestuia, înainte de a-l unge rege, cu o prințesă bavareză Gizela, care era o împătimită catolică. Succesul catolicilor prin Ștefan și Gizela va fi un model pentru viitor. Papistașii vor face presiuni prin diverse ispite asupra femeilor din viața domnitorilor ortodocși din țările românești, care să-și trădeze religia în beneficiul catolicismului.

Papa Silvestru II în aceeași perioadă îl va unge rege și al Poloniei pe fiul lui Mieszko I, Boleslaw I Chrobry (992-1026), pentru a avea cât mai mulți luptători împotriva ortodocșilor din țările românești. Așa a ajuns Polonia singurul stat slav de rit catolic și, respectând angajamentul față de Roma, a făcut presiuni de convertire a populației la catolicism. Pe această temă polonezii au avut un conflict armat chiar cu Ștefan cel Mare la 1497, când regele Ioan Albert este învins la Codrul Cosminului.

În vremurile de început ale Ungariei, elementul hegemon sunt khazarii. Multă vreme în Ungaria s-a vorbit în paralel limba maghiară și limba khazarilor, dar în timp maghiara va învinge prin numărul mai mare de vorbitori, situație ce se menține și după ce vor veni peste maghiari populații de pecenegi și cumani.

La anul 1054 are loc marea schismă a bisericii creștine (al doilea moment crucial al istoriei noastre, după cucerirea romană) și devine limpede planul ce se vrusese subtil al Sfântului Imperiu Roman de a cuceri



lumea prin soldați în sutană. Românii vor fi atacați de papistași din vest din Ungaria și din nord din Polonia. Rolul Vaticanului în întreprinderea ungarilor de a se înstăpâni în Ardeal și Banat a fost determinant și cu un succes temporar. Polonii au răspuns și ei la ordinul Vaticanului. Detalii despre această acțiune prelungită a Sfântului Imperiu găsiți în lucrarea eruditului basarabean Constantin Gane "Trecute vieți de doamne și domnițe". Roma, în final, a pierdut bătălia împotriva românilor ortodocși, urmașii dacilor lui Zalmoxe.

În secolele al XI-lea și al XIII-lea, ungurii se vor infiltra așadar în Transilvania care rămâne până la 1541 un voievodat cu o anumită autonomie. Regatul ungar sub conducerea lui Iancu de Hunedoara respinge atacurile Imperiului Otoman, învingându-l la anul 1456 pe Mahomed II la Belgrad, cuceritorul Constantinopolului de la 1453. Sub conducerea lui Matei Corvin (1458-1490), fiul lui Iancu de Hunedoara, regatul maghiar atinge apogeul expansiunii teritoriale, al dezvoltării economice și culturale.

Sper că cititorii au remarcat faptul că trei lideri ai Ungariei - de primă mărime - au fost de origine română: regele Ștefan I (fost Voicu), Iancu de Hunedoara (fiul cneazului Voicu de Hunedoara) și Matei Corvin (fiul lui Iancu). În confruntările cu Imperiul Otoman, ulterioare huniazilor, ungurii vor pierde bătălia de la Mohacs (1526) și după căderea Budei la 1541, țara lor este dezmembrată. Partea occidentală este ocupată de habsburgi, cea centrală este transformată în pașalâc turcesc de către sultanul Soliman Magnificul. Transilvania devine în 1541 principat autonom, vasal Imperiului Otoman. Până acum, n-am aflat din evenimentele istorice o perioadă când ungurii să fi stăpânit total Ardealul.

Să trecem, lapidar, mai departe. În anul 1601, ungurii îl asasinează pe Mihai Pătrașcu - zis Viteazul, voievodul oltean care reușește primul refacerea Daciei lui Decebal la anul 1600 (al treilea moment crucial în istoria noastră).

La 1699, Imperiul habsburgic include în componența sa Ungaria și Transilvania. În 1867, în urma pactului dualist, Ungaria devine regat în cadrul Imperiului Austro-Ungar. În primul Război Mondial, Ungaria participă alături de Austria și Germania și după război, la 16 noiembrie 1918 este proclamată Republica Ungară, iar la 21 martie 1919 se proclamă Republică Sovietică Ungară cu o existență efemeră (de 133 de zile).



Revenind la vremurile "Ungariei Mari", n-am reușit să adun secolele necesare constituirii mileniului în care Transilvania ar fi fost sub stăpânire maghiară, cum pretind vecinii noștri din vest, care să le confere, după părerea lor, dreptul istoric de a pretinde Ardealul ca patrimoniu unguresc. Numai că în 1920, la Trianon, marile puteri occidentale, cunoscând istoria și dinaintea venirii maghiarilor în Europa, hotărâsc stabilirea granițelor pe principiul autodeterminării. Adică au hotărât că ponderea din structura etnică este dovada peremptorie a stăpânirii teritoriale. Încă pe vremea Mariei Tereza, populația Transilvaniei era în majoritate românească. Chiar împărăteasa recunoștea că peste 62% dintre supușii din Ardeal erau de etnie valahă ca și pe vremea voievozilor Gelu, Glad și Menumorut.

Iredentismul anexionist al liderilor maghiari scoate colți și și-i ascute în vederea luptei aberante de întoarcere din drum a istoriei. Nicolae Iorga califică fenomenul revizionism absurd. Ca răsplată că i-am scăpat de "hidra roșie" în primăvara anului 1919, în anul 1924, un grup de feudali unguri intentează statului român "procesul optanților" care a durat 7 ani de zile și pe care abilul conte Albert Appony îl câștigă de partea ungurilor. Ungaria se declară păgubită și este în atenția Europei, în presă, timp de 7 ani. Marele Nicolae Titulescu a preferat o confruntare sterilă în locul unei atitudini tranșante ca a Cehoslovaciei și a Yugoslaviei, care nici n-au vrut să discute cu ungurii aspectul despăgubirii moșierilor unguri care au optat să se retragă în teritoriul ungar. Aceștia au invocat chiar o declarație a contelui Appony, făcută în parlamentul Ungariei, care spunea că moșiile aparțin statului. Ori acum statul care deținea moșiile era altul...

România interbelică se așază pe calea spre progres și prosperitate. Nu pune la guvernare miniștri șovini ca Istvan Tisza și Albert Appony, votează în 1923 cea mai modernă constituție din Europa și tratăm egal toți cetățenii țării, fără nici o discriminare. Ba mai mult, acceptăm învățământul în limba maternă pentru unguri ca replică la Legea școlară din 1907 a lui A. Appony, care interzicea în școli altă limbă în afara limbii maghiare și nu persecutam catolicismul unguresc (vezi Onisifor Ghibu "Oameni între oameni") ca replică la distrugerea cu tunul pe vremea Mariei Tereza a sute de lăcașe de cult ortodox.

Pentru România, al II-lea Război Mondial va fi o catastrofă națională (al patrulea moment crucial în istoria noastră). Austriacul Hitler dă prin samavolnicul diktat de la Viena fascistului Horthy, o bucată din Ardeal, iar



Stalin ne ia Basarabia și Bucovina de nord și ne-a „pricopsit” cu comunismul. Ce a făcut șovinismul maghiar în teritoriul căpătat de la Hitler, aflați din lucrarea "Teroarea hortysto-fascistă în nord-vestul României: sept. 1940 oct. 1944", între autori și colaboratori s-au aflat doi unguri și un evreu. Atrocitățile săvârșite de hortyști depășesc limitele celei mai primitive sălbăticiei. Ororile comise l-ar fi oripilat și pe Satan sau pe inchișitorul Torquemada. Citiți și vă îngroziți, iertați, dar nu uitați. Nemții și-au cerut scuze poporului evreu pentru holocaustul din timpul războiului al II-lea mondial, japonezii imitându-i pe nemți și-au cerut scuze coreenilor și chinezilor pentru crimele comise în același război mondial. Ungurii ce vor aștepta? Când își vor cere scuze pentru episoadele Ip și Trăznea? Când își vor cere scuze pentru cei 6000 de români uciși? Altfel se socotesc un popor civilizat. În replică, armata română ajută în 1944 Ungaria să scape de hitleriști și tratează populația maghiară, înfometată și îngrozită de fața hădă a războiului, cu toată bunătatea creștinească posibilă.

La încheierea ostilităților, după război, sub regimul stalinist, comuniștii unguri din Transilvania, ca o răzbunare a momentului din primăvara anului 1919 și cu acordul tacit al Moscovei ipocrite, continuă prigoana împotriva românilor din Ardealul românesc de-acuma. Marin Preda relatează în "Cel mai iubit dintre pământeni" unele aspecte ale acestei prigoane. L-a costat prea scump pe "mon cher" îndrăzneala. Mai sunt, contemporani cu noi, oameni care pot să confirme.

O ultimă idee: comparați singuri, dragi cititori, comportamentul ungurilor față de minoritatea românească din țara vecină, cu atitudinea României față de minoritatea maghiarilor de la noi care are învățământ în limba maternă de la grădiniță până la universitate, le este respectat cultul religios și participă la guvernare. Acestui comportament, ei pretind statut special de maghiar, autonomie locală și în viitor mai inventează ceva, că noi tot nu ne hotărâm să publicăm lista cu familiile de români maghiarizați prin schimbarea numelor, cel puțin între anii 1900 - 1916, perioadă în care poate se mai păstrează documentele de stare civilă sau certificatele de botez scrise la biserică.



DESPRE RELIGII

**Religii sunt mai multe, Dumnezeu este unic, indiferent
că se numește Allah, Budha, Dumnezeu sau Iehova**

Omul, ca entitate biologică, este una dintre cele mai slabe ființe de pe pământ. La începuturile evoluției sale a fost un animal defavorizat fizic în lupta pentru existență în mijlocul naturii. Încă de atunci, a fost stăpânit de frică, de tot felul de spaime, anxiozități și angoase.

Începuturile vieții sociale, până să-i aducă un plus de liniște și de siguranță, conferite de grup, i-a amplificat acele sentimente stresante mărimdu-i câmpul de responsabilitate. Apare familia când trebuia să-și apere familia și să se apere împotriva familiei, trebuia apărată siguranța fizică a familiei și siguranța alimentară a familiei. Apare tribul, la a cărui siguranță trebuia să-și aducă contribuția.

În acest context, omul, la un nivel de cunoaștere foarte precar a avut nevoia imperioasă să încerce modalități de susținere și de ridicare a moralului pe orice cale. Apare firesc religia ca formă de manifestare a conștiinței sociale. Nu surprinde că s-a pornit de la totemuri pe vremea organizării tribale.

Acest cult religios primitiv avea ca simboluri mitice animale, plante, uneori chiar obiecte. Tracii nord - dunăreni au păstrat unul în mod deosebit - totemul lupului sau al capului de lup care se confundă, ca simbol, cu însuși neamul tracilor. Urmașii lor geto-daci l-au făcut steag pe câmpul de luptă și l-au venerat până și după Decebal.

Ceva mai târziu, inzii, preocupați de creșterea demografică, au creat cultul falic trimitând în desuetudine sacrul feminin din vremurile matriarhatului. Cultul falic a dăinuit o perioadă îndelungată în lumea lor, ba mai mult s-a extins în toată lumea antică prin mijlocirea triburilor nomade de indo-europeni, ajungând până la civilizațiile greco - latine.

Canalul de televiziune "Discovery" ne-a prezentat un templu impresionant, filmat în India, cu un falus enorm de piatră pe altar, iar pe pereții naosului sute de scene erotice sculptate cu multă acuratețe, care au



electrocutat retina pudibundilor secolului actual.

Spuneam mai sus de dănuirea acestui cult. Ultimul popor care a păstrat acest cult au fost khazarii de pe Volga, (A. Koestler, op. cit.). Aceștia au renunțat la cultul falic abia în anul 740 e.n. și, adaptându-se "real-politicului" epocii, au îmbrățișat Talmudul trecând la o religie monoteistă și sărind peste perioada politeismului întâlnit mai la toate popoarele lumii. Au refuzat creștinismul și islamismul pentru a nu depinde nici de Roma, nici de califul din Bagdad.

Pe filieră romană, cultul falic a ajuns și în Dacia, fără a dăinui. Până mai ieri într-o interpretare arhaică a jocului popular "călușul" se putea vedea un vestigiu pitoresc, rocambolesc, la personajul care interpreta rolul "mutului", un falus enorm, sculptat din lemn și vopsit roșu.

Etapa următoare a evoluției religiilor este politeismul, al cărui început se pierde în negura timpurilor, chiar din preistorie, din vremurile când extraterestrii coboară pe Terra. Pământenii i-au privit pe aceștia ca pe niște zei coborâți din ceruri cu aptitudini fantastice, cu tehnologii fabuloase și de neimaginat pentru ei, unii cu vârste matusalemice și fiind specializați în diferite domenii practice.

Apare, astfel, o întreagă pleiadă de zei începând cu zeul soarelui venerat de multe popoare, sub diferite denumiri, zeul pământului, al apei, al focului, al vântului, al recoltelor, al dragostei, al fecundității, al comerțului ș.a.m.d.

Tracii au fost și ei politeiști și, deși zeii s-au născut la nordul Dunării de Jos, tracii sud - dunăreni au creat o diversitate mult mai mare de zei în comparație cu tracii de la nordul Dunării. Probabil datorită influenței vecinilor lor greci de la sudul arealului acestora.

Primii zei născuți odată cu venirea anunakilor din cosmos, s-au diseminat însoțind primele roiri ale sumerienilor, egiptenilor și inzilor, cum am mai amintit anterior. Zeii pe care îi întâlniți în legendele și istoria acestor popoare vechi sunt toți urmași, în linie dreaptă ai lui Anu și ai fiilor săi Enki și Enlil.

După venirea venusienilor, lucrurile se complică. Inerția tradițiilor păstrează zeii vechi, dar realitatea vieții impune recunoașterea noilor zei. Apar confuzii, se asimilează unele zeități vechi cu cele noi, concret panoplia zeităților se îmbogățește, depășind puterea de percepție a oamenilor simpli. Și oamenii simpli erau imensa majoritate.



Se impunea o sistematizare pe care o încearcă grecii antici. Aceștia îl încoronează pe Zeus șef suprem și precizează o anume specializare fiecărui zeu din subordinea șefului. Trimițându-i cu sediul în Olimp îi îndepărtează de muritorii de rând și iată că a venit momentul apariției preoților diferitelor culte ca intermediari între zei și masa mare a muritorilor care aveau nevoie și de lideri spirituali în afara celor laici. Se prefigurează așadar de pe acum nașterea unei instituții care să se preocupe de latura spirituală a dezvoltării societății omenești. Aceasta se va numi biserică. Templele care au coborât în timp din Olimp rămân în continuare apanajul exclusiv al zeilor.

Tracii din nordul Dunării de jos, areal geografic supranumit de grecii antici "Țara Zeilor", constituind cea mai emancipată societate a acelor vremuri, au dăruit zeii lor și altor neamuri: sumerienilor pe Ra și Marduk, egiptenilor pe Ra și pe alții mai mărunți care au fost chiar primii regi și faraoni ai lor, indienilor, în primul rând pe Ra, ajuns la ei Rama (vezi Ramayana), apoi pe Bharata eroul trac care a condus păstorii până pe valea mijlocie a Indusului (vezi Mahabharata), iar ceva mai târziu grecilor o întreagă echipă de zei. Pentru noi l-au păstrat pe Zalmoxe (zeul moș), dar să nu vă închipuiți că i-au uitat imediat pe ceilalți. Zalmoxe rămâne însă cel mai important, fiindcă acesta a creat pentru strămoșii noștri prima religie monoteistă a acestei civilizații umane cu aproximativ 1500 de ani î.e.n., care s-a numit simplu și direct "dreapta credință".

Denumirea de "dreapta credință" se păstrează până astăzi, sintagma convertită de grecii bizantini în "religia ortodoxă", iar mult mai târziu, în religia "pravoslavnică" de către rușii lui Vladimir I, începând cu anul 989 după Hristos. Bunica lui Vladimir se botezase în ritul ortodox la anul 957, exemplul său fiind urmat și de nepot în anul 989 e.n. Evenimentul a exercitat o influență durabilă asupra istoriei omenirii, rușii trecând, cum am mai spus, la ritul ortodox.

Când se naște Imperiul Roman inventarea altor zei sau a altei religii nu avea nici o șansă. Încercaseră perșii cu profetul lor Zarathustra, pe care l-au cunoscut și grecii antici și l-au botezat Zoroastru, dar succesul n-a avut răsunetul necesar pentru a dăinui.

Romanii, pragmatici, au luat zeii grecilor pe care și grecii îi luaseră de la traci, le-au schimbat numele ca să și-i însușească, le-au construit temple și altare și i-au impus supușilor ca religie oficială. Am să dau doar câteva



exemple de zei "multinaționali":

La TRACI

BENDIS

DIONISIE

ARES

DEMETER

HERMES

La GRECI

ARTEMIS

DIONISOS

ARES

DEMETER

HERMES

La ROMANI

DIANA z. vânătoarei

BACHUS z. petrecerilor

MARTE z. războiului

CERES z. recoltelor

MERCUR z. comerțului,

de unde s-a născut și termenul comercial "mercurial".

Imperialii romani, în acțiunea lor de cucerire a lumii, au avut dorința să impună popoarelor cucerite limba lor, cultura, religia și întregul lor mod de viață, civilizația lor. Dar nici cultura, nici religia lor n-au putut eclipsa, de exemplu, cultura și religia grecilor sau egiptenilor, datorită inerției tradițiilor, consolidată de vechimea ce depășea cu mult vechimea tradițiilor romane. Rezultatul a fost același și după o lungă perioadă de ocupație care în Egipt a fost de 425 de ani, iar în Grecia de peste cinci secole.

Câteva popoare au păstrat de la cuceritorii temporari numai ce ei au crezut ca le va fi folositor în dezvoltarea lor ulterioară: organizarea militară și pe cea a administrației publice.

Același eșec s-a întâmplat și cu limba. Nici grecii, nici egiptenii (popoare în care dominația romană a fost foarte lungă), n-au fost în stare să învețe latina ocupantului.

În lunga perioadă a politeismului, populat pe diferite meridiane ale Terrei de zei păgâni sau nepăgâni, se nasc în paralel alte religii monoteiste, la date diferite, în funcție de nivelul de emancipare al respectivelor populații și de alți factori locali deoarece politeismul se eroda și cădea în desuetudine treptat, treptat.

Am consemnat deja apariția primei religii monoteiste, cea datorată lui Zalmoxe în Dacia Antică, cu 1500 de ani î.e.n.. Aceasta a apărut firește, pe baza unor legi scrise, numite legile lui Zalmoxe sau belaginele. Abia la anul 1687 e.n., un suedez, Carolus Lundis, publică volumul "Zalmoxis Primus Getarum Legislator" (Zalmoxe, primul legislator al Geților). Este meritul Dr. Napoleon Săvescu să aflăm și noi cei mulți conținutul respectivei lucrări (Rev. "Dacia magazin" nr. 17/XI 2004 pp. 30 și următoarele).

A doua religie monoteistă începe să se nască după anul 1260 î.e.n., deci după fuga din Egipt a evreilor, conduși de profetul Moise, despre care nici astăzi nu este clar dacă a fost evreu sau egiptean. El a început să scrie



Vechiul Testament inspirându-se din vechile credințe sumeriene, eseniene și din "Istoria Fenicienilor" a lui Sanchoniathon. De exemplu, Noe cel biblic are drept model pe Utnapiștim care a supraviețuit potopului, în mistica sumeriană, iar în versul "precum în cer așa și pe pământ" din rugăciunea împăratească "Tatăl nostru" a fost rostit de zeul Thot (Hermes Trismegistus) din mitologia egipteană. Și atunci, ca și acum, cărțile se scriau din cărți.

Urmărind să țină partea alor lui, adică să demonstreze că evreii sunt primogenitorii lumii și că sunt aleșii lui Dumnezeu, Moise nu respectă cu fidelitate adevărurile inițiale din istoria omenirii. Ceea ce făcuseră și egiptenii înaintea lui (R. Charroux). Același Moise, ca să nu fie acuzat că ignoră istoria adevărată, amintește și de Pelasgi, primii oameni de după marele diluviu, însă îi plasează printre urmașii fiilor lui Noe, supraviețuitorul potopului care-i poartă numele, produs la anul 1656 de la facerea lumii. Pelasgii sunt reprezentați în cap. I "FACEREA", de către personajul PELEG, descendent din Sem (primul fiu al lui Noe) ca născut din Eber (a patra generație) la anul 1745 de la Facerea lumii.

Vechiul Testament fiind o operă vastă, la scrierea lui au contribuit mai mulți autori. Moise, făcând parte din conjurația de inițiați ca și faraonul Akenathon, împreună cu acesta au lansat ideea de Dumnezeu unic, pe care Moise îl va numi IHVH (Iahve sau Iehova).

RELIGII MONOTEISTE

Secole în șir i-a trebuit poporului evreu să-și însușească această religie, atât de mare era inerția vechilor culte, și această religie rămâne cantonată în lumea lor, deci cu caracter tribal, nu universal. Totuși, J. C. Drăgan este de părere că mozaismul a servit și a constituit premisele religiei creștine și islamice. Îmi permit să subscriu și eu. Amatorilor de detalii le recomand "Dicționar al religiilor" scris de Mircea Eliade și Ioan Petru Culianu și editat de Humanitas la Buc. în anul 1993.

Din aceeași sursă aflăm că pe la anul 500 î.e.n. apare cea de a treia religie monoteistă a lumii, budismul, înrudit cu hinduismul, care cunosc și dispute între ele desfășurându-se cam în același spațiu geografic, adică imensul spațiu al continentului asiatic.

Despre Buddha se spune ca a avut o concepere imaculată și o naștere virginală. Ideea o vom întâlni câteva secole mai târziu și în cazul lui Iisus Nazarineanul.



Budismul, în evoluția sa, cunoaște multe frământări, schisme, ramificări, ascensiuni și căderi. În Asia de Sud - Est și Indonezia va fi dislocat de Islam, în China intră în dispută cu confucianismul și altele. Din China budismul trece în Coreea, de aici în Japonia.

Pe valea Indusului, în Pakistanul de azi, în vremurile vechi s-a dezvoltat o cultură importantă, inclusiv religioasă, în centrele Mohenjo - Daro și Harapa, care în timp intră în declin și ulterior va fi înlocuită de filozofia hinduistă, între anii 500 î.e.n. și secolul al V - lea e.n.

În ordine cronologică, la anul 5508 de la Facerea lumii (după calendarul biblic), se naște Iisus cel botezat de greci, Hristos (adică cel uns - unsul lui Dumnezeu), supranumit, datorită speranțelor credincioșilor și Mântuitorul. Adepții primei religii monoteiste, adică a amintitei "dreapta credință", dăci l-au socotit pe Iisus al 43-lea Zalmoxian pentru că legenda lui Iisus se calchiază aproape perfect pe cea a lui Zalmoxe. (Zalmoxe dispărea și reînvia periodic, Iisus moare și învie și iar dispăre, când se înalță la ceruri, învierea următoare o așteaptă omenirea de două mii de ani). În sfârșit, supranumele de Mesia, atribuit lui Iisus ar fi fost legat de nedemonstrabila origine în sudul Dunării a lui Iisus care se numea Moesia (citește Mesia) pe vremea aceea.

Cum, necum, nașterea lui Iisus este acceptată astăzi de toată lumea ca dată a nașterii creștinismului, religie modernă, monoteistă de vocație universală. Dacă iudaismul fondat de Moise este, după cum îl vede acesta, un act de supunere în fața Dumnezeului unic, în creștinism, Dumnezeu nu primește jertfe, ci el se jertfește (vezi martiriul lui Iisus Hristos). În Vechiul Testament, Moise se lasă influențat de politeism și îl pune pe Cain și pe Abel să-i aducă jertfe lui Dumnezeu. (Geneza cap. 4-3,4). Prin jertfa sa, Iisus Hristos face diferența dintre iudaism și creștinism. Absolvindu-și judecătorii, Iisus demonstrează puțința de ierta a religiei creștine.

În fond, Ana și Caiafa nu l-au judecat pe Iisus pentru vina de a se fi declarat împăratul evreilor, ci pentru două culpe concrete, chiar prozaice: prima a fost faptul că a dat afară din templu zarafii cu biciul, criticând în subsidiar modul de a-și câștiga existența (prin camătă, și , culmea chiar în templu), iar al doilea motiv a fost faptul că Iisus Hristos a criticat și a combătut legea talionului aprobată de Iahve care încălca preceptele cristice (iubește-ți aproapele și să nu ucizi).

Creștinismul are și el de luptat cu negarea celorlalte, dar în câteva



secole învinge pentru a dăinui și în vremurile actuale. Imediat a început acțiunea de diseminare către toate orizonturile pământului.

Către Dacia a fost trimis în misiune de creștinare primul apostol al lui Iisus, sfântul Andrei, care a ajuns la Pontul Euxin, și se spune ca a bătut la o ușă deschisă, constatând că locuitorii sunt deja creștini chiar cu vechime (!). Se pare că sfântul Andrei nu prea știa multe despre Zalmoxe și "dreapta credință", în consecință a plecat mai departe, a trecut prin spațiul slavilor (a plantat o cruce la Kievul păgân pe vremea aceea) și în final este martirizat ca și cel pe care îl slujea, trecând de-a dreapta Tatălui pe o cruce în X (care-i poartă și azi numele) la Patras lângă golful Sepanto, în Grecia.

Ucenicii și apostolii, toți de origine iudaică, la fel ca și Iisus ajung și la Roma, văzută ca și capitală a lumii, unde încearcă să pună bazele religiei creștine. Intenția lor este reprimată cu o cruzime nemaipomenită. Pentru detalii vă recomand să citiți "Quo vadis" a premiului Nobel (1905) Henrik Sienkiewicz, o adevărată capodoperă. Numărul martirilor ce s-au sacrificat pe altarul creștinismului poate fi depășit doar de numărul evreilor omorâți de aceeași romani cruzi la anul 123, pentru a înăbuși răscoala acestora împotriva insuportabilei ocupații romane (peste 1.200.000 de crime, după Discovery Channel).

A trebuit să ajungă împărat al Romei un dac, Galer cel Bătrân (Caius Galerius Maximianus - Galer Ler) pentru izbânda creștinismului. Acesta desființează la anul 305 e.n. Imperiul Roman, îl redefineste Dacia Mare și la anul 311 e.n., înainte de a muri, va da decretul de liberă practică a cultului creștin, foarte asemănător cu religia din țara sa de baștină. Apoi prin Edictul de la Milano, din anul 313, se proclamă libertatea de credință a creștinilor și încetează persecuțiile împotriva lor. Alți doi împărați ai Romei, tot de origine dacă, nepoți ai lui Galer cel Bătrân, determină impunerea creștinismului ca religie oficială și sprijină consolidarea acestei religii monoteiste. Aceștia merită să-i amintim. Au fost Galer cel Tânăr și apoi Constantin cel Mare, fiul Elenei. Mamă și fiu au fost sanctificați ca semn de mare cinstită pentru serviciile aduse creștinismului. (Dr. N. Săvescu: "Noi nu suntem urmașii Romei").

În perioada când Imperiul Roman este condus de împărați de origine tracă, creștinismul, atât de asemănător cu "dreapta credință" a geto-dacilor, se consolidează suficient de mult ca să nu mai poată fi întors din gloriosul său drum dumnezeiesc. Vremurile tulburi ale acelei epoci schimbă



însă împărății și politica lor. Creștinismul nu mai poate fi deturnat, dar va fi tulburat prin secesiune. Romanii au enunțat dictonul: "Divide et impera".

Germenii schisme apar chiar din vremea când Constantin cel Mare ajunge împărat unic al Imperiului Roman. Acesta este acuzat de Roma ecleziastică de faptul că a adaptat creștinismului pe care tot el îl oficializase, elemente de dogmă proprii religiei geto-dace și știindu-i originea tracă, s-au simțit afrontați, bănuindu-l pe Constantin de acțiune premeditată. A mai existat un argument care a potențat iritarea orgoliilor Romei: Josephus Flavius, revoluționar iudeu împotriva Romei, în lucrarea sa "Antichitățile iudaice" afirmă că Iisus Hristos a fost influențat în filosofia sa de esenieni și, mai mult, că "viața acestora amintește în cel mai înalt grad de cea a dacilor numiți pleistoi". Iată că mai apare un braț de paie peste focul din sufletul romanilor care le pâRJolea mândria lor. Dacia Felix (cea bogată) refuză colaborarea cu Roma, inclusiv în plan economic, șantajându-i în momentele de declin ale Romei care erau tot mai dese, anunțând începutul sfârșitului. Această atitudine umple paharul de obidă al romanilor, drept care își declară ostilitatea fățiș impunând interdicția asupra denumirilor de dac și Dacia la anul 362 e.n. de către împăratul Iulian (zis și apostatul). Sunt interziși și istoricii antici, greci și romani, vreo 200, pentru pasajele în care se refereau la daci și Dacia. Acesta este începutul dispariției noastre pentru 1000 de ani, din istorie.

Nu mai este o surpriză producerea primei schisme de la 863 e.n. sub pontificatul Papei Nicolae I. Prima schismă durează doar patru ani. E socotită un pericol la adresa creștinismului și se încheie prin îndepărtarea de la Constantinopol a împăratului Mihai III și al patriarhului Fotie (Detalii în rev. Dacia magazin Nr. 15 în articolul "Dac și Dacia, denumiri proscrise 1000 de ani", al ing. Dan Ion Predoiu).

Marea schismă de la 1054 desparte biserica creștină în două facțiuni ireconciliabile până în zilele noastre), datorită conduitei Romei. Dau numai un exemplu. Pe la anul 1000 e.n., Papa unge regi în Ungaria pe Stefan și ceva mai târziu în Polonia pe Boleslav I Chrobry. Aceștia au primit și sarcina de a agresa Ortodoxia din principatele românești Transilvania și Moldova. Ungurii primesc un ajutor important de a se infiltra și de a se înstăpâni fizic în Ardealul nostru. Aici papistașii obțin succese mult mai mari decât polonii în Moldova. Subiectul este tratat magistral de eruditul basarabean C. Gane în lucrarea (în două volume) intitulată "Trecute vieți de doamne și domnițe",



pentru că parșivii papistași acționau folosindu-se de soțiile domnitorilor noștri.

Vom reveni la creștinismul care în principal domină continentul european, dar acum este necesar să facem loc și islamismului, religie monoteistă de foarte mare importanță pe mapamond, având în vedere că astăzi are un număr mai mare de enoriași decât ambele biserici creștine la un loc. Islamul este dominant în Orientul Mijlociu, în Asia Mică, în regiunea caucaziană, în nordul Indiei, în Asia de sud și Indonezia, în Africa de Nord și de Est.

Fondatorul islamismului a fost Muhammad (Mahomed), născut la Mecca, pe la anul 570 e.n., într-o familie de negustori. El însuși, ultimul profet biblic, recunoaște în Iisus Hristos cel mai mare profet al omenirii. Numeroasele sale revelații de după anul 611 vor constitui teologia Coranului. În esență întreaga filozofie a islamismului, va fi ca și la iudaism, un act de supunere în fața Dumnezeuului unic (a lui Allah în acest caz). Această carte sfântă a musulmanilor nu contrazice, ci confirmă și întărește, Biblia evreilor și a creștinilor. După moartea lui Mahomed, la 632 e.n., urmașul (Khalifa = a urma) va fi Abu Bakr, care, în primii doi ani ai califatului său, fixează definitiv dominația musulmană asupra Arabiei și întreprinde expediții împotriva Siriei bizantine.

Încă din primele decenii apar și probleme în sânul islamismului. După moartea lui 'Umar, al doilea calif în linie sunnită, care cucerește Siria și o bună parte din Egipt și Mesopotamia, apar primele secesiuni în religia musulmană. Primele secte sunt sunniții și șiiții, dar în total se ajunge la două sute șaptezeci și două de secte. Dorința de expansiune și spiritul de cucerire al epocii îi trimite pe islamiști în toate zările. Printre obiectivele cele mai mult vizate a fost cucerirea Europei, unde s-a născut prima civilizație a lumii. Prima încercare o fac prin poarta khazară, dintre Caucaz și Urali. Aici, însă, se lovesc de vajnicii khazari, care prin vitejia lor vor constitui o graniță de netrecut la poarta de est a Europei.

Aceasta până la cucerirea cetății khazare Sarkel, de pe Volga, de către Sveatoslav, fiul Olgăi, la anul 965 e.n., când sarcina de grăniceri, încet, încet, o preiau rușii. Deși am mai spus-o, nu este de prisos să repet că la anul 740 e.n. khazarii-așkenazi, renunțând la vetustul cult falic, îmbrățișează Talmudul, deci religia ebraică. În zonă, mai târziu, la anul 989 e.n., Vladimir, fiul lui Sveatoslav, se botează în rit ortodox, urmând exemplul



bunicii sale, Helga (Olga), care se botezase în rit ortodox în anul 957.

Aceste evenimente au un efect de durată, care asigură protecție creștinismului european.

Eșecurile repetate de la Marea Caspică îi determină pe islamisti să-și încerce norocul prin vest, unde au mai mult succes. Astfel, ei intră în Europa prin Spania. La anul 700 e.n., generalul Farik ajunge la Gibraltar. În anul 711, învinge pe regele vizigoților și înaintează spre nord. A trecut Pirineii, a pus pe fugă armata ducelui de Aquitania și a plecat spre Paris. Era prea mult și prea periculos pentru viitor. Europeanii iau măsuri. În anul 732, Carol Martel îi învinge și îi alungă din Franța. Islamistii s-au stabilit, însă, în Spania și, hotărâți să se fixeze, au întemeiat un califat la Cordoba - în Andaluzia, dar după anul 930 e.n. nici aici nu au liniște și nici viitor. Și Spania luptă împotriva lor, marcând încheierea luptei antimusulmane din istoria sa, odată cu Reconquista, în care se evidențiază idealul cavalerului spaniol, întruchipat de legendarul CID CAMPEADOR (Rodrigo Diaz de Bivar), cântat de Corneille, în celebra tragedie istorică "Cidul". De fapt lupta era a catolicismului, pentru dominație absolută.

Cer scuze cititorilor cărora li se pare că trec în pas alergător peste această istorie, dar nu istoria religiilor este scopul acestei lucrări

Religia, socot că este doar una dintre laturile vieții sociale. Ca și în celelalte capitole, eu încerc doar o sinteză a informațiilor culese din diferite surse. În acest capitol, m-am folosit în principal de "Dicționar al religiilor", scris de Eliade și Culianu și de "Al treisprezecelea trib" supranumit "khazarii" al lui Arthur Koestler.

La izgonirea musulmanilor din Europa de vest, în primul mileniu al erei noastre, o contribuție deosebită a avut Biserica Romano-Catolică ce își simțea lezate interesele într-un areal pe care îl socotea de drept al său. Prima religie monoteistă, recunoscută oficial, care intră în Spania tot pe traseul african, este mozaismul evreilor, numiți sefarzi, care fug de persecuția romanilor după răscoala din secolul al II-lea e.n.. Aici întâlnesc bascii în nordul Spaniei și catarii din sudul Franței care, de fapt, erau occitanii veniți din Dacia, cu mult timp înainte de nașterea lui Iisus Hristos. Aceștia aveau o religie bazată pe principii nonviolente, tolerantă care le aduc supranumele de "Oamenii Buni" și "Catari", ceea ce în traducere înseamnă "Ceii Puri". În lumea lor, prejudecățile contra evreilor erau ceva obișnuit, dar persecuțiile niciodată (Jim Marrs op. cit.). Catarii se înțelegeau



bine și cu călugării cistercieni, ca și cu templierii. Persecuțiile au venit din altă parte, împotriva tuturor și cu o violență teribilă. Este vorba de Biserica Catolică de la Roma, care a înțeles să convertească la catolicism pe oricine și prin orice metodă, chiar cu forța. Primele victime sunt iarăși bieții evrei, pe care Eminescu îi califică o gintă de "timizi". Coșmarul roman al evreilor nu mai avea uniforme miliare, ci sutane. Structura ecleziastică de la Roma, după anul 325 e.n., vrea să stăpânească acum prin religie, ce nu mai puteau stăpâni prin forța armelor. Fenomenul se accentuează după anul 476 e.n., când Imperiul Roman de Apus își dă obștescul sfârșit.

Stăpânirea prin religie se perpetuează secole în șir, primind o lovitură grea abia la Revoluția Franceză, de la 1789. Revenind la primul contact între evreii mozaici și trupele Romei catolice, trebuie spus ca mii de evrei sunt uciși pentru refuzul de a se converti la catolicism. Nu fusese suficient sacrificiul a peste 1.000.000 de evrei, în timpul răzcoalei din secolul II. Persecuția catolicilor nu i-a vizat, însă, exclusiv pe evrei, ci pe oricine nu se convertea la religia lor. În timp, cei mai înverșunați și îndărătnici dușmani ai lor au devenit catarii, din provincia Languedoc (cunoscută în vechime sub numele de Occitania). Fiind stat independent, era legată mai degrabă de frontiera spaniolă (mi se pare logic, pentru că acolo erau frații lor basci), decât de noua națiune franceză, în formare. Dinastia Merovingienilor (prima dinastie a Franței), care se pretindea descendenta în linie directă din familia lui Iisus Hristos, nu putea intra în conflict ca opiniile religioase ale occitanilor (aduse din Dacia lui Zalmoxe) deoarece erau aproape identice.

BISERICILE CREȘTINE FAȚĂ-N FAȚĂ

Catolicii - Dar, odată cu dinastia Carolingienilor, Roma catolică are un susținător important în lupta ei împotriva ereticilor, începând chiar cu Pipin, fiul lui Carol Martel, cel ce va avea o bună contribuție la formarea Statului Papal.

Între anii 1096 și 1270 e.n., Roma catolică organizează cruciadele împotriva "păgânilor", cum îi calificau pe musulmani, îngrijorați de pătrunderea, la 1071, a turcilor selgiukizi în Asia Mică. Dacii (care încep să fie numiți vlahi) refuză să participe la cruciade. În paralel, Roma nu neglijează lupta împotriva catarilor și ulterior a templierilor. Se organizează chiar o cruciadă și împotriva bunilor catari, pentru că aceștia nu voiau să recunoască autoritatea papală și, în consecință nu acceptau convertirea.



Cruciada s-a numit "Albigendă", deoarece cei mai numeroși catari se aflau în orașul Albi (!), din centrul provinciei Languedoc. În această acțiune criminală, au fost asasinați peste 100.000 de oameni pe parcursul unei perioade de 20 de ani (1209-1229). De notat că lăudații cavaleri templieri n-au participat la această cruciadă. Câțiva ani mai târziu, vor plăti scump refuzul de a colabora cu Roma (Jim Marrs-op.cit.).

Dar acesta este alt subiect și depășește limitele lucrării de față.

Genocidul ordonat de papă semnează, de fapt, actul de naștere al teribilei Inchiziții. Aceasta a fost creată în primul rând, pentru interogarea și exterminarea catarilor (Picknet și Prince). Timp de secole, în disprețul total al preceptelor cristice între care iubirea față de aproapele tău sau Porunca a VI-a din Decalog, consemnată de Biblie, ca și de Coran, (să nu ucizi !), teribila Inchiziție a comis milioane de crime oribile, culminând cu faptele celui mai odios inchișitor, Thomas Torquemada, de altfel, călugăr dominican spaniol. Aceste crime nu pot fi prescrise niciodată. Ele au marcat definitiv imaginea Papalității. La această imagine negativă au mai contribuit și faptele de imoralitate ale unor reprezentanți ai Papalității. Pentru detalii vă recomand lucrarea "Secretele Vaticanului" apărută la Editura ALLFA în anul 2001. Lucrarea, operă a câtorva prelați ai curiei vaticane, este un document deosebit de critic la adresa puternicilor oameni din Vatican care fără nici un scrupul se pretează la lucruri deloc creștinești. Un alt exemplu îl constituie imoralitatea familiei Borgia în care incestul și crima au rămas o pată nelavabilă (este vorba de Papa Alexandru al VI-lea de origine spaniolă Rodrigo de Borja y Doms, în italiană numit Borgia-1492-1503). Papa Ioan-Paul al II-lea, contemporanul nostru, la începutul mileniului al III-lea, cere scuze lumii pentru greșelile instituției papale, dar ecoul scuzelor blândului pontif au avut un slab efect. În timpul pontificatului său, Papa Paul al doilea reia ideea concilierii interconfesionale, insistând pe reconcilierea celor două biserici creștine surori pentru început. S-au încercat discuții interconfesionale și cu mozaicii și cu islamiștii, dar ideea a rămas la stadiul de discuții

Credeți că dreapta și sfânta credință a ortodocșilor ar putea accepta reconcilierea? Poate mai degrabă ar accepta o conciliere cu budismul, cu iudaismul sau cu islamismul, ținând cont de unicitatea lui Dumnezeu. În fapt, reconcilierea celor două Biserici Creștine este un multisecular deziderat, benefic indubitabil pentru lumea noastră, dar întrebarea cardinală care se



impune este: sub ce auspicii? Primatul papal și infailibilitatea Papei sunt, la Vatican atribute sacre, imuabile. Poate renunța Sfântul Pontif la aceste atuuri? Categorie, nu. L-ar excomunica, în unanimitate armata de cardinali. Ar fi posibile ceva compromisuri, ceva concesii? Iată întrebări hamletiene. Exclusivismul Bisericii Romano-Catolice teoretic este în antiteză cu oricare altă religie socotindu-se singura adevărată și valabilă în fața lui Dumnezeu. Oricare altă religie este respinsă ca eretică și cufundată în păcat. Nu este loc pentru nici o concesie, Vaticanul nu acceptă nici o alternativă. Sute de milioane de catolici din lume, pentru care am mult respect, ca și pentru toți credincioșii din orice religie, nu trebuie să poarte în spate grelele păcate ale liderilor temporali ai Bisericii Romano - Catolice. De altfel, datorită acestor păcate, Biserica Romano - Catholică a generat cei mai mulți protestanți. Subiectul este vast și de el s-au ocupat foarte mulți specialiști istorici.

Îmi îngădui să trec în revistă doar câteva exemple. În Cehia, Jan Hus (1369-1415) inițiază mișcarea husitismului. A fost excomunicat în 1410, condamnat ca eretic și de Conciliul din Constanța și ars pe rug de cei care nu aflaseră că Dumnezeu nu vrea moartea păcătosului, ci pocăința sa. Luteranismul german, opera a lui Martin Luther (1483-1546), care în 1517 afișează cele 95 de teze, marchează începutul Reformei. În 1520, Martin Luther a fost excomunicat de Vatican. În Franța, Jean Calvin (1509-1564) fondează calvinismul, dar scapă de persecuție. El da, hughenotii nu. Au fost vânați ca niște animale sălbatice în noaptea sfântului Bartolomeu. În Anglia, lucrurile s-au rezolvat la nivel statal. S-a decretat oficial Biserica Anglicană, la anul 1562 respingând ingerințele Romei, dar în Imperiul Britanic persecuția protestanților a continuat. Războiul dintre protestanți și catolici pare că nu are sfârșit.

Ortodocșii - Lumea ortodoxă a cunoscut o creștere lentă. După Dacia creștină dinaintea de Iisus Hristos intră în familie grecii de la Constantin cel Mare încoace (în cadrul imperiului Bizantin), apoi bulgarii țarului Boris (852-889), sârbii și muntenegrenii, dar evenimentul cel mai important pentru viitorul ortodoxiei a fost intrarea rușilor la anul 989 în această familie. Câteva insule de ortodoxie în Orientul apropiat abia se știu. Ortodoxia, după umila mea părere, trebuie să aducă prinos de recunoștință întâi khazarilor și apoi rușilor care au împiedicat intrarea musulmanilor spre Europa creștină, chiar din secolul al VII-lea e.n. E greu de presupus ce soartă ar fi avut ortodoxia în mileniul al II-lea fără acești grăniceri de nădejde la Poarta de Răsărit a



Europei. Am în vedere perspectiva mării schisme de la 1054, urmată curând de năvălirea popoarelor turcice spre Europa creștină și cu o civilizație superioară. Calitățile Europei erau în stare să provoace invidii și ispite prea mari pentru turcii mai puțin emancipați. Și turcii musulmani încearcă, după ce au găsit punctul slab. Călcăiul lui Ahile a fost chiar în țara lui Ahile.

Chiar de la cucerirea Troiei, grecii n-au putut popula Asia Mică într-o măsură suficientă ca la nevoie să poată constitui aici o forță. Otomanii obțin intrarea în coasta Europei. Prima încercare are loc în 1071, când turcii selciukizi pătrund în Asia Mică. În mai puțin de 4 secole, la 29 mai 1453, Mahomed II cucerește Constatinopolul, îi schimbă numele în Istanbul și îl face Capitala Imperiului Otoman. La Istanbul astăzi se întâlnesc bisericile creștin - ortodoxe cu moschei musulmane și spre cinstea lor și bucuria lui Dumnezeu cel unic se respectă reciproc.

În antiteză cu Biserica Romano-Catolică, în Biserica Creștină-Ortodoxă lucrurile stau cu totul altfel. Niciodată nu a făcut prozelitiți cu forța sau sub orice formă de presiune. A lăsat libertatea oricui să vină spre ea din dragoste, din respect, din convingere. Iată marea și fundamentală deosebire între despotica Biserică Catolică și cea Ortodoxă. Și mai mult decât atât. Conceptul teologic al bisericii întemeiată de Iisus Hristos este privit la ortodocși cu mult mai multă înțelegere. Ortodocșii nu agreează exclusivitatea bisericii lor ca soluție pentru apropierea de Dumnezeu. Acceptând universalitatea lui Dumnezeu, ortodocșii au capacitatea de a fi toleranți față de alte religii ale lumii, care poate pe alte căi, tot spre Dumnezeu unicul își îndreaptă visul de mântuire. Mai cu osebire Biserica Ortodoxă Autocefală Română cu rădăcini ancestrale, de fapt în Belaginele lui Zalmoxe, care la apariția lui Iisus Hristos s-a modernizat în formă (dreapta credință se va numi ortodoxă), în fond, preceptele cristice fiind aproape identice cu cele zalmoxiene s-au respectat în continuare firească. Iar românii, ca și strămoșii lor, s-au bucurat de religie pentru scopurile ei fundamentale: un puternic suport moral, un etalon de comportament civic, o frână în calea degradării umane prin depravare, pe scurt respectarea poruncilor din Decalog.

Până la apariția și consolidarea legilor laice care să reglementeze normele de conviețuire socială ale relațiilor dintre oameni, legi impuse și cu sancțiuni, legile religioase au fost un substitut foarte eficient. Ele erau liber consimțite pentru că emanau de la o autoritate absolută, divină, blândă, dar



implacabilă de care trebuia să te temi în orice împrejurare. Ubicuitatea lui Dumnezeu te ține permanent sub observație.

Fiecare credincios are țelul suprem de a se apropia cât mai mult de modelul divin. Calități ca blândețea, toleranța, altruismul au fost duse până la extrem, contribuind la formarea unui înalt grad de spiritualitate la români. Bunătatea românilor, uneori exagerată, ne-a atras râsul străinilor și din partea unora chiar injuria că suntem proști - proști de buni. Dar nu toți străinii. Spre exemplu musulmanii otomani știind că românii le respectă religia lor, ne-au respectat și ei religia noastră timp de 4 secole și n-au încercat să ne impună islamismul ca în alte părți, la popoarele cucerite de ei.

Iată câteva din argumentele care mă fac să cred că religia ortodoxă din România este nu doar cea mai veche religie monoteistă din lume, dar este și cea mai dreaptă, cea mai pură și mai apropiată de Dumnezeu. De această părere au fost mulți străini care au găsit la români un refugiu și s-au convertit liber consimțit la ortodoxia noastră, fie musulmani, fie evrei, catolici etc., deși aveau la dispoziție și biserici de cultul lor inițial. Dar toleranța românilor e mult mai bine relevată de un alt exemplu asupra căruia mi-a atras atenția un preot lutheran din S.U.A. în 1976. Anumite obligații profesionale mi-au impus să petrec acolo un an de zile. În orașelul unde am avut rezidența, nu era și biserică ortodoxă. Drept care m-am dus la unica biserică creștină din oraș. Preotul W. P., aflând că sunt de rit ortodox, m-a întrebat ce caut într-o biserică lutherană? I-am răspuns că Dumnezeu este unic, mare și atotputernic pentru toți pământenii indiferent de religie. Și a mai avut o nedumerire: nu putea înțelege cum e posibil ca într-o țară condusă de comuniști (anticriști prin ideologie, să fie aprobate oficial - prin Constituție), 14 culte religioase, curiozitate (!) aflată în facultatea lui de teologie. A trebuit să-i dau un răspuns și la această nedumerire, care suna cam așa: „Părinte, poporul meu este stăpânit de comuniști doar de 30 de ani, dar este păstorit de bunul Dumnezeu de peste 3000 de ani. Lăudat fie numele Domnului! Amin”. Preotul Weig n-a mai avut comentarii.

ÎNCOTRO DOAMNE?

Problema, în fond, nu este care religie sau care biserică este cea mai apropiată de Dumnezeu, toate sunt iubite de El. În primul rând orice biserică trebuie să-i determine pe enoriași să accepte conceptul că Dumnezeu este unic. Și că acest Dumnezeu unic, în fața căruia toți muritorii suntem egali, ne



iubește pe toți fără a face nici o discriminare în cereasca lui bunătate, nici de religie, nici de biserică, nici de rasă, nici de sex, statut social sau orice altă formă de a face deosebiri între oameni. În mod sigur, orice litigiu creat între diferite biserici sau religii L-au supărat pe Dumnezeu. Cei care au indus sau au condus asemenea confruntări ar trebui să dea socoteală la judecata de apoi în fața lui Dumnezeu pentru acest mare păcat.

Andre Malraux, îngrozit de actele de violență generate de disputele interconfesionale și probabil de epoca anticristă din perioada comunistă, a emis previziunea că secolul al XXI-lea va fi religios sau nu va mai fi deloc. Nu cunosc dacă a făcut și comentarii conexe. Aș fi fost curios să știu dacă a prevăzut și căile prin care s-ar fi ajuns la această înaltă calitate spirituală sau era doar o prezicere sumbră la adresa societății umane care se păcătoșește din ce în ce mai mult.

Mass-media ne informează din când în când despre întâlniri între diferitele confesiuni prin reprezentanții lor la vârf. Probabil că se încearcă o apropiere. Papa Ioan Paul II a avut contacte cu biserici creștin ortodoxe, cu lideri ai religiei mozaice și altele. Toate acestea sunt semne că ceva se întâmplă sau trebuie să se întâmple. În raport cu gradul de emancipare al societății, religia trebuie să facă și ea progrese. Dacă viața este un proces dialectic, religia trebuie să țină pasul și să evolueze în formele de a rămâne mereu necesară în viața oamenilor.

În fața provocării majore în perspectivă numită globalizare, bisericile oricărui cult trebuie să se pregătească să facă față. Știința și tehnica au ajuns să micșoreze distanțele și să condiționeze comunicarea interumană la cote incredibile, politicul se străduiește să fraternizeze grupuri de țări, făcând ca granițele să rămână linii convenționale, uniformizează reguli, legi, vor să creeze o constituție europeană, pe viitor poate mondială, s-au creat deja forțe militare multinaționale ș.a.

Religiile au rămas în urmă și pot impieta asupra acțiunilor laicilor în toate domeniile: politic, social, cultural, economic, deoarece deosebirile de cult pot crea reticențe. Și să nu uităm că religia, ca și limba și tradițiile, este unul din elementele cu o puternică inerție la schimbarea mentalității. Ideea de a se crea pe Terra o biserică unică este astăzi curată utopie. Dar câte alte utopii nu le-a rezolvat progresul continuu al societății omenești? Un început trebuie să fie. Greutățile par insurmontabile având în vedere că trebuie acționat într-un domeniu deosebit de sensibil - psihicul omului și e vorba de



miliarde de oameni. Iar oamenii sunt de o diversitate infinită. Prima barieră care trebuie trecută ar fi diferența gradului de emancipare, apoi nivelul cultural, sentimente retrograde ca rasismul, naționalismul extremist și altele.

Laicul a pornit la treabă cu nădejde, Uniunea Europeană este deja un fapt împlinit. Această instituție internațională se extinde continuu și își perfecționează instrumentele de lucru. Teologiile au rămas în urmă, cum spuneam, și orice întârziere va impieta activităților ce vor să conducă la pacea universală.

Este imperios necesar să se adune la un loc și rabini, și imami, și preoți ai cultelor din toată lumea să pună bazele unei acțiuni concertate, să aleagă cele mai potrivite căi și metode pentru realizarea unei credințe moderne, universale, într-un Dumnezeu unic. Iar amplasarea centrului, a construcției Bisericii Universale, nu este musai să fie amplasată la București, cum a circulat zvonul că e prevăzut într-un catren al lui Nostradamus, ci poate fi amplasat într-un loc hotărât de primul Congres Mondial al Bisericii Universale, după modelul amplasării unor instituții ale Uniunii Europene, undeva în Europa sau în lume.

Și Dumnezeu va aproba o asemenea "cruciadă" căreia nu este necesar să i se spună cruciadă pentru a nu ne aminti de războiul creștinilor catolici împotriva islamului, nici jihad, care seamănă întrucâtva cu cruciadele. Se va găsi o formulă nouă care să nu amintească de aceste pete negre pe obrazul credinței în Dumnezeu. Oricum, ar putea, ca sugestie, să fie folosite vechile sintagme pentru o nouă religie.

"NIHIL SINE DEO" și/sau "E PLURIBUS UNUM"



LIMBA NOASTRĂ

Oamenii de știință afirmă că homo ergastus nu prea mai avea păr pe trup și l-au apropiat de om. Dar nu avea nici grai articulat și atunci trebuie depărtat de om; rămâne o maimuță dintre primate, dar cam glabră (cheală). Problema darwiniștilor aici este. Lipsește veriga de legătură între homo ergastus și homo sapiens. Să-i lăsăm pe savanți să caute acul în carul cu fân, activitate trudnică, deoarece trebuie căutat într-o perioadă dinaintea civilizațiilor ce s-au succedat înaintea civilizației noastre. Noi s-o luăm de la relansarea ultimei civilizații terestre, cam de acum 12.000 de ani.

Extratereștrii, de care vorbesc toate legendele pământului, au adus cu ei, când au venit pe Terra, și o limbă în care comunicau între ei și cu care au încercat să comunice și cu troglodiții sau oamenii cavernicoli adăpostiți împotriva frigului din perioada glaciațiilor, în subteran. Nu mi se pare absurd să presupun că și troglodiții comunicau oral între ei. Limba adusă de extratereștri era mai bogată, mai elevată, dar a primit și expresii de la băștinași, poate într-un procent modest, dar a primit. Melanjul rezultat a fost prima limbă a civilizației europene la care mă refer, limba unică, cea de dinaintea Turnului Babel.

În decursul a zeci de secole această limbă s-a dezvoltat concomitent cu societatea primară și această limbă unică din Europa a apărut, desigur, unde apăruseră și oamenii. Aceștia, cum am mai amintit, au viețuit, inițial, în zonele înalte din munți. Cel mai renumit munte amintit de legende a fost Kogaionul, plasat, se pare, în Har-deal. Fostul Kog-a-lon (capul lui Ion), azi Bucegii, au pe ei și Babele. Dacă de aici au iradiat înspre toate zărilor grupuri de populații ce vor forma alte graiuri, toate derivate din cel original, în Vechiul Testament regăsim povestea cu Turnul Babel, care, de fapt, era Kogaionul strămoșilor noștri, nu un turn construit artificial (prin Mesopotamia, de unde își trag originea evreii lui Avraam) de către oamenii care voiau să ajungă la Dumnezeu și acesta, ca să-i pedepsească pentru îndrăzneala lor, le-a încurcat graiurile ca să le saboteze colaborarea! Nu vi se pare simplistă explicația biblică?

Să mă ierte clericii pentru tentativa de demitizare a biblicului Turn



Babel. Când am întâlnit această idee scrisă de Dl. Eugen Delcea în "Secretele Terrei" vol. V, m-am bucurat enorm, pentru că acordul meu cu domnia sa era anticipat. Eu cred însă că limba oamenilor primordiali a fost influențată și de al doilea grup de extraterestri veniți pe Terra. Acei oameni înalți, blonzi și buni, numiți în legende românilor Jidovi, iar în Dacia Preistorică a lui N. Densușianu, uriași. Cizelată după influența limbii jidovilor s-a născut limba tracilor preistorici, anteleni. Și această naștere, categoric, a avut loc înaintea poveștii cu Turnul Babel, dar curând după primele iradiieri de populații.

Substratul autohton al limbii române, aici își are originea, dar demonstrația nu se poate face, deocamdată. Lingviștii rămân interziși de faptul că nu sunt dovezi scrise ale limbii tracilor.

Fenomenul mi se pare firesc din moment ce se cunoaște că societatea tracilor a avut o civilizație aniconică (fără reprezentări grafice), probabil, implicit și interdicția scrisului. Este foarte limpede că tracii nu foloseau în mod curent scrisul și este posibil ca interdicția să fi fost de ordin religios (Sorin Palinga). Nu-mi pot reprima un gând și anume: Închiziția a făcut eforturi deosebite pentru a frâna dezvoltarea științelor sub motivația că "prin știința voastră veți pieri" (cum se spune că ar avertiza Biblia (!)). Eu știam altceva). Prin analogie, religia tracilor, pe același temei, va fi interzis scrierea. Să se fi știut de atunci că importanța scrierii în dezvoltarea civilizației este indubitabilă? Poate chiar extraterestri să le fi spus acest truism pământenilor!

Dar cum Renașterea învinge cerbicia Inchiziției, așa și în preistorie, oamenii au inventat scrierea, ca o necesitate imperioasă a nevoii de civilizare, împotriva restricțiilor religioase. Până la această dată arheologia a demonstrat că prima scriere, deci cea mai veche, a fost găsită la Tărtăria, lângă Arad, zonă a anticilor traci și este datată cu circa 5500 de ani î.e.n.. Și acum o întrebare retorică: dacă cea mai veche scriere a fost găsită în Ardeal, prima limbă unde se putea vorbi?

Iar populațiile care au migrat din casa oamenilor primordiali cu circa 3000-4000 de ani î.e.n. nu puteau vorbi altă limbă decât cea a părinților lor. Diferențierile s-au produs ulterior. În anul 1941, Dr. Nicolae Lupu în broșura "Originea românilor" amintește de un studiu lingvistic al francezului E. Burnouf care a găsit că din limba sanscrită, numită limba sfântă, limba română păstrează cele mai multe cuvinte, peste 700, dar nu este luat în



seamă acest E. Burnouf nici de români, de francezi nici atât. Ei, francezii, dau credit în principal lui Antoine Meillet și ai noștri, după vechiul lor obicei, îi mimează, că așa e de "bon ton".

Limba vechilor occitani și a galilor (vechi triburi europene) care a fost fundamentul pe care s-a născut limba franceză, cum or fi văzând-o francezii? Paul Lazăr Tonciulescu afirmă că limba occitanilor seamănă cu limba arhaică (sec. al XVI-lea) a moldovenilor și bucovinenilor. Să-i deranjeze pe francezi? Este posibil din moment ce au circulat zvonuri despre persecuția limbii occitanilor în sudul Franței (Jim Marrs op. cit.). De limba catalanilor nici nu socotesc că mai trebuie vorbit. Azi, prea multă lume știe despre asemănarea dintre limba vorbită de ei și limba noastră. În acest caz, n-am auzit de vreo persecuție

Dar, dacă societatea anticolor traci avea o civilizație aniconică (fără icoane, fără reprezentări grafice), societatea românească are o civilizație neglijentă. A fost pus la index Nicolae Densușianu cu "Dacia preistorică" și au fost dați uitării marii precursori ai tracologiei: B. P. Hașdeu, Al. Odobescu, Grigore Tocilescu, Ioan Andrieșescu, Vasile Pîrvan și alții, iar unii împătimiți care au încercat să mai scoată o vorbă despre primordialitatea strămoșilor noștri au fost denigrați, calificați ca diletanți, iar lucrările lor declarate nule ca valoare istorică și neavenite. Încercări s-au făcut chiar de oameni de specialitate, savanți în materie. Aceștia au izbutit un lucru remarcabil. În 1976 au creat "Institutul de Tracologie" și cu patru filiale la Iași, Cluj, Craiova și Constanța. La simpozioanele naționale de tracologie se prezentau lucrări importante pentru înțelegerea "fenomenului tracic", unele semnate și de autori străini cum ar fi Monfred Oppermann, Timothy Taylor, ca și alții din Ungaria, Polonia, Ucraina, Cehoslovacia.

Se pare că autoritățile actualei României, încurajează distrugerea sitului arheologic de la Roșia Montană și a desființat Institutul Național de Tracologie, pasă-mi-te era creat în timpul regimului de tristă amintire. Vedeți vreo legătură? Nu surprinde preocuparea vecinilor în legătură cu studiul tracologiei (ei da, noi nu, care suntem urmașii lor direcți). Să revenim la limba noastră. Pentru a-i cerceta fondul lexical avem la îndemână DEX-ul care este incomplet. Asociația Rebusiștilor din România putea să sugereze Academiei, respectiv Institutului de Lingvistică, o listă consistentă cu scăpări ale DEX-ului, chiar și înainte de 1989. La reeditarea lui după evenimentele din 1989 am constatat că noua ediție aduce ca noutate doar



noile reguli ortografice legate de folosirea buclucașei vocale „î” și „â” în rest, fiind mai comod s-a copiat ediția din 1975 plus suplimentul din 1988. Neavând și un dicționar etimologic, DEX-ul rămâne o lucrare de referință pentru fondul lexical.

Și aici, un procent colosal și incredibil din acest fond lexical vrea să demonstreze aberația că noi am învățat să vorbim după anul 106 de la militarii romani, care nici ei nu știau toți bine latina, sau de la coloniștii care nu erau toți romani. Îmi cer scuze cititorilor dacă pare un sarcasm, dar până au venit romanii, dacii, cu vechimea lor, n-aveau o limbă consolidată? Vorbeau prin semne sau fluierături? Sau vorbeau limba slavilor, cum s-a mai afirmat, care abia ieșeau în lume? Relațiile dacilor cu aceste elemente alogene (romanii cuceritori) trebuia să fi fost de iubire nebună ca să-și schimbe limba strămoșească într-un interval de trei generații - 165 de ani) cât au stat romanii în Dacia... Merită reamintit că romanii au stat în Egipt și Grecia peste 4 secole și n-au putut schimba limba localnicilor. Este neverosimil să fi izbutit această performanță în Dacia. Și culmea ridicolului să-și schimbe limba și dacii liberi pe care romanii nu prea i-au întâlnit (și carpii și costobocii etc.). Influențe, dacă au fost, s-au produs la populațiile tracice mai depărtate de baza teritorială a geto-dacilor, creându-se idiomurile istro-române, megleno-române, macedo-române, astăzi fiind recunoscute ca dialecte ale limbii române.

În paginile anterioare ați aflat că dacii nu au privit cu ochi buni pe ocupanți, nici nu aveau cum. Nicolae Iorga remarcă faptul că din 165 de ani de ocupație, 100 de ani au fost marcați de conflicte armate între daci și romani. Un popor de oameni mândri cum erau dacii nu puteau iubi un cotropitor care vine peste el și-i fură mijloacele de subzistență. Am mai consemnat în paginile anterioare câte revolte, răscoale și chiar războaie a trebuit să suporte ocupanții din partea dacilor. Chiar unii istorici romani au calificat cucerirea Daciei ca o eroare politică a lui Traian, iar protoistoria, cea confirmată de lucrările grecilor antici demonstrează cum s-au născut italicii. Logica ne obligă să concluzionăm că romanii învățaseră să vorbească de la triburile trace din care se trăgeau (plus influențe elene). Se spune că nu prea au fost între ocupați și ocupanți bariere de limbă.

Dar să revenim la DEX-ul nostru cel de toate zilele. Dacă găsești un mic procent de cuvinte cu origine necunoscută, cele mai multe cuvinte au origine franceză și latină, dar etimologia acestor limbi nu are cumva originea



în limba tracilor preistorici? De romani v-am spus, dar de francezi ce să vă spun? Că s-au născut după Hristos, adică după noi? Știu și elevii din clasele elementare. Cine nu știe, să consulte lucrarea "Statele lumii" editată sub egida Editurii Științifice și Enciclopedice, de unde va afla când s-au născut aceste state europene de la care noi ne-am îmbogățit lexicul.

Lingviștii noștri nu au reușit să strângă tot fondul lexical al limbii române într-o lucrare unitară, într-un dicționar enciclopedic. A început această operă de anvergură Sextil Pușcariu în urmă cu peste o sută de ani și urmașii săi lucrează și acum la el. Pe parcursul îndelungatei noastre istorii au trecut pe aici populații din toate semințiile lumii. Dacă majoritatea erau rude ale noastre, mai depărtate sau mai apropiate, triburile germanice și turanice nu prea erau. Acești oameni au lăsat urme în toponimie, dar până la urmă au fost asimilați complet, cu limba lor cu tot. Dacă germanicii s-au dus în vestul Europei, populațiile turanice, care au rămas pe loc, vorba poetului, s-au făcut toți "o apă și un pământ". Și huni, și slavi, și pecenegi, și cumani, și turci. Sunt de acord că în ultimii 200-300 de ani, mii de neologisme au intrat în limba română (denumiri comerciale, financiare, tehnice, industriale), admit că am primit și cuvinte ungurești, dar după anul 896 e.n. și cuvinte turcești după anul 1453 și chiar cuvinte slave. Important este faptul că imensa majoritate a acestor neologisme au fost asimilate prelucrându-le după fonologia limbii române, iar astăzi fac parte din fondul lexical al nostru. Limba unei nații este ca un organism viu care are o evoluție firească, în care acumulările cantitative sunt continue și lente, dar fără salturi spectaculoase. Dacă, ipotetic, am merge înapoi pe un tunel al timpului, probabil nu ne-am înțelege prea ușor cu strămoșii noștri de acum 1500 de ani sau mai demult. Astăzi fenomenul continuă și mi se pare firesc într-o limbă vie.

Nefirească este atitudinea unora de a forța pătrunderea unor cuvinte străine peste fondul autohton preexistent și atunci când nu este necesar. Am să dau numai câteva exemple: părănd mai interesanți, unii oameni nu mai **blamează**, nu mai **denigrează**, ci **vituperează**; nu mai **repetă**, ci **reiterează**; nu mai **abordează**, ci **antamează**, **anvizanjează** și lista este destul de lungă. Ce poți spune despre acești oameni? Snobism de sfertodoști care n-au auzit versurile: „Mult e dulce și frumoasă Limba ce vorbim, Altă limbă-armonioasă, Ca ea nu găsim”(G. Sion).

Să nu se creadă că aș fi adeptul celeilalte extreme, a poporaniștilor care propuneau să spunem chibritului "de perete frecătoriu" sau cravatei



"gâtlegău", ca să fie cuvintele pur românești. Acest patriotism exagerat îmi creează un zâmbet condescendent și îmi inspiră o glumă: aceste cuvinte "compuse" se scriau legat sau dezlegat?

Revenind la cuvintele împrumutate din limbile slave, este adevărat că sunt multe, dar nu pot să-l înțeleg pe marele erudit Iorga, pe ce temei a susținut că dacii au folosit limba slavă! Credea că aceștia nu au avut o limbă dacă? Și nu l-am înțeles de ce nu a recunoscut de la început valoarea lucrării lui N. Densușianu "Dacia preistorică"? Era suficient să se aplece pe lucrările lui Herodot și Homer sau Hesiod ca să afle că între lacul Aral și munții Carpați, de mii de ani existau triburi de Tisa - geți, Mesa - geți, Tyra - geți, Daco - geți etc., din care s-au născut triburile de protoslavi. Dar să-l lăsăm în pace pe cel ce a scris despre istoria Imperiului Otoman. Poate nu i-a plăcut preistoria.

Argumentul filologic este totuși suficient prin logica lui. Indienii, când au plecat din spațiul carpato - dunărean, au luat cu ei limba sanscrită, limbă socotită sfântă pentru că era adusă din cer, a cărei scriere era apanajul exclusiv al sacerdoților. Indienii, după ce au ajuns pe Indus și pe Gange au încălcat tabu-ul și și-au scris cele patru Vede, ba încă și epopeile "Mahabharata" și "Ramayana", folosind scrierea luată tot din Carpați, care la ei se va numi limba sanscrită.

Mulți lingviști s-au preocupat de diferite studii comparative ale limbilor pământului. Din informațiile întâlnite de mine am să vă dau câteva exemple de asemănări de cuvinte între limbile română și sanscrita indienilor hinduși:

<u>Româna</u>	<u>Sanscrita</u>	<u>Româna</u>	<u>Sanscrita</u>
iacătă	ekata	iasca	jasaka
gata	gata	iata	yatha
geamănă	jamana	isma	isma
grămadă	gramata	jigărie	jagarya
gușe	ghosa	limbă	lamba
mai (ficat)	mayu	mânie	manyu
mascara	maskara	muiere	muherea
năsălie	naçalie	nimic	nimilica
nițică	nadica	pârgă	paraga
pârtag	parțak	pita	pita
pluta	pluta	pleavă	plava
poteca	pathica	pricină	pracina



Sursa de informare este și un articol al Dr. N. Lupu de acum peste 60 de ani care insistă spunând că indienii de limbă hindustană, numără așa: una, duya, treya, patra, pancia, șase, șapte, ashte, nava, dasha, iar la sută îi spun shata. Dacă și numărul latinesc seamănă cu cel românesc, (ca și cel traco-ilir), nu e o forțare a logicii să presupunem că originea latinei este tot sanscrita sau greaca veche care seamănă cu limba vechilor traci, deci și cu sanscrita. Despărțirea inzilor de locurile natale s-a făcut greu. Ani de zile a fost făcută o adevărată navetă între Har-deal și India pe drumul marcat cu repere mari de piatră. Această pendulare a creat derută în cazul celor ce n-au cercetat istoria cu mîgală. Au fost voci care au afirmat că civilizația lumii a pornit din Asia și nu din Balcani sau că prima limbă s-a născut în India. Aceste afirmații s-au dovedit hazardate și s-au datorat faptului că unii cercetători au luat de bază o etapă de pe parcursul istoriei și nu istoria de la începuturile ei. Este notoriu faptul că limba albaneză are înrudiri cu limba română, lucru firesc pentru cine acceptă adevărul istoric al înruderii ilirilor (strămoșii albanezilor) cu tracii, iliri care s-au născut ulterior tracilor și atunci dacă geto - dacii sunt urmașii tracilor și daco - românii sunt urmașii direcți ai geto - dacilor nu mai poți face afirmația că etimologia cuvintelor românești se află în limba albaneză și nu în cea a dacilor. Ideea însăși frizează cel mai absurd ridicol.

Profesorul I. I. Rusu în lucrarea "Etnogeneza românilor" acordă atenție civilizației originale ilire și traco-getice. Elementele comune române și albaneze fac parte din fondul lexical preroman. Sursa comună a fost substratul carpato - balcanic de unde s-a dezvoltat și lexicul latinilor peninsulari. Este surprinzător să constați că astăzi limba română are mai multe cuvinte din latină decât limba italiană. Constatarea este la îndemîna oricui are timp să ia un dicționar latin-român, unul italian - român și să compare. După aceea, sigur îți va surâde ideea că romanii au învățat să vorbească de la strămoșii lor traci. Limba latină cultă, azi limbă moartă, este folosită tradițional doar de elita clerului romano - catolic ca un fel de esperanto în bisericile Europei pentru a-i asigura universalitatea. A fost de fapt o limbă artificială, perfecționată și de către funcționarii administrației romane, cu scopul meschin de a nu fi înțeleși de plebeii care vorbeau latina vulgară.

Latina vulgară sau prelatina sau latina prisca era utilizată mai mult sau mai puțin de grupuri de populații între Atlantic și Aral. Pe columna lui Traian



se poate remarca dialogul dintre împărat și prizonierii daci, fără a folosi un translator. Deci Traian, de origine hispanică, putea comunica direct cu populația daco-geților în limba numită latina vulgară. Moștenirea culturală de la strămoși, înaintea tradițiilor, portului, religiei și a diferitelor altor elemente culturale, a avut în primul rând un fond lexical. Profesorul clujean I. I. Rusu dă câteva exemple de cuvinte pe care nu le întâlnim nici în latină, nici în germană, slavă sau alte limbi cum ar fi: **beregată**, **prunc**, **mazăre**, **grumaz**, **viezure** etc. El atrage atenția asupra problematicei elementelor preromane din limba română.

În DEX-ul limbii române pare neverosimil ca **grumaz** să derive din albaneză, **mazăre** din albanezul **modhulle** sau **viezure** tot din albanezul **yiedhulle** și nu din dacă. Iar **făină** derivând din latinescul **farina** și **pâine** din latinescul **panis**, pare o glumă având în vedere că civilizația romană a fost posterioară celei a geto - dacilor, iar agricultura dacilor a dat lecții romanilor care nu aveau cum inventa cuvinte legate de cultivarea cerealelor înainte de a învăța să le cultive. Ca să fie gluma mai mustoasă, unele prozaică folosită la arat pământul, adică **plugul**, n-are în DEX-ul nostru etimologia din latină, ci din slava veche.

Dacă vă amintiți originea protoslavilor, vă dați singuri seama că **plug** nu putea fi de origine slavă. Mai ales că în germană același prozaic plug se scrie **pflug**, iar în engleză **plough**. Tot din slava veche să fi luat cuvântul acești germanici? Sunt multe exemplele care provoacă zâmbete, dar mai dau doar câteva: cuvântul **beregată**, DEX-ul nostru precizează că vine din sârbo - croată, de unde se deduce că dacii a trebuit să aștepte până în secolul al VI-lea după Hristos, când apar sârbii, ca să taie beregata unui miel și tot așa ca să-și tămăduiască vreo boală au așteptat să vină maghiarii în Panonia, în 896, ca să împrumute cuvântul a **tămădui** de la ei. Vestiții vraci ai tracilor antici, mult apreciați de greci, cum vor fi vindecate, nu doar trupul, ci și sufletul? Fără cuvinte (!).

Încă un exemplu trist. Când etimologii au întâlnit suavul lexem **prunc**, pe care nu l-au găsit în nici o altă limbă, ca să nu afirme că provine din dacă, l-au consemnat cu origine necunoscută. Chiar bunul simț oftează. Surprinzător de neplăcut este faptul că nu prea găsești o lucrare în care un autor să se ocupe cu multă migală de etimologia lexicului limbii române. În ultima vreme s-a aplecat asupra acestui aspect foarte important profesorul Mihai Vinereanu de la City University din New York. Acest onorabil autor



atrage atenția că primul vinovat de tratamentul neglijent al etimologiei lexicului nostru ar fi fost profesorul Cihac cu peste un secol în urmă, care a tratat toate cuvintele ce nu semănau cu cele din latină, în mod superficial, fără un studiu lingvistic comparativ - istoric și fără a ține cont de principiile evolutive fonologice specifice limbii române. Era o activitate mult prea trudnică. Și atunci a stabilit etimologiile pe baza unor asemănări cu cuvinte din limbile popoarelor învecinate. Din aceeași vinovată comoditate, urmașii lui s-au mulțumit să-l citeze și să-l copieze. Mai mare rușinea.

O cercetare serioasă și exhaustivă ar demonstra că unica rădăcină a limbilor indo-europene este sanscrita cea născută pe pământul sfânt de către oamenii primordialii din țara zeilor, în Dacia preistorică. Apropo de sintagma "limbi indo-europene", aceasta intră în uz abia din anul 1816. Primul lingvist indo-european a fost germanul Franz-Bopp (1791-1867). Dacă Franz Bopp ar fi fost român, ar fi demonstrat că latina vulgata are originea în sanscrită și că romanii au învățat limba lor de la triburile coborâte "în cizmă" din mai vechile spații ale tracilor și ilirilor. Profesorul Mihai Vinereanu (Dacia magazin Nr. 17, nov.2004) dă câteva exemple la care nu mai ai ce comenta. Iată românescul **apă** are corespondent în sanscrită - **apa**, în hitită **uape**, dar în latină **aqua**. Sau **soarele** din română, în sanscrită este **suria**, în lituaniană **saule**, dar în latină **solis**. Deci cuvinte românești au corespondență și în latină și în sanscrită, dar mai apropiată este corespondența în sanscrită.

Un studiu multidisciplinar făcut cu acribie, atât al etnogenezei poporului român, ca și al etimologiei lexicului, în primul rând al fondului principal de cuvinte și al atomilor de cuvinte ar demonstra că ideea latinității românilor este perimată și că a fost acreditată pe baze politice, nu istorice. Profesoara Viorica Enăchiuc, într-un articol privind substratul dac în limba română (Dacia magazin nr. 19 ianuarie 2004) atrage atenția asupra împrumuturilor făcute de limba latină din greaca veche și din limba daco-moesică (ex: **scholae** din grecescul **skole**, **scena** din grecescul **skene**, **camera** din grecescul **kamara**) și ajunse la noi din latină (!) ca **școală**, **scenă** și **cameră**. Tot așa și cuvintele luate de noi din maghiară **a tămădui** și **beteag**, provin în maghiară, de fapt, dintr-un substrat vechi balcanic (adică tot de la noi).

Școala Ardeleană și cronicarii au făcut o greșeală impardonabilă susținând că baza limbii române o formează limba romanilor, ca și afirmația



că etnogeneza românilor s-ar trage de la Râm (Roma). Mai degrabă a fost o cedare în fața presiunii ecleziastului de la Roma care prin Iulian Apostatul (împărat între anii 360 - 363), ne-a proscris istoria pentru 1000 de ani (prin decretul din 362). Primul care a aplicat interdicția a fost istoricul Eutropius, în solda împăratului Iulian Apostatul, care în anul 364 afirmă, nici mai mult, nici mai puțin, că dacii nici nu mai există după ce au fost cucerți de Traian. Retorica are clar iz politic (ing. Dan Ioan Predoiu - revista "Dacia magazin"), iar după căderea Imperiului Roman de Apus, papii au creat Sfântul Imperiu, acesta ducând aceeași politică șovină. Deși strămoșii noștri nu prea au practicat scrisul, respectând reguli religioase, este o mare greșeală să se susțină că tracii și ulterior dacii nu au avut scriere. Nici nu se putea din moment ce astăzi este recunoscută primordialitatea scrierii de la Tărtăria. Chiar Papa Silvestru II confirma existența scrierii dacilor în urmă cu peste 1000 de ani. Acest papă, ungându-l rege al Ungariei pe Ștefan, și l-a subordonat și politic, se pare, din moment ce își permite să-l dojenească într-o scrisoare pentru faptul că: supușii săi folosesc o scriere "dacică" de la dreapta la stânga din alfabetul vulgar al localnicilor. Pentru detalii merită cercetat "Codexul Rohonczii" depozitat în Biblioteca Academiei de Științe Ungare, secția "Manuscrise" din Budapesta. Acest document a fost adus în România de profesorul Augustin Deac și tradus de profesoara Viorica Enăchiuc. S-a tipărit în românește în 2002. Poate este locul să amintim de plăcuțele de plumb de la Sinaia de care s-a ocupat ing. Dan Romalo și ulterior dl. Adrian Bucurescu. În anul 2003, la Editura Arvin Press, apare volumul „Cronica Apocrifă pe plăci de plumb”, rod al muncii de ani de zile a ing. Dan Romalo de a le clasifica și a le traduce(vezi revista Dacia magazin - colecția).

Diferențele politico-religioase între Roma și Bizanț au fost un factor important în eclipsarea valorilor culturale ale dacilor. Iar lupta Romei de convertire a românilor la catolicism a continuat și după marea schismă, poate cu și mai multă înverșunare și constituind în fapt și un corolar al luptei împotriva bizantinilor. Papa Inocențiu III, la anul 1204, a făcut încercări serioase de convertire la catolicism a împăratului româno - bulgar Ioniță, scontând pe un succes după desprinderea politică, prin revoltă, a lui Ioniță de Imperiul Bizantin. Papa Inocențiu III (1198 - 1216), pentru a pregăti încercările ulterioare, ridică imediat ce a fost uns (1198), interdicția lui Iulian Apostatul din anul 362 sperând că acest act reparator al unei umilințe



gratuite îi va impresiona pe daci. Eșecul a fost lamentabil și bietul papă a fost dezamăgit profund. Antipatia dacilor față de romani face ca să refuzăm adoptarea alfabetului latin până în secolul al XIX-lea. După ce s-a renunțat la cel vechi al dacilor cu care se scria de la dreapta la stânga amintind de scrisul indienilor, s-a adoptat alfabetul chirilic, inspirat lui Kiril de alfabetul grecesc. Conștienți de superioritatea calității cursive și caligrafice a scrierii latine, persoanele particulare au folosit această scriere mult mai devreme. O dovadă este scrisoarea boierului Neacșu din Câmpulung, care la 1521 îl informa pe judele Brașovului Hans Benkner despre manevrele turcilor de la sudul Dunării. S-a folosit alfabetul chirilic (greco-slav) până și în 1856 (în bibliografie, lucrarea "Elemente de Istorie Generală" a domnului Victor Duruy, apărută la București în 1856 e scrisă în alfabetul chirilic). Prin titlurile de capitole se încearcă insinuarea alfabetului latin, la care se va trece curând și definitiv. Românii acceptă alfabetul latin, ca imensa majoritate a lumii moderne, așa cum lumea modernă a acceptat ideea călugărului dac (Dionisie Exiguus) de la Tomis din secolul al IV-lea de a număra anii erei noastre de la nașterea lui Iisus Hristos.

Să nu se creadă că antipatia dacilor față de Imperiul Roman transmisă urmașilor (români) face ca poporul român de astăzi să nege aprioric valorile culturale ale romanilor. Acestea au existat, sunt foarte cunoscute în mai toată lumea și au constituit o puternică bază pe care societatea a progresat în marșul ei neconținut de emancipare. Cine vrea să ignore acest truism ar face politica struțului. După cum ar fi o altă mare greșeală să fie ignorată contribuția deosebită a culturii vechilor greci, pe care romanii au vrut să-i substituie și să își aroge meritele acestora, dar nu au avut succes. Aceste două popoare antice, a căror cultură va rămâne de referință în lume, nu vor pierde nimic din valențele lor dacă se demonstrează că etnogeneza lor are rădăcinile în lumea tracilor preistorici sau dacă se demonstrează că limba tracilor preistorici este mama tuturor limbilor, numite de Franz Bopp, indo-europene.

Dintotdeauna urmașii au fost și vor fi edițiile adnotate și îmbunătățite ale strămoșilor, drumul imuabil al progresului societății umane.



FORMAREA POPORULUI NOSTRU

Din cele relatate până acum ați reținut că formarea poporului nostru a început odată cu startul civilizației actuale, cu mii de ani înainte de Hristos, pentru că a fost poporul primordial. Descendența noastră vine, în linie dreaptă, de la legendarii PELASGI. În Vechiul Testament se poate decela recunoașterea biblică a populației pelasgilor prin personajul numit Peleg, ca stră-strănepot al lui Sem, unul din cei trei fii ai lui Noe (Facerea 10-25).

Tracii, la rândul lor, au fost urmașii în linie directă ai pelasgilor. Prin dezvoltare demografică, aceștia s-au extins și au iradiat în toate zările, pe un areal foarte mare, cum am mai precizat în capitolele anterioare. Din marea masă a tracilor preistorici s-au născut populații diferite în Europa, o parte a Asiei și în nordul Africii. Dacii sunt urmașii tracilor care au continuat viața în locul unde Dumnezeu i-a plasat inițial, la nordul Dunării de Jos și mai precis în Hardeal.

Geografic, Ardealul este un areal de formă aproximativ pătrată, apărat în mod natural de un brâu de munți greu de traversat. În această adevărată cetate, viața s-a dezvoltat după voința lui Dumnezeu armonios și pașnic, căpătând în timp o aură botezată de grecii antici "Tara Zeilor", iar de către Moise, "Insula Națiunilor". Mult mai târziu, noi românii, cu recunoștință pentru străbuni, am calificat Ardealul "leagănul românismului". Sintagma are acoperire deplină. Obiceiurile, tradițiile cele mai pure, religia și alte elemente ale vieții materiale și spirituale își au originea în Ardeal. Multime de cercetători, arheologi, etnologi, istorici, în timp au scos la iveală dovezi indubitabile care confirmă acest adevăr. E drept că din perioada preistorică, antehomerică sau preelenă, dovezile sunt mai puține, dar deducțiile logice vor confirma că istoria are o continuitate firească. Apropiindu-ne de vremurile istoriei antice, dovezile se înmulțesc și capătă mai multă consistență, mai întâi dovezile arheologice și apoi, încet, încet și documentele scrise.

Nicolae Densușianu a desfășurat o muncă titanică pentru a desluși din



vechile scrieri ale autorilor Greciei antice relatări cu referire la traccii nord-dunăreni și la geto-dacii, urmașii lor. Rezultatele muncii sale au fost atât de surprinzătoare, încât n-a fost crezut acum un secol. Nici nu era ușor să fie crezut. Argumentatele sale afirmații plasau România pe un pedestal mult prea înalt ca să fie acceptat de corifeii societății umane, contemporane lui N. Densușianu(1846-1911).

Ceva mai târziu, un alt român de talie mare, Vasile I. Pîrvan (1882-1927), creatorul noii școli românești de arheologie, va susține ideile lui N. Densușianu cu dovezi arheologice atât cât a fost posibil. Aceste dovezi s-au înmulțit în timp și apar continuu. V. Pîrvan, o autoritate în arheologie, face o afirmație îndrăzneată în lucrarea sa "Getica", pag. 366: "ținuturile carpato-danubiene vor constitui în viitor un mare capitol din istoria antică a Europei începând încă de la anul 3000 î.e.n., grație exclusiv materialului arheologic". Această profeție mă îndeamnă să fac o paranteză plină de tristețe: la începutul mileniului al III-lea după Hristos, guvernării noastre au fost gata să aprobe distrugerea importantului sit arheologic de la Roșia Montană din Transilvania.

Preluând ideea lui V. Pîrvan, în 1961 Nicolae Vlăsa, profesor de istorie la Cluj și arheolog amator, descoperă la Tărtăria, lângă Arad, cea mai veche scriere cunoscută până astăzi, pe cele trei tăblițe ceramice ajunse celebre în toată lumea. Aceeși știință precisă, atât de dragă lui V. Pîrvan, a scos la lumină în 1837 tezaurul de la Pietroasa, numit și "cloșca cu pui", apoi cultura materială din neolitic de la Gumelnița, Cucuteni, Zimnicea, coiful de aur de la Peretu care dacă nu confirmă, cel puțin amintește de legenda cavalerului trac, etc. De dată mai recentă sunt tezaurele descoperite la Poduri-jud. Bacău și la Sabatinovska în Ucraina. În Nr. 493 din decembrie 2001 revista "Formula AS" relatează, ca noutate, despre Tezaurul de la Isaiia descoperit de profesorul Vicu Merlan, lângă Huși pe malul Prutului. Acest tezaur conținea un vas de lut plin cu 21 de statuete cu siluete feminine plus 21 de simboluri masculine și 42 de sfere. S-au mai găsit tăblițe cu inscripții de către prof. Nicolae Ursulescu de la Iași tot în acești ani și tot în aceeași zonă.

Mai mult, descoperirile arheologice din țările vecine cu actuala Românie, anunțate de mulți arheologi români și străini, confirmă marea răspândire a strămoșilor noștri, de care vorbesc grecii antici, citați de N. Densușianu și confirmați și de Marija Gimbutas cercetătoare din S.U.A.

Poporul din Dacia preromană capătă numele propriu de daci, bine



asigurat, chiar de la finele mileniului al II-lea î.e.n., în istoria generală, afirmă V. Pîrvan. A doua jumătate a mileniului al II-lea î.e.n. n-a fost tulburată de nici o invazie sau pustiire care să fi produs vreo schimbare în aspectul etnografic sau cultural al populațiilor carpato-danubiene. Principalele tipuri industriale ale Daciei, dovedite arheologic, țin de Occident, deoarece a existat o contiguitate de civilizație mai puternică cu apusul european decât cu Europa de est sau cu Asia. Dacii aveau relații comerciale cu villanovienii și meșteșugurile emigrau, în mod firesc, din Italia spre Dacia.

Occidentalizarea spirituală a dacilor a fost o consecință firească a evoluției strămoșilor noștri. Baza latină a conștiinței lor naționale se născuse în arealul geografic pe care l-au avut de la Dumnezeu, de la începuturi. Triburile italice de latini vor fi ajuns în peninsula cu formă de cizmă, pornind din acest spațiu tracic. Romanizarea Daciei după anul 106 e.n. a găsit populația băștinașă pregătită pentru însușirea rapidă și profundă a civilizației superioare a romanilor. Fenomenul a fost similar și cu acceptarea creștinismului de către daci care avea multe asemănări cu tradiționala religie zalmoxiană. Dar romanizarea Daciei nu este prea convingătoare dacă este dovedită numai prin inscripții găsite de arheologi, deoarece aceasta ține prea puțin cont de viața rurală, nemediatizată ca viața citadină.

Ori dacă astăzi, la 2000 de ani distantă în timp, populația rurală este preponderentă în România, cu două milenii în urmă cum putea fi? Credeți că oamenii satelor își făceau monumente funerare cu inscripții? În fapt, aceste insignifiante entități au păstrat tradițiile și obiceiurile noastre. Ca indivizi, au fost niște bieți muritori, ca și colectivități au fost și sunt eterni. De altfel și Lucian Blaga afirmă că "veșnicia s-a născut la sat". Unealta rurală cea mai frecventă în depozitele arheologice din epoca bronzului era secera, folosită în principal de către țărani și este dovada certă că tracii nord-dunăreni erau agricultori. Revenind, după această paranteză, relațiile intime cu villanovienii, cu o vechime până în mileniul al II-lea î.e.n., vor fi întrerupte abia de invazia sciților, petrecută pe la anul 700 î.e.n. Sciții, popoare nomade de arieni, veneau de pe Volga și din vecinătatea Mării Caspice, împingându-i pe cimerienii de sorginte tracă spre vest și ajung și în Dacia, în jurul anului 700 î.e.n., determinând prin cultura lor primitivă un declin cultural și aici. Acești imigranți au fost deznaționalizați, zice Vasile Pîrvan, de fapt cei ce au rămas prin Dacia au fost asimilați complet de populația băștinașă. Același fenomen s-a întâmplat și cu arienii iranieni (agatârșii), ca și cu alți



străini ajunși pe aici ca sarmații, goții, hunii, mult mai târziu, în era noastră, cumani, pecenegi, slavi etc.

Dovezile arheologice confirmă locuirea intensă a Daciei în perioadele a III-a și a IV-a ale bronzului. În această perioadă, metalurgia bronzului a aurului și a cuprului pur este foarte activă. Între anii 1400 și 700 î.e.n., în Dacia n-au fost, cum am mai spus, tulburări grave și în consecință, viața s-a dezvoltat într-o prosperitate generală și un avânt al dezvoltării demografice. Venirea sciților la anul 700 î.e.n. a avut urmări dezastruoase în Dacia. Nu au transformat și nu au înlocuit civilizația indigenă, ei au fost asimilați treptat, dar au tulburat și sărăcit regiunea prin prădăciuni neîncetate și prin economia lor nomadă. Se spune că de atunci au apărut primele șatre de țigani care n-au difuzat prea mult în Europa, profitând de toleranța populației dacice și stabilindu-se (cât erau ei în stare) aici. Efectele negative ale influenței alogenilor asimilați se văd și astăzi.

Dacii au avut relații și cu grecii antici, dar conservatori din naștere, n-au fost influențați prea mult de greci. Aceștia au pătruns îndeosebi la Pontul Euxin și s-au extins în special în Moldova pe văile Nistrului, Prutului și Siretului, iar în Muntenia pe valea Dunării. Navigatori prin tradiție, nu se simțeau bine la distanță mare de căile navigabile. În consecință, se subînțelege că nu prea au fost prezenți în Transilvania. Ca să ajungă în Transilvania, era necesară traversarea munților Carpați, necunoscuți și nesfârșitele păduri care le dădeau fiori și le tăia orice urmă de curaj. În a doua jumătate a secolului al VI-lea î.e.n., Transilvania era stăpânită de o dinastie iraniana tracică (agatârșă la origine), a lui Spargapethes.

Grecii însă ne-au botezat geți, fără a reuși să impună acest nume în exclusivitate. Și atunci s-a încetățenit dubla denumire de geto-daci sau daco-geți. Fenomenul, mult mai târziu, ne-a fost util pentru că după proscrisirea numelor de dac și Dacia, ordonată de împăratul roman Iulian Apostatul la anul 362 e.n., istoricii au asimilat denumirea de get cu got și prin acest subterfugiu au putut fi salvate de la "damnatio memoriae" (condamnare la uitare) multe informații despre istoria dacilor. O cultură specifică daco-elenă n-a avut succes. Orientarea Daciei spre Occident era mult anterioară pătrunderii grecilor și destul de consolidată prin vechime. Marii lor scriitori, Hecateu și mai ales Herodot, au cunoscut strămoșii noștri și au scris cuvinte elogioase la adresa lor, cum făcuseră cu secole în urmă și Homer și Hesiod. Iată ce spune Herodot de exemplu: "geții sunt cei mai viteji



și cei mai cinstiți dintre traci". E drept că n-a scăpat prilejul de a aminti și de serbările dionisiace, mult îndrăgite de dacia de dinaintea lui Burebista.

Literatura grecilor antici ne-a păstrat amintiri foarte onorabile despre strămoșii noștri. "Ei se arată ca un popor sedentar și liniștit, care nu cere decât să fie lăsat în pace". (Iată o frază care îl premerge pe Eminescu - "Eu îmi apăr sărăcia și nevoile și neamul"). Întâmplarea lui Lisimach cu Dromichete și lecția pe care ultimul o dă primului, este un adevăr nu o invenție retorico-romanțioasă a istoricilor greci, spune V. Pîrvan. Apoi pedeapsa dată de regele Oroles geților săi, bătuți de bastarni, de a fi slugile nevestelor până când îi vor învinge pe bastarni, povestea înțeleaptă a lui Scorylo cu lupul și câinii, de a nu năvăli împotriva romanilor, era posibilă doar în țara lui Burebista și a lui Deceneu.

În treacăt amintesc accentuatul caracter moral și patriotic inculcat de Zalmoxe în sufletele dacilor. "Spiritul de disciplină al acestui popor, fie sub Dromichete, fie sub Oroles, Scorylo și mai ales sub Burebista, când acceptă distrugerea viilor, iubirea chibzuită și conștientă de patrie, alături de vitejia tenace și solidar disciplinată din războaiele lui Decebal cu romanii, îl ridică mai presus de oricare barbari, indiferent care ar fi ei. Chiar și romanii biruitori, cu cavalerism, au recunoscut calitățile și civilizația geto-dacilor, inclusiv exilatul Publius Ovidius Naso". Frumoasele fraze aparțin regretatului Vasile Pîrvan, scrise în lucrarea "Getica", Ed. Meridiane - București 1982.

De altfel și Dio Chrysostomus ne-a lăsat o apreciere entuziastă; "dintre toți barbarii, geții totdeauna au ieșit în frunte ca mai înțelepți și aproape asemănători grecilor". În antiteză, Robert Roesler și Wilhelm Tomaschek au avut despre daci păreri negative, de care nu-mi face plăcere să amintesc. Poate ar trebui chiar uitare aceste nume ale unor neprieteni, ca să folosesc un eufemism.

Același neuitat Vasile Pîrvan amintește în lucrarea "Dacia" și despre relațiile dacilor cu celții. În capitolele anterioare am mai vorbit despre celți. Dacii i-au cunoscut încă din secolul al IV-lea î.e.n., dar aceștia vor veni mereu până în secolul al II-lea și vor influența cultura dacilor mai mult decât grecii. Această influență s-a datorat asemănării civilizației celților cu a dacilor. În vremea lui Burebista, celții dispar din istoria Daciei. Deja pe la anul 60 î.e.n., Burebista distrusese în vest, până la Alpi, grupurile de celți independenți care mai existau. O mare parte a celților a fost asimilată total



de către daci, ca și antecesorii lor sciți, sarmați, iranieni, greci și alții.

Publius Ovidius Naso, poetul latin exilat la Pontul Euxin, i-a cunoscut pe daci la ei acasă, destul de bine dacă a scris și versuri în limba lor, a făcut afirmația că puterea de asimilare a geților era deosebită. Caracterul lor blând și tolerant, dragostea pentru aproapele său, conștiința că orice pământean este ființa lui Dumnezeu, era cheia succesului, în acțiunea de asimilare a străinilor stabiliți printre ei.

Primele secole ale erei noastre sunt ocupate de relațiile geto-dacilor cu Imperiul Roman. Evenimentul cel mai important va fi războaiele purtate de împăratul Traian împotriva Daciei. Cucerirea traiană la anul 106, este o adevărată catastrofă națională (prima). Acest eveniment bulversează întreaga organizare socială și politică a Daciei facilitând în continuare accesul și altor nepoștiți pe aici, mai ales după retragerea aureliană (271-275 e.n.). În cronici apocrife scrise în cancelaria sa Attila se declară rege și al Daciei. Continuitatea vieții în acest areal geografic nu este contestată decât de răuvoitori și dacă vor să o conteste, ar trebui mai întâi să răspundă la întrebarea cine a provocat revoltele, și chiar războaiele împotriva ocupanților romani? Am spus anterior că elementele de bază ale acestor mișcări au fost dacii liberi care, după conjunctură s-au aliat cu vecinii și cu alții care nu-i iubeau pe romani. De regulă, aliații dacilor liberi au fost goții de origine germanică.

După prăbușirea Imperiului Roman de Apus (476 e.n.), în vestul Europei se nasc regate moderne: Franța, Spania, Anglia, Germania, având ca fond populații din multitudinea de triburi germanice care se remarcă de la început prin spiritul pragmatic. În est, frământările continuă, triburile de slavi fiind animate de vikingii suedezi. Dacii ratează momentul de a se organiza într-un stat unitar cum mai fusese pe vremea lui Dromichete, Burebista și chiar Decebal. Încă din acea perioadă se conturează o mentalitatea păguboasă manifestată prin lipsa de coeziune și solidaritate, probabil ca o consecință a sloganului latin "divide et impera" adus de romani. Se întâmplă ca o lungă perioadă de timp să nu se nască un lider deosebit, după Decebal, care să coaguleze acel areal geografic, destul de întins la acea vreme, deși tradiția era un bun exemplu.

Peste teritoriul acesta au urmat și alți năvălitori care i-au cunoscut pe daci mai mult prin munți și prin păduri unde se ascundeau de puterile romane, dar a căror fostă civilizație strălucitoare intrase într-un declin trist și



de lungă durată. După ce hunii au hălăduit câteva zeci de ani, vor veni migrațiile din răsărit, de care vorbesc și manualele de istorie ale școlarilor. Nu voi insista cu detalii și nici cu date cronologice. În mod lapidar voi aminti de felurile triburi germanice coborâte din nord-est, apoi de slavi, prin secolele al VI-lea și al VII-lea, mai apoi de bulgari și maghiari, populații turanice de pecenegi și cumani. Mulți au venit, unii doar au trecut și s-au dus mai departe spre vest, unde se născuseră popoarele care edificau societăți de tip nou, cu un grad superior de civilizație. Cei care au rămas în Dacia au suferit efectele creuzetului dacic creat de acea capacitate de asimilare a autohtonilor care îl impresionase și pe Publius Ovidius Naso.

Până să intrăm în evul mediu, până să apară primii Basarabi în istoria poporului român, de când avem multe documente scrise, ar fi o mare greșală să-l credem pe Eutropius - istoricul plătit de împăratul Iulian Apostatul - care afirmase că după cucerirea traiană, dacii au dispărut cu desăvârșire. Nu de alta, dar n-ar fi avut cine să tulbure viața împăraților de după Traian, s-ar fi stabilit în această țară atâția venetici, în final bulgarii, slavii și maghiarii lui Arpad. Dar mai ales slavii, după opinia și a canadianului Paul Mac Kendrick în lucrarea "Pietrele dacilor vorbesc", n-ar fi îngăduit o insulă latină în "Marea Slavă". Slavii, în special triburile meridionale, au lăsat o pecete importantă în viitoarea Românie încă din secolele al VI-lea și următoarele. Și astăzi există în multe județe localități cu nume de Sârbeni, Sârbi de Sus, de Jos și alte variante locale, amintind de acei slavi. Dar la distanță de peste 1500 de ani, nici unul nu mai vorbește slavona și nu mai revendică etnia sârbă.

În toponimie au rămas urme, până astăzi și după cumani, și după pecenegi, și după alții, dar atât. Poate și câteva expresii. Un alt argument al continuității noastre este faptul că participanții la prima cruciadă (1096-1099 care a pornit din Köln), în drumul spre Ierusalim, au întâlnit aici un puternic stat dac numit în vremea aceea BLACH, între Tisa și Nistru, condus de voievodul Vlad (1060 - 1101), care le-a permis -trecerea prin Dacia, dar n-a vrut să participe la cruciadă (era prea recentă data mării schisme - 1054, iar cruciații erau catolici).

Ce n-au putut înțelege sau refuză să creadă toți cei ce au râvnit la țara noastră este faptul că România, în care trebuie inclusă și Basarabia este țara zeilor (cum o calificau grecii antici), se pare că este o țară specială, cu o protecție specială din partea unor forțe speciale. Și atunci, derutați au



conchis: originea românilor, ca urmași ai dacilor, este un mister, iar existența lor (persistența) este un miracol. În final, până la primii Basarabi trec în revistă dovezi ale existenței dacilor: la anul 434 Attila se declară regele și al dacilor; în secolul al VII-lea geograful din Ravena vorbește despre "Dacia cea mare și întinsă"....; la anul 796 Carol cel Mare trece "pe la daci, iasigi și moravi"; la anul 896 ungurii sub Arpad îi găsește pe localnicii daci în zonă (Dacia magazin numărul 15-septembrie 2004). Amintesc de frații Asan, Stan, Petru și Ioniță, mai amintesc de Glad, de Gelu și de Menumorut și am ajuns la o perioadă destul de cunoscută oricărui român.

Dacii n-au contat niciodată pe acea protecție specială și nici n-au conștientizat existența unor forțe speciale. Au contat pe calitățile lor proprii între care unitatea neamului, asigurată în primul rând de limba lor unică, de la Tisa până la Nistru și au contat pe forța lor.

În timp apar factori defavorizanți cum ar fi influența negativă a Imperiului Bizantin, fluctuația popoarelor migratoare, în primul rând a slavilor care venind din același răsărit ca și scitii, aduceau un nivel modest de civilizație. A doua jumătate a primului mileniu din era noastră marchează primul moment al rămânării în urma plutonului fruntaș al statelor care iau startul pe calea progresului și civilizației în pofida factorului frenator constituit de Biserica Romano-Catolică.

Marea schismă de la 1054-va fi al doilea moment crucial în istoria noastră. Disputa permanentă între Constantinopol și Roma care nu s-a limitat numai la principii dogmatice va afecta întreaga Europă. Atitudinea absolutistă a catolicismului, manifestată prin rigiditate în orice domeniu, este greu de suportat în vestul Europei. În ceea ce ne privește ne crează probleme importante după venirea maghiarilor în Panonia. Cum am mai amintit, la anul 1000, Papa Silvestru II unge regi în Ungaria și Polonia dându-le sarcina "sfântă" să lupte concertat împotriva ortodoxismului. Maghiarii izbutesc să-l ucidă pe Gelu, iar voievodul Vlad (1060-1101), deși permite participanților la prima cruciadă trecerea prin teritoriul Daciei, refuză să se alăture luptei acestora.

Vaticanul contabilizează orice act de nealiniere, inclusiv refuzul lui Ioniță Asan, chiar și după ridicarea de către Papa a restricției lui Iulian Apostatul din anul 362 de proscriere a istoriei Daciei. Sprijină înstăpânirea maghiarilor în Ardeal și Banat, iar mai târziu va găsi tot felul de scuze pentru a se sustrage de la promisiunea de a ajuta voievozii din Țara Românească



și Moldova în lupta împotriva otomanilor islamiști.

Asasinarea lui Mihai Viteazul-va fi al treilea moment important al istoriei românilor. Încă din secolul al XIV-lea, primii voievozi au visat la refacerea Daciei lui Decebal, nu doar Mircea cel Bătrân sau Ștefan cel Mare, ci toți, fie Basarabi, fie Mușatini, fie Dănești, fiecare după puterile sale, dar Mihai Pătrașcu chiar izbutește în anul 1600 această performanță. Confruntarea cu armata moldovenilor lui Ieremia Moghilă se transformă într-o sărbătoare a fraternizării. Gestul acesta istoric trezește la români conștiința unității de neam sprijinită pe unitatea de limbă, de religie, de cultură și de tradiții. În același timp induce o mare spaimă în cancelariile din vest și în primul rând la Vatican de unde Sfântul Imperiu îngenunchiase tot apusul Europei. Șocul produs la Roma, de unirea celor trei provincii, amintește de victoria în Moesia la anul 85 după Hristos a lui Duras. În fața pericolului potențial, soluția găsită de Roma nici nu mai surprinde. Se hotărăște eliminarea viteazului care a îndrăznit. Acțiunea se desfășoară prin slugile prea plecate care abia așteptau să recupereze bogățiile Ardealului. În august 1601, în mod mișelesc, maghiarii îl asasinează la Câmpia Turzii pe primul întregitor de neam Mihai Pătrașcu, zis Viteazul. În acest fel scapă și turcii de un coșmar. Se spune că trecerea lui Mihai pe malul drept al Dunării "făcea Stambulul să tremure".

Spaima primei uniri a românilor va fi întreținută de către toți voievozii ce-i vor urma Viteazului în mod involuntar, ținând piept Imperiului Otoman timp de peste 4 secole, atât în Moldova, cât și în Țara Românească, fiecare în parte reușind să nu ajungă pașalâcuri turcești și constituind o pavăză de nădejde pentru vestul Europei. În fine, la 1877 turcul predă sabia învinsului unui ofițer român, pe numele său Cerchez.

Mihai Viteazul trebuia să fie mai atent în Ardeal. O Românie unită de la 1600 ar fi avut timp să recupereze multe rămăneri în urmă față de Europa. După asasinarea sa, Sfântul Imperiu cu capitala la Roma, răsuflă ușurat până la anul 1789 când micul corsican Napoleon I, îi taie definitiv aripile. Scăpată din chingile Vaticanului, în toată Europa răsare soarele. Pe meleagurile noastre are loc Prima Unire la 1859 și la 1918 și Marea Unire. După 1920 România pornește cu entuziasm la recuperarea rămănerii în urma Europei în toate planurile: cultural, științific, economic, politic, și social, iar Europa este alături de noi. Românii recită ca pe un imn poezia lui Eminescu "Ce-ți doresc eu ție dulce Românie".



Urmașii dacilor, înzestrați cu un curaj deosebit, erau, de regulă, invincibili în confruntările cu orice inamic. Acest curaj era generat de credința, inculcată în mentalitatea lor de către "Zalmoxis, că sunt nemuritori, drept care se aruncau în luptă cu frenezie, sfidând cu nonșalanță moartea, ceea ce impresiona și speria dușmanul. Nenumărate sunt exemplele de vitejie ale dacilor și ale urmașilor lor, în orice epocă istorică vei căuta și sub orice conducător, din antichitate și până în zilele noastre. Am să dau doar câteva exemple din vremurile mai recente.

În confruntările dintre vestitul Napoleon și armata cezaro-crăiască, toți comandanții de companii franceze evitau să atace frontul austriac unde se zvonea că se află compania "daimă". Ce era această înfricoșătoare companie? Era o companie de soldați români din Ardealul ocupat, încorporată în trupele austriece. Numele le venea de la trupeții francezi: care credeau că așa se numește compania, după îndemnul din timpul luptei, care era, ca și astăzi: dă-i mă! Și când dădea, nu rezista loviturii nici o cuirasă portabilă, o căpățână de francez, nici atât.

Cu câteva decenii mai târziu, armata română în care erau și mii de voluntari ardeleni, instruiți de comandanți cezaro-crăiești, s-au confruntat cu faimoasa forță militară a Semilunei în Bulgaria, la Plevna, Grivița sau Smârdan, în Războiul pentru Independență din anul 1877. Observator pe câmpul de luptă, atașatul militar al Japoniei la București, neam de samurai, a fost teribil de impresionat de curajul luptătorilor români care se aruncau în luptă, prin foc, prin fum, prin mii de baionete, cu un total dispreț față de moarte, ca și când era cea mai mare fericire pentru ei să moară în luptă. Japonezul ne-a lăsat în amintire și o cugetare consemnată de regretatul Paul Anghel, în epopeea "Zăpezile de acum un veac": „dacă românii ar accepta poligamia (ca adversarii osmanlâi), care să producă mai mulți ostași de un asemenea calibru, în următoarele decenii ar impune istoria în Europa”. Norocul Europei, însă, a fost că românii nu doreau decât să fie lăsați în pace, cum spuneau grecii antici. În anul 1988, mergând de la Ruse spre Sofia (la un meci de fotbal) am făcut o acoladă să vedem Plevna. Aci am întâlnit un bulgar care ne-a făcut o plăcere deosebită atrăgându-ne atenția că printre zicalele lor există una care amintește de confruntarea armată din 1877. Martori la aceste confruntări teribile, bulgarii au fost și ei impresionați de bravura soldaților români și de atunci etalonul unui luptător grozav este soldatul din nordul Dunării: "viteaz ca un român" - zice bulgarul



de la țară.

Încă un exemplu: alte câteva decenii mai târziu, o nouă încercare vine să probeze bravura ostașului român. Primul Război Mondial ne confruntă cu forța armată a Germaniei. În fața unei armate bine instruită și disciplinată cu rigoarea nemțească, foarte bine dotată tehnic, românii au făcut eforturi deosebite de a-și apăra țara. Practic s-a angajat în luptă toată suflarea românească. Femeile, pe care românii le mângâie cu calificativul jumătatea lor, au avut o contribuție remarcabilă. Momentul culminant a fost confruntarea de la Mărășești, unde faimosul mareșal Mackensen a fost uluit de scena în care o companie de români, surprinsă de lupte în timp ce făcea baie în Milcov, a luptat și a învins, în izmene și practic cu mâinile goale. În mod cavaleresc, generalul a recunoscut că într-adevăr avertismentul generalului Eremia Grigorescu "Pe aici nu se trece" nu este o vorbă goală.

Al Doilea Război Mondial: odiseea poporului nostru nu se terminase însă. Are loc și ultima, a patra, catastrofă națională în ordine cronologică și toți românii speră să fie ultima. Încheierea celui de-al doilea război mondial ne trimite cu zeci de ani înapoi, de asemenea în toate planurile. Au loc importante pierderi teritoriale, umane și materiale. După ce la Ialta suntem lăsați pe mâna Sovietelor, la Paris suntem calificați "țară învinsă", iar Italia "țară cobeligerantă(!)". Vom suporta soarta celui mic. Bogățiile (petrol, uraniu, cereale, etc.), constituind despăgubiri de război timp de 20 de ani, lasă în umbră comoara dacilor jefuită de romani la anul 106. Ocupația sovietică face ca pauperizarea populației să dureze ani de zile, în același timp cu secătuirea bogățiilor solului și subsolului țării. Persecuția comunistă a valorilor intelectuale vor produce însă cele mai triste și mai grave pierderi - pierderile morale. Au dispărut prin diferite metode de ostracizare modelele din școală, din biserică și din societate. Românul, fire veselă, sociabilă și expansivă, treptat-treptat, a uitat să mai zâmbească, a uitat omenia, cinstea, altruismul, s-a depărtat de Dumnezeu.

Curând, după al doilea Război Mondial, câțiva supraviețuitori dintre aviatorii noștri de vânătoare, care se confruntaseră cu Mustangurile americane deasupra Bucureștiului și Ploieștilor, au fost invitați în California la o bază aeriană, unde au primit onorul din partea zburătorilor americani, impresionați de măiestria și de curajul lor de a se angaja nebunește într-o luptă inegală, ca între David și Goliat, sau cum zice românul ca între țânțar și armăsar (20-1).



Ca să nu se creadă că vitejia ostașului român era stimulată cu rachiu sau cu amenințări de sancțiuni cazone, marțiale, vreau să vă spun că acest curaj era conștient și emana de la un popor dotat cu inteligență nativă care n-a rămas neremarcată în lume. Nu încerc să ocup spațiul tipografic descriind ceea ce poate vedea oricine în Muzeul Tehnic din București. De fapt, ar trebui să încep cu ideea că cea mai veche roată cu spițe a fost găsită de arheologi în spațiul carpato-dunărean.

Mai mulți istorici au consemnat că și grecii antici și romanii au beneficiat de inteligența geto-dacilor. Pentru că sunt mai lesne de verificat, voi da câteva exemple din vremurile mai recente. Întâmplător am să încep cu Nicolae Paulescu (1869-1931) care studiind pancreasul a descoperit o secreție internă a acestuia, deosebit de importantă în fiziologia omului, pe care a numit-o pancreină. Doi studenți canadieni și-au însușit descoperirea și botezând substanța respectivă, e drept mai corect, insulină (fiind secretată de insulele Langerhans), au luat premiul Nobel pentru medicină. Abia în ultimii ani a fost recunoscută primordialitatea savantului nostru. Dar premiul Nobel a fost ratat.

Totuși, un medic român a luat un premiu Nobel pentru medicină, dar nu ca cetățean român, ci american. Acesta este celebrul doctor George Emil Palade care a descoperit granulele de A.R.N. mesager, denumite popular granulele lui Palade. Nu e momentul să vă vorbesc aici detaliat.

Și ca să trecem în alt domeniu tehnic, amintesc de Gogu Constantinescu autorul teoriei sonicității, apoi pe Traian Vuia care la 18 martie 1906 a prezentat în zbor un avion construit de el, în accepția actuală a unui avion: se ridica de la sol prin forța propriului motor și avea trenul de aterizare propriu și prevăzut cu roți pneumatice. Din același domeniu, nu putem să nu vorbim de savantul Henri Coandă care a construit, primul în lume, un avion dotat cu un motor reactiv și, deși nu era pilot, l-a încercat în zbor chiar el, deoarece toți piloții invitați au refuzat. Refuzul s-a datorat părerii "nemuritorilor" de la Academia Franceză care decretaseră că un avion "fără elice" nu are cum să zboare.

Coandă, ulterior, în Anglia, a construit mai multe tipuri de avioane (primul avion bimotor din lume), sub marca "Bristol-Coandă", a descoperit fenomenul ce-i poartă numele și ani de zile a supervizat industria aeronautică a englezilor împreună cu profesorul Elie Carafoli de la Institutul Politehnic din București. Același Coandă supărat de defetismul lui Emil



Cioran care deplângea sărăcia inteligenței românești l-a combătut afirmând în replică: "fericită țara care a dat lumii atâția inventatori în ultima sută de ani". Bineînțeles că era vorba de România.

Schimbând registrul, spicuiesc din articolul "Privilegiul de a fi român", semnat de avocatul Ardeiaș Liviu în ziarul Teleormanul din ianuarie 2003 în care scrie: "românii au dominat ultimele saloane mondiale de inventică, surclasând țări cu tradiție. În anul 2001 la Geneva, toate cele 63 lucrări prezentate au fost premiate, și nu oricum: 26 cu aur, 20 cu argint și 17 cu bronz, clasându-ne a doua oară consecutiv pe primul loc. Performanța de la Geneva 2001 a fost reeditată în anul 2002, când au fost premiate toate cele 67 de lucrări prezentate (15 cu aur, 31 cu argint și 21 cu bronz) și recidivăm și în anul 2003, culegând iară o frumoasă recoltă de medalii: 9 de aur, 13 de argint și 15 de bronz. În anul 2001, Salonul Eureka de la Bruxelles, clasează România pe primul loc, deoarece toate cele 129 de invenții noi prezentate au fost premiate astfel: 68 cu aur, din care 23 cu mențiunea specială a juriului, 45 cu argint și 16 cu bronz, iar la ediția din anul 2002, deasemenea au fost premiate toate cele 81 de invenții prezentate de România, prin 46 cu aur, 5 medalii de aur cu mențiuni, 21 cu argint și 9 cu bronz, plus 12 premii speciale". Nu cred că sunt necesare ceva comentarii. Și nu cred că supăr cititorii dacă mai continui puțin.

„Sfârșitul lunii august 2003 încununează tinerii informaticieni români cu lauri. Participând la a XV-a ediție a Olimpiadei Internaționale de Informatică de la Kenosha/Wisconsin, România se clasează pe locul întâi în lume cu cele două medalii de aur și două de argint". Dacă tot am ajuns prin S.U.A., consemnez o știre citită în 1976 într-un ziar din Chicago: "cei mai buni 400 (patru sute) de profesori de matematică din S.U.A. sunt de origine română". Iar în revista românească "Magazin Istoric", tot în perioada aceea, Werner von Braun declara că cei mai buni colaboratori ai săi la Cape Canaveral sunt doi ingineri români.

Câți specialiști de înaltă clasă, formați de școala românească, vom fi exportat în ultima, să zic, jumătate de secol? Numai că noi facem negoț ca Păcală care a plecat la obor să vândă o pereche de boi și s-a întors cu un coș cu ouă pe care le-a spart, împiedicându-se de prag, la intrarea în curte. Nimeni, cred, nu ne întrece în talentul de a vinde fazani la preț de găină năpărlită.

De succesele elevilor la Olimpiadele lor, pe diferite domenii, ce să vă



spun? Că abia de sunt mediatizate? Sunt socotite lucruri firești, banale, nu succese remarcabile! Se spune că la o olimpiadă de chimie, organizată la Atena întrebând de un reporter român cum a fost, președintele juriului, un profesor grec, ar fi răspuns ca un hâtru: domnule, cei zece "handicapați" ai dumneavoastră s-au plasat pe primele unsprezece locuri. S-a clasat pe locul al VI-lea un elev ceh, probabil din greșeală.

În anul 1994, am avut prilejul să ascult relatarea unui profesor universitar (Facultatea de Chimie București), consilier la primăria capitalei. Domnia sa ne spunea că împreună cu alți cinci români a ajuns la Biblioteca Centrală a O.N.U. din New York pentru o anume documentare ca trimiși ai guvernului nostru. Directorul bibliotecii, anunțat de secretară că o delegație a guvernului României solicită o audiență, a venit imediat la ușă, le-a deschis personal și a făcut o largă reverență în fața lor. Puțin vexat, domnul profesor, oltean la origine, l-a întrebat pe mister director cărui fapt datorează atâta deferență din partea sa? Și i-a precizat că delegația este compusă din oameni prea modești ce vin dintr-o țară fostă comunistă. Replica americanului și dialogul ce a urmat îmi face plăcere să-l reproduc cât mai fidel cu relatarea chiar a domnului profesor:

„-Domnilor, nu pot să nu mă înclin în fața reprezentanților unui popor care se clasează pe locul al III-lea în lume, după gradul de inteligență .

-Și cine și cum ne-a clasificat atât de onorant?

-Un calculator. Astăzi am trimis raportul oficial către secretarul General al O.N.U.

-Și ce date ați oferit calculatorului ca să dea rezultatul? Zâmbind condescendent, directorul a explicat cam ce v-am spus în rândurile de mai sus.

-Toate succesele la manifestările internaționale gen Salonul Eureka, Geneva, Olimpiada informaticienilor, a elevilor și studenților, sunt clasificate cu un punctaj convenit pe plan mondial. Acest punctaj l-am oferit calculatorului plus numărul populației României de la ultimul recensământ și am aflat clasamentul: locul I S.U.A., locul al II-lea Japonia, locul al III-lea România ș.a.m.d. Ce nu știa calculatorul? Că s-a convenit ca S.U.A. să nu intre în clasament, fiind o adunare a națiunilor lumii și a inteligențelor lumii. Așa că permiteți-mi, prin dumneavoastră, să felicit poporul român pentru clasarea pe locul al II-lea în lume”.

Cu toate astea, românii nu se dau în vânt după noutățile tehnice. Le



primesc greu și cu reticență. Altfel zicala "isteț ca un proverb" are acoperire deplină. Însă se pune întrebarea: cum se traduce în viața de toate zilele această istețime? În talentul de a se "descurca", de a supraviețui în condiții modeste și triste. Și nu mai avem haiducii care să îi ajute pe cei defavorizați. Haiducii s-au născut în perioada ocupației romane, acțiunile lor de a-i fura pe jefuitorii țării și prada să o împartă celor sărăciți de aceștia erau socotite atât de motivate că ajunseseră la rang de virtute, iar haiducii eroi.

Ulterior, condiția haiducilor s-a degradat, în timp, spre statutul de hoț, de borfaș, de parazit al societății, și haiducia act antisocial. În perioada așa zisă comunistă, furatul devenise o necesitate vitală, în fapt, această perioadă a produs cele mai grave pagube morale din viața multimilenară a poporului nostru.

Toți marii voievozi ai istoriei noastre au visat refacerea Daciei lui Decebal. Și Mircea cel Bătrân și Ștefan cel Mare, iar Mihai Viteazul chiar a reușit pentru o clipă. Succesul său nu a putut dura pentru că Ungaria a provocat cea de a treia catastrofă a României, asasinând mișelește pe bravul Mihai Pătrașcu. Am sperat la mai bine după primul război mondial, dar nouă pare-se că nu ne stă bine cu binele. A venit peste noi și a patra catastrofă națională, cum calific eu al doilea Război Mondial. De data aceasta, vecinii din răsărit, rușii, ne impun cu forța regimul politic comunist, ceea ce a însemnat frângerea aripilor care ne crescuseră între cele două războaie, când plecaserăm pe drumul de a ne încadra firesc în concertul lumii civilizate europene. A urmat o perioadă de accentuat declin în toate planurile: social, economic, politic, științific, cultural și ce a fost deosebit de grav, și în plan moral.

Liderii politici de stânga, animați de un naționalism extremist, doreau și ei reînvierea Daciei și transformarea românilor în daci. Au izbutit să transforme românii din țară în "aplaudaci", iar pe cei din diasporă i-au calificat trădători de țară. Bunele relații care le aveam cu românii născuți în țările vecine, ca și cu vecinii, s-au degradat sau au dispărut în spatele granițelor închise cu sârmă ghimpată. Nu vă spun o noutate afirmând că întotdeauna am avut relații excelente, la nivel de indivizi, cu toți vecinii, chiar dacă la nivel de lideri au mai existat anumite animozități efemere.

După evenimentele istorice din Decembrie 1989, încadrate în contextul est-european, românii cinstiți, și sunt destui, au sperat încă o dată că eliberându-se din lagărul comunist va răsări soarele și în țara aceasta.



Până acum dezamăgirile sunt continui. Încă nu am găsit o echipă de conducători în care majoritatea să fie constituită din oameni cinstiți, competenți, echilibrați și înțelepți. Probabil după intrarea în Uniunea Europeană să ne apropiem de normalitate. Majoritatea românilor sunt convinși că vor veni și vremuri mai bune, vremuri în care să nu se mai aniverseze înfrângerea noastră pe tot cuprinsul vetrei strămoșești a dacilor, ceea ce constituie un sacrilegiu. Se răsucesc străbunii în morminte pentru această rușine.

Cei care nu se socot bastarzii Romei, trebuie să se ridice toți ca unul și prin oamenii de cultură să ceară guvernanților să schimbe în acest an 2006 aniversarea unei înfrângeri de acum 1900 de ani în anul comemorării a 1900 de ani de cinstire a lui Decebal și a 2050 de ani de la dispariția lui Burebista. Numai după acest act putem răspunde la versul lui Eminescu „Ce-ți doresc eu ție, dulce Românie” cu versul „La trecutu-ți mare, mare viitor”. După evenimentele din 1989, un octogenar, fost profesor de istorie, se tânguia cu suflul plin de obidă „ce-am dorit și ce-a ieșit”.

Calitatea vieții unui popor se află în raport direct proporțional cu valoarea conducătorilor săi. Este un truism cunoscut de mii de ani. Candidatura celor ce aspiră la putere ar trebui acceptată în urma unui concurs de moralitate și competență în care proba de istorie să fie eliminatorie. Continuarea dialogului purtat cu venerabilul profesor nu vi-l redau, pentru că nu vreau să glisez în domeniul politic. Dar în mintea mea s-a născut ideea că suntem categoric țara paradoxurilor celor mai uimitoare.

-în această țară s-au născut primii oameni ai civilizației actuale europene;

-în această țară s-a născut prima limbă vorbită în Europa;

-în această țară s-a născut și prima scriere din Europa;

-din această țară au iradiat primele elemente de civilizație;

-această țară a fost blagoslovită de Dumnezeu cu toate darurile de pe pământ și, mai ales, de sub pământ, și totuși... suntem o țară care nu e în stare să asigure un nivel de trai decent pentru întreaga populație. Cine oare, când și de ce ne-o fi condamnat la neputință?

Să fie cumva blestemul dacilor?



BIBLIOGRAFIE SELECTIVĂ

1. BIBLIA - Ed. Institutului biblic și de misiune al Bisericii Ortodoxe Române București.
2. Charroux Robert - Istoria stăpânilor lumii. Ed. LUCMAN București.
3. Corbul Vintilă: Căderea Constantinopolului. Ed. Cartea românească - București 1976.
4. Crăiță Cristian - Marile mistere ale piramidei oculte.
5. Daniken von Erik - Ipoteza extraterestră Ed. DOMINO 1995.
6. Delcea Eugen Secretele Terrei (5 vol.) Ed. OBIECTIV - Craiova.
7. Densușianu Nicolae - Dacia preistorică (6 vol.) Ed. OBIECTIV - Craiova.
8. Dacia magazin - director dr. N. Săvescu (colecția revistei).
9. Duruy Victor: Elemente de istorie generală vol. II - Tipografia Colegiului Național București 1856.
10. Eliade - Culianu: Dicționar al religiilor. Ed. HUMANITAS - București 1993.
11. Farcaș Dan: Extratereștri printre noi. Ed. pentru turism București 1991.
12. Formula AS - (colecția revistei)
13. Ghibu Onisfor: Oameni între oameni. Ed. Eminescu - București 1990.
14. Helsing van Jan: Organizațiile secrete și puterea lor în secolul XX Ed. ALMA 1996.
15. Iorga Nicolae: În luptă cu absurdul revizionism maghiar. Ed. GLOBUS - București 1991.
16. Koestler Arthur: Al treisprezecelea trib Khazarii. Ed. ANTETXX PRESS.
17. Kuhlen Os.: Sistemul ocult de dominare a lumii. Istoria secretă a omenirii. Ed. Saeculum 10 - București 2002.
18. Kernbach Victor: Miturile esențiale. Ed. Științifică și enciclopedică 1978.
19. Magazin Istoric - (colecția revistei).
20. Marrs Jim: Guvernarea secretă a lumii. Ed. ANTETXX PRESS.



21. Mehmed Ali Mustafa: Istoria Turcilor. Ed. Științifică și enciclopedică - București 1976.
22. Mitru Alexandru - Legendele Olimpului - Ed. I. Creangă - Buc. 1983
23. Oertwig Siegfried: Călătorie prin orașe dispărute. Ed. Științifică - București 1966.
24. Pârvan Vasile: Getica. Ed. Meridiane București 1981.
25. Pârvan Vasile: Dacia. Ed. Științifică - București 1972.
26. Procacci Giuliano: Istoria Italienilor. Ed. Politică - București 1975.
27. Rusu I. I.: Etnogeneza Românilor. Ed. Științifică și enciclopedică București 1981.
28. Săvescu Napoleon: Noi nu suntem urmașii Romei. Ed. AXA - Botoșani 2002.
29. Statele lumii. Ed. Științifică și enciclopedică. Coordonator științific Mircea Malița - București 1976.
30. Tudor Dumitru: Figuri de împărați romani. Ed. Științifică și enciclopedică - București 1975.



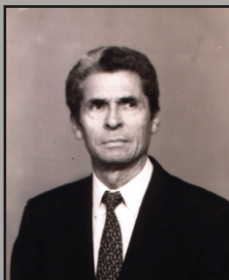
Cuprins

Cuvânt înainte	7
Nașterea unei planete	9
Nașterea omului	14
Startul unei noi civilizații	18
O paranteză interesantă	21
Ipoteza extraterestrilor	24
O poveste despre jidovi	28
O poveste despre olimpieni	31
Primii extraterestri	34
Relatări din presă	38
Civilizația actuală	41
Insula națiunilor	44
Falsificatorii istoriei	51
Istoria începe în Ardeal	54
Primele rude ale noastre	57
O nouă intervenție extraterestră	63
Alte emigrări semnificative	66
Intermezzo istoric	73
Sumerul	77
Alte imperii	79
Egiptul	81
India	82
Grecii antici	83
Imperiul Traco-Macedonean	85
Tracii nord-dunăreni	88
Imperiul Roman	92
-Atacuri asupra Daciei	94
-Cucerirea Daciei	96
Celții și Goții	100
Apusul Romaniei de Apus	105



Dacilor	191
-Hunii în istorie	106
-Biciul lui Dumnezeu	107
Evoluția Imperiului Bizantin	109
Alte migrații ale populațiilor prin Europa	114
Câteva state europene	117
-Franța	117
-Spania	118
-Anglia	118
-Germania	119
-Turcii și Imperiul Otoman	120
-Rușii și imperiile lor	122
-Italia	126
Vecinii noștri	129
-Ucrainenii	130
-Bulgarii	132
-Popoarele Iugoslaviei	134
-Maghiarii	138
Despre religii	144
-Religii monoteiste	148
-Bisericile creștine față-n față	154
-Încotro Doamne?	158
Limba noastră	161
Formarea poporului nostru	172
Bibliografie selectivă	188
Cuprins	190





Dar în mintea mea s-a născut ideea că suntem categoric țara paradoxurilor celor mai uimitoare:

-în această țară s-au născut primii oameni ai civilizației actuale europene;

-în această țară s-a născut prima limbă vorbită în Europa;

-în această țară s-a născut și prima scriere din Europa;

-din această țară au iradiat primele elemente de civilizație;

-această țară a fost blagoslovită de Dumnezeu cu toate darurile de pe pământ și, mai ales, de sub pământ. Și totuși... suntem o țară care nu e în stare să asigure un nivel de trai decent pentru întreaga populație.

Cine oare, când și de ce ne-o fi condamnat la neputință?

Să fie cumva blestemul dacilor?